

Лора Джо Роуланд

трилър

V. LAYNE

Кикуюхана

Криминалните разследвания
на самурая Сано Ичиро

САГАШКИ ПОНШКИ

ЛОРА ДЖО РОУЛАНД КИКУНОХАНА

Превод: Людмила Левкова

chitanka.info

Япония, Едо, 1698 г.

Чрез жестока кастрация е убит видният управител Мори, близък на шогуна, а до тялото му е намерена красива бременна жена с окървавен кинжал. Привидно убийството е разкрито, но всичко щеше да е така, ако жената не бе Рейко — съпругата на новия дворецов управител и бивш *сосакан сама* Сано Ичиро.

Сано поема трудното разследване, като бялата хризантема, оцветена с кръв, намерена на местопрестъплението, е най-солидната улика, която може да използва.

1 ГЛАВА

В настъпващото лятно утро трещяха гръмотевици. Буреносни облаци поглъщаха светлината, която се сипваше над хълмовете около Едо, а димът, който се стелеше над града, бе примесен с пепел от разразилия се през нощта пожар. По една от широките улици в района на *даймио*^[1], където бяха разположени именията на феодалните владетели, препускаха отряд самураи. Копитата на конете им чаткаха по каменната настилка и разкъсваха тишината. Фенерите им примигваха на влажния въздух. Нощните пазачи, които клюмаха при високите каменни зидове от двете страни на улицата, се сепнаха и застанаха нащрек, изненадани от внезапното раздвижване в края на продължителното им и спокойно дежурство. Откъм стърчащите над зидовете постройки на казармите се разнесе тракане от отваряне на прозорци и от тях взеха да надничат любопитни сънени войници, щом отрядът спря пред портите на владетеля Мори — *даймио* на провинциите Суво и Нагато.

Хирата слезе от коня си, отправи се с решителна крачка към войниците, които охраняваха входа, и заяви рязко:

— Тук съм, за да претърся това имение. Пуснете ни да влезем.

С изписана върху лицата им неприязън стражите отвориха портите. Те бяха видели изобразяващия трилистна ружа герб — символа на господстващия режим на Токугава^[2], — който Хирата и хората му носеха върху своите брони и туники. Дори и най-могъщите владетели на провинции бяха длъжни да се подчиняват на пълномощниците на Токугава. А и всички бяха познали Хирата, действащия *сосакан*^[3] сама^[4] на шогуна — неговия почитаем следовател на събития, ситуации и хора.

Никой не смееше да пренебрегва заповедите му.

Докато претърсваше имението с детективския си отряд, наброяващ сто от най-верните му воители, Хирата видимо накуцваше — следствие от тежка рана, която бе заздравяла, но продължаваше да го наболява. Въпреки това той крачеше бързо начело на отряда си. Когато

войниците на владетеля Мори изпълниха двора, наоколо се разнесоха викове на изненада и недоумение.

— Обградете всички! — нареди Хирата на хората си. — Никой да не напуска имението, преди да свършим. Претърсете навсякъде. Знаете какво да търсите!

Детективите побързаха да изпълнят заповедта. Посрещнаха ги с викове, нескрито предизвикателство и съпротива. Придружен от неколцина воини и двамата си главни васали — детективите Иноуе и Араи, Хирата нахлу през вътрешната порта. Отвъд строгата декоративна градина от камъни и храсти с причудливо извити стъбла и клони се намираше представителната къща на *даймио* — голяма, наполовина дървена постройка с множество крила и островърхи керемидени покриви, издигната върху гранитни основи. От вратата изскочи един самурай и се втурна по каменната пътека да пресрещне Хирата.

— Аз съм Акера Канко, главен васал на владетеля Мори — беше около петдесетгодишен, солиден и високомерен. — Защо нахлувате в имота на моя господар?

— Срещу него се води разследване за държавна измяна — отвърна Хирата, продължавайки да крачи към къщата заедно с хората си. — Ще претърся жилището му и ще разпитам всички тук.

— Държавна измяна? — възкликна възмутен Акера, принуден да подтичва, за да не изостава от Хирата. — При цялото ми уважение владетелят Мори не е предател. Той е верен поданик на шогуна и съюзник на почитаемия му братовчед владетеля Мацудайра.

— Аз ще преценя дали е така — отвърна Хирата.

Продължаващото вече няколко месеца разследване го бе убедило, че владетелят Мори заговорничи срещу владетеля Мацудайра, който управляваше Япония чрез шогуна. През трите години, откакто бе заграбил властта след война с противниковата фракция, от справедлив и разумен предводител владетелят Мацудайра се бе превърнал в тиранин, обладан от страх да не загуби поста си. Той бе понижил и прогонил служителите, които не бяха заслужили доверието му, и бе подложил *даймио* на строг надзор и безмилостни глоби за предполагаеми нарушения. Тези негови действия бяха предизвикали повсеместно недоволство и множество заговори, целящи свалянето му от власт.

Хирата изкачи стъпалата с нарастващо вълнение. Днес той щеше да намери доказателства за заговора. Разследването му щеше да приключи с арест, обвинение и ритуално самоубийство на един изменник. Хирата щеше да изпълни достойно дълга си, служейки на върховния си господар във време, когато неговата чест отчаяно се нуждаеше от такъв акт на преданост, а репутацията му пред владетеля Мацудайра и шогуна имаше шансове да нарасне. Трийсет и една годишен, зад гърба си той вече имаше кариера на служител в полицията и три години служба на сегашния пост, през които не би трябвало да се замесва в неприятности, но, изглежда, това не му се удаваше.

Акера изглеждаше ужасен. Всеки знаеше, че наказанието за държавна измяна бе смърт, при това не само за предателя, а и за цялото му семейство и за приближените му.

— Вероятно има някаква грешка!

— Къде е владетелят Мори? — попита Хирата.

— В личните си помещения.

— Заведи ме там! — нареди Хирата.

— Никому не е позволено да безпокои господаря без негово разрешение — противопостави се Акера.

— Аз не се нуждая от позволенията му — заяви Хирата. — Действам по заповед на владетеля Мацудайра.

— Добре.

Примирен, но напрегнат, Акера поведе Хирата, Иноуе и Араи към вътрешността на имението. В просторна градина с кичести дървета цареше такава тишина, че се чуваха подскачането на жабите и песента на щурците. Рояк насекоми се виеше над обрасло с тръстика езеро, покрито със зелена пяна. Наситеният сладък аромат на цветя се смесваше с тежката миризма на нужници. В средата се намираще вила в селски стил. Защитените с решетки прозорци бяха обрамчени с бръшлян; дълбоки стрехи заслоняваха верандата. Хирата и спътниците му приближиха вилата по един от няколко закрити коридора, които излизаха от главната постройка. Подминаха разположените отвън стражи и влязоха през входа.

Детективите вдигнаха фенерите си и осветиха подобно на лабиринт пространство, разделено от прегради. Въздухът вътре бе потопъл и застоен, отколкото навън. Хирата внезапно доби усещането, че

нещо не е наред. Размени си мрачни погледи с подчинените. В същия миг доловиха тих плач. Върхлетя ги възкиселият метален мирис на кръв.

Зад тях, на верандата, Акера възкликна:

— Какво става?!

Хирата му даде знак да мълчи. Заедно с хората си премина на пръсти през лабиринта от стаи, като заобикаляше преградите и се промъкваше покрай мебелите. Тихият плач се усилваше, прекъсван от хлипания. Идваше от срещуположния край на вилата, където в преградите зееше отвор. Хирата и хората му надникнаха през него.

От другата страна имаше спалня, в която се намираха две голи фигури — мъжка и женска. Мъжкото масивно тяло лежеше проснато върху футон. Коленичила до него, жената се бе привела над мъжа. Дългите ѝ черни коси забулваха лицето ѝ и прикриваха голотата ѝ. Вкопчена в раменете му, тя хлипаше, хълцаше и разтърсваше мъжа. Там, където трябваше да бъдат гениталиите му, лъщеше кървава маса. Кръвта, която бе изтекла от тази и от другите рани по торса му, бе попила в леглото и бе плъзнала в гъста локва по покрития с *татами*^[5] под.

В средата се виждаше хризантема^[6] с потопено в локвата стъбло и обагрени в алено листенца. Наблизо, до купчина захвърлени роби, имаше кинжал. Острието му бе изцапано с кръв, а до него се виждаха отрязаните тестиси и пенис на мъжа.

Хирата и хората му неволно възкликнаха от ужас. Акера, който ги следваше, извика:

— Владетелю Мори!

Жената вдигна глава. Косите ѝ се разделиха и откриха голите гърди и издутия ѝ корем. Върху бледата ѝ кожа се открояваха червени петна от кръвта на владетеля Мори. Красивите ѝ изящни черти бяха сгърчени от потрес и ужас, очите ѝ гледаха обезумели. Докато тя се опитваше да се прикрие с ръце, Хирата забеляза, че е бременна — вероятно в петия месец.

Акера се втурна в стаята и падна на колене до владетеля Мори. Извика името на господаря си и го сграбчи за ръката, но владетелят Мори нито отвърна, нито помръдна. Детектив Араи приклезна, потърси пулса на владетеля Мори, след което се приведе, за да долови дали диша.

— Мъртъв е.

Но Хирата не чу думите му. Разпознали се един друг, той и жената се гледаха смаяни.

— Господарке Рейко! — възкликна той с приглушен от изумление глас.

Това бе съпругата на дворцовия управител Сано — човека, когото Хирата наричаше свой господар. Сега ужасът му от осакатяването и смъртта на владетеля Мори нарасна десетократно.

— Милостиви Небеса, какво правите тук?

Рейко поклати глава, сякаш не беше на себе си. Сви се плахо под пронизващите погледи на мъжете. Навън трещяха гръмотевици, а дъждът се лееше като из ведро.

Олюлявайки се, Акера се устреми към нея.

— Това е убийцата на владетеля Мори! — извика той с преbledняло от ярост лице, забивайки обвинително пръст в Рейко. — Отрязала е мъжествеността му и е причинила смъртта му!

[1] Едри феодални земевладелци, управляващи провинциите в средновековна Япония — Б.пр. ↑

[2] Династия шогунни във феодална Япония през периода 1603–1867 г., основана от Токугава Йеясу. По време на управлението им в страната царят продължителен мир, политическа стабилност и икономически растеж — Б.пр. ↑

[3] Личен следовател на шогуна — Б.пр. ↑

[4] Господар, учтиво обръщение към вишестоящ — Б.пр. ↑

[5] Сламена рогозка, стандарт за определяне размерите на стая — Б.пр. ↑

[6] На японски език хризантема се произнася кикунухана, откъдето идва и заглавието на поредната книга от „Японски загадки“ — Б.р. ↑

2 ГЛАВА

Дъждът се сипеше над Едо. Жителите на града газеха през покритите с локви улици. Търговци надничаха иззад спуснатите заради бурята капаци на магазините си. Завеси от вода забулваха хълма, на който се намираше крепостта на Едо. В нея стражите се криеха в малките кули и покритите коридори над високите каменни зидове. Войници в подгизнали брони патрулираха по наводнените проходи. Но в кабинета си в близка до двореца постройка дворецовият управител Сано седеше спокоен заедно с генерал Исогай — главнокомандващия армията на Токугава — и с двама членове на съвета на старейшините, който представляваше върховният управителен орган на Япония.

— Помолихме за това съвещание, за да обсъдим някои обезпокоителни неотдавнашни събития — заяви старейшината Охгами Каору. Беловлас и младолик, с неизменно замислено изражение, той отговаряше за взаимодействието между управлението на Токугава и класата на *даймио*.

— Първото от тях е произшествието в провинция Бизен преди четири дни — продължи Уемори Йоичи — главният съветник на шогуна по военните въпроси. Той смукна от лулата си и се закашля така, че увисналите му бузи се разтресоха.

— Зная за това произшествие — рече Сано. — Размирниците пак са се развилнели.

През трите години след края на войната преминалите в нелегалност сподвижници на предишния дворецов управител — Янагисава, продължаваха да се борят срещу управлението на владетеля Мацудайра — негласен върховен диктатор в рамките на режима на Токугава. Мнозина бяха заловени и екзекутирани, но оцелелите бяха набрали нови войници измежду селяните, гангстерите и недоволните васали на Токугава. Те съсредоточаваха нападенията си върху провинциите, където войската на Токугава не бе тъй многобройна.

— Този път са устроили засада на войската на владетеля Икеда — добави делово Сано. Беше наясно, че бунтовниците преследваха съюзниците, подкрепили владетеля Мацудайра в усилията му да свалят от власт Янагисава. Бяха развили военна тактика, която им позволяваше да използват по най-резултатен начин относително скромните си сили. Действията им включваха стрелба от прикритие, засади и палежи, както и саботажи на постройките, мостове, пътища и земеделие. — Убили са двайсетина души, след което са се укрили в гората.

Никой не изглеждаше особено доволен от факта, че Сано бе тъй добре информиран. Новият дворецов управител си даваше сметка, че те биха предпочели да контролират достъпа му до информация, а по този начин — и самия него. Той обаче разполагаше със собствена разузнавателна служба — най-резултатната му защита срещу невежеството, което представляваше фаталната слабост на втория по ранг след шогун.

— Моята войска прави всичко възможно да спре размириците — генерал Исогай имаше шумен, открит нрав и масивно телосложение. — Но хората ми са принудени да действат на твърде голяма площ, което значително разрежда силите ни. Освен това Едо е уязвим, защото прекалено голяма част от армията е пратена в провинциите. Да се молим бунтовниците да не планират тук масирано нападение.

— Ще разберем, когато стане твърде късно — заяви недоволно Охгами.

Уемори кимна.

— Подобно на армията, и *мецуке*^[1] са принудени да действат на твърде голям периметър.

Официалната разузнавателна служба работеше извънредно, защото владетелят Мацудайра бе наредил тайните агенти да следят нарастващата опозиция в рамките на самото управление.

Навън трещяха гръмотевици, от стрехите се лееше дъжд.

— А и това време изобщо не помага — измърмори генерал Исогай.

Сезонът бе необичайно дъждовен и из цялата страна имаше наводнения. Всяка новопостъпила информация съдържаше истории за

села, залети от придошлите реки, и за цели семейства, които се бяха удавили или бяха останали без подслон.

— Както и фактът, че мнозина граждани се втурнаха да дирят изгода от влошеното положение — добави Охгами.

— Престъпността се е развихрила — отбеляза Уемори. — Крадци грабят наводнени домове и дюкяни. Затворът на Едо е претъпкан.

— Множество членове на бакуфу^[2] също се възползват от кризата — рече Охгами с гримаса на отвращение към колегите си от военното правителство, което управляваше Япония. — Държавни служители крадат от хазната и от оризовите хранилища на Токугава. Събирачи на данъци вземат подкупи от даймио и от търговците, за да им намалят налозите и да фалшифицират счетоводните книжа. Изправени сме пред такъв сериозен недостиг на средства, че може да не успеем да осигурим заплатата на хилядите самураи, които обслужват режима.

— Наясно сме с една от причините за тези проблеми — каза Охгами. — Тя е във всички държавни служители, заели наскоро своите постове.

По време на чистката, последвала веднага след края на войната, множество опитни служители бяха заменени от хора, чието главно достойнство бе верността им към владетеля Мацудайра. Новопостъпилите не знаеха как да наложат нужната дисциплина на своите безхаберни и корумпирани подчинени.

Сано ги слушаше с нарастващо безпокойство, тъй като старейшините бяха по-склонни да се оплакват, отколкото да предприемат реални действия.

— Е, докато някой бъде готов да предложи решение, на който и да е от проблемите, можем ли да закрием това заседание? — формално той имаше по-висок ранг от присъстващите, но възрастта и старшинството им предоставяха специален статут и той си даваше вид, че се съобразява с тях.

— Не толкова бързо — отвърна генерал Исогай. — Трябва да обсъдим още един въпрос.

— Отнася се за методите, които използвате, за да разрешите възникналите проблеми — каза Уемори.

Охгами побърза да добави:

— Не че смятаме да ви критикуваме за действията, които предприемате, когато другите не са в състояние да го сторят.

Сано долови неизречената, но споделяна от присъстващите убеденост, че шогунът е глупак, неспособен да управлява, че владетелят Мацудайра не успява да се справи с проблемите, защото е твърде зает да поддържа политическата си власт, за да си прави труда да се занимава с тънкостите на администрацията.

— Моля, продължете.

От опит Сано знаеше, че независимо от твърденията си старейшините все пак възнамеряваха да го критикуват.

— Отбелязали сте несъмнен напредък в опазването на финансите на режима — призна с неохота Уемори.

Сано бе изпратил личните си шпиони да наблюдават хазната и да охраняват складовете с ориз. Бе заловил крадците, бе върнал заграбеното и бе възобновил постъпленията в държавното съкровище на Токугава.

— И донякъде сте възстановили законността и реда в града — рече Охгами.

През изминалите три години Сано бе сформирал голяма лична армия, която бе пратил да патрулира по улиците и да помага на полицията.

— Благодарим ви, че се нагърбвате със задачи, които друг на вашия пост би могъл да възприеме като недостойни за ранга му — рече Уемори.

Сано кимна, признавайки, че му е отредено да върши мръсната работа на режима. Той бе сторил онова, което смяташе за свой дълг, и не можеше да не се гордее с постигнатото.

— Но...? — подкани ги той.

Охгами заяви предпазливо:

— Вашите методи са... нека ги наречем... необичайни.

Подобно определение не звучеше одобрително в общество, което държеше на подчинението и традицията.

— Ето какво — засмя се генерал Исогай. — Беше великолепно от ваша страна да накажете крадливите служители и безделниците, като ги пратите да помагат в засегнатите от наводнение бедстващи райони. Хареса ми и как накарахте *даймио*, които мамеха с данъците

си, да поддържат затвори в именията си. Това превръща изгнилите сливи в добро вино.

Охгами се прокашля.

— Шогунът и владетелят Мацудайра оценяват компетентността ви. Мнозина искрено ви се възхищават.

Сано си бе спечелил значителен брой военни съюзници сред *даймио* и васалите на Токугава, които го уважаваха, защото бе не само силен, но и честен. Сред тях бяха двамата старейшини — главните съветници на шогуна, както и генерал Исогай, който можеше да предостави мощта на армията на Токугава, на когото си пожелаеше.

— Но други се страхуват от вас най-вече заради контрола, който упражнявате над обществото — рече Охгами. — Създали сте си множество силни врагове.

Сред тях имаше такива, които Сано бе наказал.

— Колко опита за покушение бяха извършени срещу вас тази година? Три ли? — попита генерал Исогай.

— Четири — Сано се бе натъквал на засади, бе нападан на улицата, бяха стреляли по него и замалко не го бяха отровили. Сега си бе наел човек, който да опитва храната му, и не ходеше никъде без телохранителите си.

— Полицейският началник Хошина не пропуска възможността да привлеча враговете ви в своя лагер — рече Уемори.

— Давам си сметка за това — изражението на Сано подсказваше, че ако събеседниците му разполагаха с някакви новини, щеше да е по-добре да му ги съобщят направо.

— Онова, за което може би не си давате сметка, е, че Хошина е подел нова кампания за опозоряването ви — рече Уемори. — Някои от новите му съюзници имат голямо влияние върху шогуна и владетеля Мацудайра.

— Владетелят Мацудайра не може да си позволи да се лиши от подкрепата им — добави Уемори. — Независимо от това, колко ви цени и разчита на вас, не е изключено да се поддаде на натиска им да се отърве от вас, защото се бои да не ги засегне и по този начин да ги настрои срещу себе си.

Тази възможност не бе убягнала от вниманието на Сано.

— Ще го имам предвид.

Мисълта за живота, който водеше, за момент го изпълни с удивление. Колко далеч бе стигнал въпреки скромния си произход на син на ронин^[3], който изкарваше прехраната си като преподавател по бойни изкуства! Колко странни превратности на съдбата го бяха довели тук! А и високото му положение далеч не беше само благословия.

Мразеше да живее в непрестанен страх за живота си, без възможност за миг усамотение или свобода. Политиката беше мръсна работа. Предпочиташе открито и честно сражение с меч в ръка. А колкото повече се издигаше, толкова по-голяма ставаше опасността да се провали. През повечето време изпитваше увереност, че е в състояние да се задържи на върха, но бе четирийсетгодишен и понякога го завладяваше съзнанието за собствената му тленност. Косите му почваха да сивеят. Мускулите му вече не бяха толкова гъвкави и често го тормозеха схващания. Травмите, които бе понесъл преди три години, когато го нападна наемният убиец с прозвището Призрака, бяха утежнили състоянието му. При все това работата му като дворецов управител бе не просто негов дълг, а и съдба, източник на неприятности, но и на удовлетворение.

Генерал Исогай каза:

— Има и още нещо, което не бива да забравяте — паднете ли от власт, повличате със себе си и други — той изгледа последователно двамата старейшини, след което отново впери поглед в Сано.

— Може би настъпва време, когато ние и останалите ви съюзници повече няма да можем да си позволим да ви поддържаме — заяви Уемори.

— С оглед на собствената си сигурност може би ще бъдем принудени да влезем в нови съглашения — завърши Охгами.

Сано бе предвидил възможността да загуби подкрепата им; споразуменията за вярност в *бакуфу* търпяха непрестанни промени. Но това не намаляваше слисването му, че би могло да се случи тъй скоро. Загубеше ли съюзниците си, бе обречен на провал, изгнание и може би на смърт. А семейството му щеше да пострада още повече.

— Оценявам верността ви и разбирам положението ви — рече той в опит да омиротвори мъжете. — Какво искате да сторя?

Генерал Исогай отвърна безцеремонно:

— Престанете да си създавате нови врагове!

— Постигнете мир с онези, които вече имате — добави Уемори.

— Гледайте да не се замесвате в нови неприятности — завърши Охгами.

В последвалото напрегнато враждебно мълчание на вратата се появи детектив Маруме.

— Извинете, почитаеми дворецов управителю — снажният самурай бе член на детективския му отряд, докато Сано бе *сосакан* сама. Сега бе негов телохранител и главен помощник. — Съжалявам, че ви прекъсвам, но Хирата сан^[4] е дошъл да говори с вас.

Сано се изненада. Макар че формално Хирата бе неговият главен васал, понастоящем двамата нямаха много обща работа. Докато Сано оглавяваше управлението, Хирата бе зает с разследването на престъпления.

— Спешно е — добави Маруме мрачно, загубил обичайното си ведро изражение.

Сано освободи генерал Исогай и старейшините. Докато двамата с Маруме вървяха по коридора, попита:

— За какво се отнася?

— За съпругата ви. Има неприятности.

— Рейко?

Сано изтръпна от тревога. Бързешком се отправи към личните си помещения. Там завари Хирата и Рейко, коленичили в стаята ѝ. С тях беше и възрастната ѝ дойка Осуги. При появата му върху лицето на Хирата се изписа облекчение.

— Поздрави.

— Какво става?

Сано забеляза, че Хирата изглежда в по-добро здраве и укрепнал физически, но някак остарял от последния път, когато се бяха видели. Вниманието му тутакси бе привлечено от Рейко.

Тя се бе загърнала с плътна завивка и трепереше неудържимо въпреки лятната горещина. Косите ѝ се спускаха на мокри кичури. Изражението ѝ бе стъписано и болезнено. Лицето ѝ бе преbledняло, а устните ѝ бяха останали без цвят. Осуги се суетеше тревожно около нея с купичка горещ чай в ръце. Рейко отправи към Сано замъглен поглед, все едно ѝ бе трудно да го разпознае.

— Какво се е случило? — възкликна той и коленичи до нея. Опитва се да я прегърне, но тя вдигна ръце, за да се предпази.

— Не ме пипай! — изкрещя. — Кръвта. Ще те изцапа!

— Измихме я, мъничката ми — рече Осуги с успокоителен глас.
— Не остана нищо.

— Каква кръв? — попита Сано, чието озадачение и тревога нарастваха с всеки миг. Врълхлетя го смразяваща мисъл: — Да не е било бебето? — изплаши се, че Рейко бе загубила детето им.

— Не, бебето е добре — увери го Осуги, но благо то й, осеяно с бръчки лице бе помръкнало от тревога. Тя поднесе купичката с чай към устните на Рейко. Парата миришеше на лековити билки. — Опитай се да отпиеш, миличка. Ще ти помогне да се почувстваш по-добре.

Рейко блъсна купичката и в пристъп на сухи спазми се преви надве. Сано се обърна към Хирата:

— Какво се е случило?

Мрачното изражение на Хирата бе предупреждение, че проблемът е сериозен.

— Намерих я в имението на владетеля Мори.

Сано бе слисан. Не можеше да си представи каква работа бе имала там съпругата му.

— Кога?

— Преди около час — отвърна Хирата.

Сано не знаеше, че Рейко бе излязла от къщи. През повечето вечери, откакто бе забременяла този път, двамата не делеяха обща постеля. Сано често се връщаше късно от работа и преспиваше в една от стаите за гости, за да не я буди. Прекарваха твърде малко време заедно и дори рядко разговаряха. Сега той с тревога си даде сметка, че и да е излизала почти всяка вечер, той е нямало как да го забележи.

— Какво е правила в имението на владетеля Мори? — обърна се Сано към Хирата.

— Не знам. Не каза — Хирата погледна предпазливо към Рейко, докато Осуги се опитваше да я успокои. — Но... — той пое дълбоко дъх. Сано си спомни колко пъти Хирата бе изпълнявал дълга си на главен васал да съобщава на своя господар неща, които той трябваше да знае, но не би искал да чуе. — Владетелят Мори е бил кастриран и промушен смъртоносно с кинжал. Намерих господарката Рейко сама до него в спалнята му. Беше гола и цялата в кръв. Съжалявам, че

трябва да ви го кажа, но, изглежда, тя го е убила — Сано бе така слисан, че челюстта му увисна.

— Ако не беше съпругата ви, а който и да е друг, щях да го арестувам и да го пратя в затвора — добави. — Но понеже става въпрос за нея, реших, че преди да съберем достатъчно доказателства, е по-добре да я върна в дома ѝ.

Втренчен в Рейко, ужасен и потресен, дори в този момент Сано се улови, че мислено преценява възможните последици. Собствената му съпруга, заварена на местопрестъплението при извършено убийство, бе достатъчно тежко обстоятелство. А фактът, че жертвата бе влиятелен *даймио*, един от главните съюзници на владетеля Мацудайра, вещаеше гибел. Наказанието за убийство бе смърт чрез обезглавяване и макар че законът бе снизходителен за високопоставени членове на самурайската класа, в този случай властта на Сано трудно би могла да защити Рейко, дори и да се окажеше, че е невинна.

Ако наистина беше.

Сано бе връхлетян от нов пристъп на ужас. Това бе неговата съпруга от осем години, майката на сина му, жената, която страстно обичаше и чийто характер бе заслужил безпрекословното му уважение. Тя никога не би отнела човешки живот!

И все пак какво бе дирила гола в спалнята на владетеля Мори? Толкова се бяха отдалечили един от друг. Можеше ли все още да твърди, че я познава?

Сграбчи я за раменете и попита настоятелно:

— Ти ли уби владетеля Мори?

— Не! — в отговора на Рейко прокънтяха обида и негодувание. Но в погледа ѝ се мярна смут. — Поне не смятам, че съм го сторила — тонът ѝ стана умолителен: — Не е възможно, нали?

— Разбира се, че не — отвърна рязко Осуги, непоколебима в предаността си към Рейко.

Но Сано далеч не бе удовлетворен от отговора на Рейко. Той се обърна към Хирата, който безпомощно сви рамене и рече:

— Това каза и на мен.

— Добре, ако не ти си убила владетеля Мори, тогава кой? — попита я Сано.

— Не знам — от очите ѝ бликнаха сълзи.

Нетърпение възпря съчувствието, което се надигна в гърдите на Сано. Той разтърси Рейко.

— Какво стана? Каж ми!

— Не знам — изплака тя. — Не мога да си спомня.

Сано бе чувал същите думи от твърде много заподозрени в убийство, които се опитваха да прикрият вината си.

— Не ти вярвам. Какво си правила при владетеля Мори? Искam пряк отговор!

Тя си пое дъх хлипайки, преглътна и изтри лицето си.

— Търсех момчето. Само исках да помогна.

Обяснението ѝ прозвуча неразбираемо.

— Какво момче? На кого да помогнеш?

Подминавайки въпросите му, Рейко възкликна:

— Не съм искала да нараня никого. Владетелят Мори бе ужасен, зъл човек!

Студ прониза костите на Сано подобно на ледени кристали. Думите ѝ можеха да се изтълкуват като признание за извършено убийство. Той сграбчи Рейко още по-силно.

— Може би не го осъзнаваш, но си в голяма беда. Ако искаш да ти помогна, трябва да ми кажеш истината. Какво стана?

— Но аз ти казвам истината — гласът на Рейко се извиси в истерия. Тя се заизвива в ръцете му. — Причиняваш ми болка. Пусни ме!

Без да обръща внимание на думите ѝ, Сано изкрещя в отчаянието си:

— Ти ли уби владетеля Мори? Каж ми!

Докато Рейко ридаеше и говореше несвързано, той усети, че някой ги наблюдава. Обърна се и видя, че на прага стои Масахиро.

— Мамо? Тате? Какво става?

Седемгодишен, твърде източен и сериозен за възрастта си, Масахиро беше облечен в бял жакет и панталони и носеше дървен меч. Дрехите му бяха мръсни, а косите му — разрошени след заниманията му по бойни изкуства.

Сано изведнъж се почувства потиснат от съзнанието, че със сина си прекарва дори по-малко време, отколкото с Рейко. Масахиро растеше тъй бързо, че той почти не го познаваше. Работата му на

дворцов управител бе оцетила цялото семейство. Той припряно се опита да предпази момчето от настъпилия ужас.

— Масахиро, излез.

— Но защо мама плаче? — попита детето. — Какво си й сторил?

— Нищо. Всичко е наред. Осуги, изведи го навън. Веднага!

Дойката почти насила отведе Масахиро. Рейко зарови лице в шепите си и се разрида.

— Не мога да повярвам, че нещата така се объркаха! А и още не съм го открила!

Сано поклати глава в недоумение. Но каквото и да се беше случило, той трябваше да предприеме спешни действия, за да защити Рейко и доколкото бе възможно, да намали щетите. Обърна се към Хирата:

— Кой друг знае за това?

— Само моите хора и аз — Хирата се замисли. — А до този момент вероятно и всички в имението на Мори.

Това означаваше неколкостотин души, между които семейството на *даймио*, васалите и слугите. Сано въздъхна тежко.

— Е, поне доколкото зависи от теб, гледай да забавиш разпространяването на новината.

— Вече отцепих имението — уведоми го Хирата.

— Добре. Какво установи за убийството?

— Все още нищо. Реших, че е по-добре първо да отведе подарката Рейко у дома.

— Искам да се върнеш в имението и да започнеш разследване на случая — рече Сано. — Ще се присъединя към теб веднага щом мога.

— Да, почитаеми дворцов управителю — Хирата се поклони и си тръгна.

Сано изпита искрено съжаление, че не може да бъде на две места едновременно. От три години не беше разследвал престъпления, но държеше да се заеме лично с настоящия случай. Успокоявайки се, че Хирата знае какво да върши, той се изправи лице в лице срещу неотложния си проблем — Рейко. Сграбчи ръцете ѝ и ги отдели от лицето ѝ.

— Рейко, чуй ме!

Треперейки, тя се взря в него с червени, пълни със сълзи очи.

— Владетелят Мори е убит — произнесе Сано бавно и отчетливо. — Ти изглеждаш толкова виновна, че ако не беше моя съпруга, щеше да бъдеш екзекутирана. Това пак може да се случи, ако не предложим разумно обяснение на факта, че са те заварили на местопрестъплението. Затова говори!

— Бях там! — изкрещя пронизително Рейко, завладяна от нов пристъп на смъртна тревога.

— Това съвсем не е достатъчно и ако продължаваш така, дори аз няма да успея да те спася! — страхът и отчаянието придаваха суровост на поведението му. — Питам те за пореден път — какво си правила там?

Думите рукнаха от устата на Рейко като порой:

— Отидох да го наблюдавам тайно. Видях го да го прави — все така през плач и хълцане тя се заизвива и накрая успя да изтръгне ръце от хватката на Сано. — Искях да го спра, но беше твърде късно!

Звучеше като пълно безумие! Отчаян, Сано я зашлеви по бузата. Рейко изпищя. Дръпна се и се втренчи в него по-скоро изумена, отколкото наранена — той никога не я беше удрял. Но внезапно млъкна.

— Съжалявам — рече Сано, обзет от угризения и срам. — Не знаех как да те накарам да дойдеш на себе си. Нямаме много време. А и цялото това вълнение вреди на детето.

Споменаването на бебето, изглежда, ѝ помогна да се освести. Тя обгърна с ръце издутия си корем, изправи гръб и кимна. Все още подсмърчаше и хлипаше, но вече дишаше по-равномерно.

— Така вече е по-добре — въздъхна Сано с облекчение.

— Толкова много неща се случиха. Едно предизвиква друго — рече тихо Рейко. — Не знам откъде да започна.

С такова темпо новината за убийството щеше да плъзне из целия град, а водовъртежът на скандала и опасностите щеше да погълне и двамата още преди Сано да научеше каквото и да било от нея. Той мобилизира търпението си.

— Почни отначало.

Замаяността и объркването изчезнаха от лицето на Рейко подобно на стопена от слънчевите лъчи мъгла. Тя започна да идва на себе си и заприлича на истинската Рейко — будна, бдителна и съобразителна.

— Писмото. Всичко започна с писмото. Докато цъфтяха вишните...

[1] Разузнавателната служба на Токугава — Б.пр. ↑

[2] Военно феодално правителство на Япония — Б.пр. ↑

[3] Самурай без господар — Б.пр. ↑

[4] Използва се след име или титла в знак на уважение; означава господин, госпожа, госпожица — Б.пр. ↑

3 ГЛАВА

РАЗКАЗЪТ НА ГОСПОДАРКАТА^[1]

Вишневите дръвчета в градината бяха окичени със сияйно розово великолепие. Листенцата се сипеха по земята като снежинки, изпъстриха тревата, носеха се по повърхността на декоративното езеро и увенчаваха каменните фенери. Ръсеха се и върху Масахиро, който пускаше стрели с малък дървен лък, целейки се в сламена мишена. Рейко гледаше от верандата, където си почиваше, облегната върху възглавници, сънena и отпусната поради двумесечната си бременност.

Мидори — съпругата на Хирата — излезе от къщата, носейки димяща купичка чай. Закръглена и симпатична, тя беше облечена в кимоно на вишневи цветчета. В другата си ръка бе гушнала и полюшваше момченцето си, все още бебе. Следваше я четиригодишната ѝ дъщеря Таеко. Мидори коленичи до Рейко и ѝ подаде чая:

— Изпий го, ще те освежи.

Рейко отпи от течността, приготвена от женшен и ароматни билки.

— Докато бях бременна с Масахиро, се чувствах толкова жизнена. Но сигурно всяка бременност е различна.

Таеко изтича в градината при Масахиро. Той бе обект на обожанието ѝ, въпреки че бе твърде голям, за да обръща особено внимание на малко момиче като нея. Сега, без да реагира на появата ѝ, той се прицели за пореден път.

— Внимавай, Масахиро! Гледай да не я удариш — викна Рейко.

— Знам. Няма.

Излъчваше мъжественост и невъзмутимата вещица на възрастен, както и снизхождение към женските тревоги.

Появи се прислужничка с поднос в ръце, отрупан с бамбукови кальфи за свитъци.

— Има писма за вас, почитаема господарке — тя остави подноса до Рейко, поклони се и си отиде.

— Получаваш толкова писма! — възкликна Мидори. — И тези ли са от хора, които те молят за помощ?

— Вероятно.

През последните няколко години Рейко си бе спечелила репутацията на човек, който умее да разрешава проблеми. Славата ѝ се дължеше на факта, че докато Сано бе *сосакан* сама, тя му бе съдействала в разследванията. Отношението към нея бе противоречиво. Повечето хора смятаха, че онова, което вършеше, е непостижимо за една жена, скандално и позорно, но други бяха започнали да гледат на нея като на своего рода Бодхисатва^[2], милосърдно божество, което щеше да им донесе спасение.

— Онова, което правиш, е толкова хубаво! — рече Мидори.

Рейко бе отворила нещо като частна служба за закрила, особено на жени в беда. Намираще им работа, осигуряваше им подслон, плащаше за лечението на болните им деца.

— Тези хора щяха да умрат, ако не беше променила своя път, за да им помагаш.

— Върша го с радост.

Тази работа я караше да се чувства полезна. Служенето на обществото за нея бе чест, а и запълваше времето, в което Сано бе твърде зает, за да е с нея. Двата бяха заедно толкова рядко, че, както тя си казваше, бе цяло чудо, че бяха успели да заченат второ дете.

— А други можеше да бъдат екзекутирани — добави Мидори.

Рейко действаше от името на хора, несправедливо осъдени за престъпления. Тя бе разследвала техните случаи и бе разкрила истинските извършители. Баща ѝ бе съдията Уеда и тя бе използвала влиянието си над него, за да постигне оправдание за невинните. Това бе възможност да прилага детективските си умения, които иначе щяха да останат неизползвани, тъй като Сано вече не разследваше престъпления.

— Мнозина ти дължат благодарност, че си ги защитила от хора, които са им причинили зло — рече Мидори.

Освен всичко останало Рейко бе спасявала жени от жестоките им съпрузи, любовници и работодатели.

— Опасявам се, че не всички са ми благодарни.

Тя започна да отваря една по една кутиите със свитъците. Прочете някакво писмо, пълно с ругатни, и ѝ стана неприятно. Злосторници бяха получили справедливо наказание благодарение на нея. Беше си спечелила врагове сред онези, които негодуваха, че се меси в делата им. Бе почувствала и жилото на общественото неодобрение, защото действията ѝ бяха нещо нечувано за една жена. Дамите от нейната класа я ласкаеха и диреха благоразположението ѝ, но зад гърба ѝ злословеха по неин адрес. Служителите самураи я гледаха с подозрение, макар че не биха дръзнали да критикуват съпругата на дворецовия управител.

— Освен това се боя, че съм се превърнала в мишена за всеки, който иска нещо — Рейко прочете на глас откъс от друго писмо: Скъпа господарке Рейко, трябва ми пари. Моля, изпратете ми 100 кобана^[3].

Следващото писмо бе написано прегледно, макар и на евтина хартия, а йероглифите бяха тъй четвъртити, все едно бяха отпечатани с дървено клише.

Рейко плъзна поглед по думите и вдигна глава:

— Чуй това.

Скъпа господарке Рейко,

Моля да ме извините за безпокойството, но се нуждая от Вашата помощ. Казвам се Лили и съм бедна вдовица. Запознах се с Вас преди няколко години в театър „Сто дни“ в Рьогоку^[4]. Тогава Ви помогнах и мисля, че е дошло време да ми се отплатите. Откраднах ми момченцето. То е само на пет години. Моля Ви, можете ли да го намерите и да ми го върнете? Аз съм танцьорка в чайна „Сливата“ в Нихонбаши. Умолявам Ви, елате да се срещнем колкото се може по-скоро.

Следваха заплетени указания, как да стигне до чайната. Рейко възкликна:

— Помня тази жена!

Преди време Лили бе станала очевидец на престъпление и бе помогнала на Рейко в издирването на избягала убийца.

— Ще ѝ помогнеш ли? — попита Мидори.

— Наистина ѝ дължа услуга — отвърна Рейко. — А да загубиш детето си, е ужасна трагедия — тя погледна към Масахиро през потъналите в розови цветове вишневи дръвчета в градината.

— Донеси ми стрелите, Таеко — викна той.

Момиченцето събра стрелите, които бе пуснал, заподскача към него и му ги подаде. Рейко се усмихна на находчивостта му — бе намерил изгодно занимание на обожателката си.

— Но ти чакаш бебе — заяви разтревожена Мидори. — Не бива да излагаш на риск здравето си.

— Ще се чувствам по-добре, ако върша нещо — отвърна Рейко. Освен това Лили бе възбудила майчините ѝ инстинкти. — Поне ще отида да се видя с нея. Едно малко пътуване из града няма да ми навреди.

Тя почувства онзи прилив на енергия, който я изпълваше при всяко ново разследване или при всяка нова възможност да помогне на някого в беда. Рейко пътуваше в своя паланкин^[5] по криволичещите пасажи на крепостта Едо.

Носачите ѝ се спуснаха по хълма и излязоха през главните порти. Съпровождаха я телохранители на коне.

В района на *даймио* цареше празнична атмосфера. Дами в кимона на цветя се изсипваха от паланкини, връщайки се от излети до близките храмове, където бяха ходили да съзерцават вишневите цветчета. Замаяни от твърде много вино, те флиртуваха със стражите на портите. В търговския квартал Нихонбаши вишневите дръвчета цъфтяха в саксии по балконите. Продавачи предлагаха слънчобрани с изрисувани по тях розови цветове. Сладкари продаваха сладкиши, украсени в унисон със сезона. Но нито празничното веселие, нито слънчевият ден бяха в състояние да разкрасят района, в който упътванията на Лили отведоха Рейко.

Редове грозни паянтови постройки заплашваха да цамбурнат в канала, който вонеше на нечистотии. В купчините боклук ровеха чайки, плъхове и бездомни кучета. Помийните ями преливаха по криволичещите тесни улички. Въздухът бе потъмнял, наситен с пушека на твърде много печки. Изнурени майки кърмеха своите бебета на праговете; деца и сакати просяци се скупчиха около паланкина на Рейко, молейки за монети, и охраната ѝ ги прогони. Чайна „Сливата“

заемаше приземния етаж на една разнебитена постройка. Дрипави сини завеси бяха увесени зад коловете, заобикалящи повдигнатия под, на който се бяха разположили клиентите — мъже с недодялан вид и грубиянско поведение. Момичетата, които сервираха питиета, изглеждаха немарливи и запуснати. Един мъж биеше барабан, а три жени танцуваха. Танцьорките бяха облечени в ярки памучни роби, а лицата им представляваха маски от бяла оризова пудра и руж. Походката, движенията и жестовете им бяха похотливи. Клиентите се смееха и бъркаха под полите им. Рейко слезе от паланкина си и се взря в жените. Не можа да разпознае Лили, която бе виждала само веднъж.

Собственикът поздрави охранителите на Рейко с широка усмивка.

— Добре дошли, господа! Заповядайте да се повеселите с нас!

— Моята господарка е тук, за да се срещне с танцьорката Лили — заяви лейтенант Асукай, главният телохранител на Рейко.

Собственикът отправи поглед към Рейко и на лицето му се изписа изненада — дамите от нейната класа не посещаваха подобни места.

— Коя е вашата господарка?

— Госпожа Рейко, съпруга на почитаемия дворецов управител Сано.

Собственикът изглеждаше стъписан от посещението на една толкова знатна особа. Преди да успее да отговори, една от танцьорките дотича от чайната.

— Милостиви Небеса! Вие дойдохте! — тя падна на колене пред Рейко. — Чаках девет дни, след като ви изпратих писмото. Вече бях престанала да се надявам. Не мога да повярвам, че наистина сте тук — Лили вдигна изпълнен с благоговение поглед към Рейко, все едно омаяна от божествено пришествие. — Хиляди благодарности!

— Да, дойдох да ти помогна — Рейко бе трогната от признателността ѝ.

Щом Лили се изправи, Рейко си я спомни. Беше около четирийсетгодишна, слаба и суха под ярките роби. Личеше, че някога е била красива, но сега костите на лицето ѝ бяха изпъкнали, кожата, която ги покриваше, бе жълтеникава и отпусната, а косите ѝ бяха редки и изтощени.

— Може ли да отидем някъде да поговорим?

— Лили, връщай се на работа! — прекъсна ги собственикът. — Знаеш, че не ти е позволено да забавляваш частна компания.

Лейтенант Асукай подрънка монетите в кесията, която висеше от пояса му.

— Нашата заплата срещу малко от нейното време.

Мъжът омекна.

— Добре — рече на Лили, — само че не се бави.

Докато телохранителите ѝ влизаха в чайната, Рейко забеляза от другата страна на улицата сергия за храна.

— Да отидем там — Лили приличаше на човек, който би могъл да хапне.

Сергията представляваше тесен тезгях в предната част на дюкян с керамична печка, върху която готвачът бе сложил да врят две големи гърнета. Рейко и Лили седнаха на повдигнатия под. Когато им сервираха храната, Рейко изгледа със съмнение долнопробния чай и супата, в която плуваха няколко парченца юфка, повехнали бобови кълнове и сиви гранясали късчета риба. Но Лили се нахвърли лакомо върху съдържанието на купичките.

— В писмото си ми писа, че синът ти бил откраднат — каза Рейко. — Кога се случи това?

Лили застина с пълна уста и в купичката ѝ капнаха сълзи.

— Преди два месеца. Оттогава не съм го виждала.

— Как се казва?

— Джиро.

— Имам син, който е малко по-голям от него — каза Рейко. Двете с Лили си размениха усмивки; опитът им като майки ги свързваше въпреки класовите им различия. — За да успея да върна Джиро, първо трябва да установя кой го е отвлякъл.

— Вече знам — рече Лили. — Владетелят Мори.

— Откъде знаеш?

— Аз му дадох Джиро. Той трябваше да ми го върне. Такава беше сделката. Но не го стори.

Очевидно тази история не се изчерпваше само с отвличането, както бе решила Рейко, докато четеше писмото.

— За каква сделка говориш?

Лили продължи да се храни. Както сърбаше бульона, обясни:

— Чух, че владетелят Мори обичал малки момчета. Затова отведох Джиро в къщата му. Владетелят Мори ми плати, за да го задържи през нощта.

Рейко не можеше да повярва на ушите си.

— Секс ли имаш предвид?

— Да — Лили я изгледа така, все едно бе чула някаква глупост.
— Че за какво друго?

Изумена, Рейко възкликна възмутено:

— Значи си заела Джиро на владетеля Мори, все едно е проститутка? Как си могла да го сториш със собствения си син? — съчувствието ѝ към Лили бързо премина във възмущение.

Макар и да знаеше, че детската проституция беше позволена от закона и се смяташе за нещо нормално, до този момент тя никога не се беше сблъсквала с конкретен пример. Сега си спомни онова, което бе чувала за жестокостта, извращенията и физическата болка, която някои деца бяха принудени да търпят в ръцете на мъже.

— Да не мислите, че съм го желала? Да не смятате, че ми харесва някакъв мъж да се гаври с момченцето ми? Нямах избор!

Лили хвърли гневен поглед към чайната.

— Господарят ми плаща по две медни монети на ден. Това заедно с бакшишите, които мога да измъкна от клиентите, е всичко, което имам, за да издържам себе си и Джиро. Тази година хазяинът ми вдигна наема. Не можех да си позволя да купувам храна — погледът, който отправи към Рейко, бе изпълнен със завист и негодувание. — Обзалагам се, че не знаете какво означава детето ви да плаче, защото е гладно?

Рейко изпита съмнение, потискайки състраданието си към Лили.

— Не можа ли да си намериш друга работа?

— Опитах. Само че никой не иска да ме наеме за повече пари, отколкото ми плащат тук. Пробвах да се продавам на мъже, но се разболях, а и ме вижте само — тя разтвори ръце и вдигна лице към слънчевата светлина, която разкри окаяната ѝ външност. — Никой мъж няма да плати кой знае колко за мършава уличница като мен. Но някои от тях са готови да дадат сума ти пари за красиво момченце като Джиро.

Лили се вцепени, когато срещна погледа на Рейко.

— Владетелят Мори плати толкова, че да мога да храня Джиро цял месец. Съдете ме, ако искате, но наистина не знаете как стоят нещата за такива като нас.

Рейко си даде сметка, че няма право да я укорява.

— Съжалявам. Моят живот е тъй различен, че ми е трудно да проумея твоя.

— Това означава ли, че няма да ми помогнете да си върна Джиро? — в очите на Лили проблесна паника.

— Не, разбира се, ще направя каквото мога — увери я Рейко.

Момчето бе невинно и заслужаваше помощ, независимо от обстоятелствата. Владетелят Мори го бе откраднал и не биваше да се измъкне безнаказано след такова деяние. А и въпреки неодобрението си Рейко изпитваше съжаление към Лили.

Лили въздъхна пресекливо, но с облекчение. Сведе поглед към празната купичка, която стискаше.

— Знам, че съм лоша майка и че не заслужавам помощта ви — рече тя смирено, обзета от срам. — Но наистина съм ви много благодарна — хвърли алчен поглед към храната на Рейко, която стоеше непокътната. Рейко ѝ подаде купичката и тя се нахвърли върху съдържанието ѝ. — Хиляди благодарности!

— Разкажи ми какво се случи — подкани я Рейко. — Оставила си сина си при владетеля Мори. И после?

— На следващата сутрин отидох в имението — рече Лили, дъвчейки юфка. — Попитах стражите за Джиро. Те се държаха така, все едно не знаеха нищо за него. Казаха ми, че не бил при владетеля Мори — негодувание обагри лицето на Лили. — Лъжеха. Настоях да ми го върнат. Но те ми заявиха, че ако не се махна, ще ме убият — тя изхлипа, задави се с храната и се закашля. — Тъй че трябваше да си тръгна без Джиро.

Неодобрението на Рейко се стопи в жалостта, която я обзе само като си представи, че губи Масахиро. Неминуемо възникваше въпросът, дали момчето не е мъртво.

— Това ли е всичко?

— Не. Отидох при дошина^[6], който патрулира в този район. Казах му какво се е случило, и го помолих да дойде в имението на Мори с мен, за да ми помогне да си взема Джиро. Но той отказа.

Обясни ми, че владетелят Мори бил влиятелен човек и той не можел да стори нищо.

Рейко знаеше, че служителите на полицията не биха посмели да безпокоят *даймио*, който е съюзник на владетеля Мацудайра. Не биха се изложили на риск заради селянка като Лили.

— Чух, че помагате на хора в беда, и ми хрумна да ви пиша — Лили приключи с храната и остави празната купичка. — Вие сте последната ми надежда.

— Ще сторя всичко, което е по силите ми, за да ти помогна да си върнеш Джиро — обеща Рейко.

Лицето на Лили се сгърчи и от очите ѝ бликнаха сълзи на радост.

— Хиляди благодарности! Ще ви се отплатя някой ден, кълна се! Собственикът викна от чайната:

— Лили! Достатъчно дълго те нямаше. Връщай се на работа!

Лили се поклони на Рейко, отправи ѝ последен, изпълнен с доверие поглед и бързешком се отдалечи. Рейко се качи на паланкина си и докато я отнасяха надолу по улицата, вече планираше как да действа, за да върне откраднатото дете.

— Бих могла да взема част от войниците на съпруга ми, да отида в имението на Мори и да изискам детето — рече тя на лейтенант Асукай, който яздеше до нея.

— Владетелят Мори няма как да откаже — рече Асукай.

— Но като се замисля, бих предпочела да не замесвам съпруга си в тази история. По-добре да предприема нещо, което няма да бие толкова на очи.

Рейко се опитваше да държи работата си далеч от Сано, тъй като не искаше да му причинява неприятности. В миналото действията ѝ на моменти го бяха излагали на опасност, а да го замесва в един сблъсък с владетеля Мори, щеше да бъде политически рисковано.

Следващото утро я завари седнала в паланкина си на една улица близо до жилищния район на *даймио*. Носачите ѝ се бяха облегли на стената на някакъв дюкян, а стражите ѝ бяха останали по конете си и чакаха близо до портите към махалата. Рейко надникна през прозорчето и сред потока пешеходци се опита да открие лейтенант Асукай.

Интелигентният млад самурай бе станал неин главен помощник. Скоро го зърна да идва по улицата, водейки някаква жена на средна

възраст, облечена в семпла роба в индигов цвят, с бяла забрадка на главата. Жената носеше голяма кошница. Рейко го бе изпратила да се завърти край имението на владетеля Мори, да проследи първия слуга, който излезеше от там, и да го задържи. Ако самата тя се бе опитала да го стори, щеше да привлече вниманието върху себе си, докато един самурай повече сред хилядите в района на *даймио* щеше да остане незабелязан. Сега Асукай ѝ водеше тази жена, която се оказа прислужничка, тръгнала към тържището. Когато спря при паланкина, на лицето ѝ бяха изписани любопитство и в същото време предпазливост.

— Търся едно малко момче, което е било в имението на владетеля Мори преди два месеца — обясни Рейко. — Казва се Джиро и е на пет години. Виждала ли си го?

— Не. Не знам нищо за никакво момче — свила страховито рамене, прислужничката отстъпи назад. — Сега трябва да вървя.

Лейтенант Асукай понечи да я задържи, но Рейко нареди:

— Иди и намери някой друг. Може би с него ще имаме повече късмет.

През следващия час лейтенант Асукай доведе един слуга и още една прислужничка, но и тяхната реакция не беше по-различна — и двамата уплашено отрекоха да знаят нещо за Джиро. Докато Рейко наблюдаваше как се отдалечават, Асукай отбеляза:

— Мисля, че лъжат.

— Аз също — каза Рейко. — Явно се страхуват, че ще бъдат наказани, ако дадат сведения за владетеля Мори. Нека опитаме с някого от някое съседно имение.

Лейтенант Асукай тръгна отново и скоро се върна с един коняр от конюшните на живеещ в съседство *даймио*.

Когато Рейко го попита за Джиро, той отвърна:

— Виждал съм доста момчета да влизат в имението на владетеля Мори. Макар че си е странно. Някои от тях май повече не излизат — в следващия миг доби изражение на човек, внезапно стъпил в дупка. — Това, последното не сте го чули от мен.

Той си тръгна, а Асукай доведе още няколко очевидци, от които Рейко чу подобни мрачни и неясни слухове, последвани от внезапно мълчание.

— Страхът от владетеля Мори явно се простира и извън границите на имението му — отбеляза лейтенант Асукай.

— Да — съгласи се Рейко, — а там вътре явно стават зловещи неща.

За пореден път тя се запита дали Джиро все още е жив.

— След като не можем да намерим човек, който да се съгласи да говори, какво ще предприемем?

— Трябва да поразпитаме другаде, само че много предпазливо.

* * *

Мина повече от месец, докато Рейко и лейтенант Асукай проведат нужните дискретни разговори със свои познати от висшето общество. Те обаче не донесоха никаква информация за владетеля Мори, чийто клан и васали живееха твърде затворено. Ето защо Рейко състави друг план.

Над Едо се спускаше ранен хладен летен здрач. Залязващото слънце обсипваше покривите с позлата, докато ясният звън на храмовите камбани отекваше в прозрачния въздух. Високите конструкции на наблюдателните противопожарни кули се открояваха на фона на перленото небе подобно мастилени щрихи, изписани върху чиста коприна. Застанал в основата на една кула в района на *даймио*, лейтенант Асукай извика:

— Ей, ти, там горе!

Селянинът, седнал на платформата под камбаната, която висеше от покрива, надникна през перилото.

— Слез долу — нареди му капитан Асукай.

С неохота, но все пак, без да смее да прояви неподчинение пред един самурай, мъжът се спусна по стълбата. Рейко се качи горе. Носеше подплатено наметало, което да я топли, и сламена шапка, за да прикрива лицето си. Коленичила на високата ветровита платформа, тя се надяваше, че хората, които случайно хвърлят поглед нагоре към кулата, няма да забележат, че часовоят на нея е друг. Огледа се предпазливо.

Навсякъде около нея се простираше панорамата на Едо. Зад прозорците светеха лампи, трепкащите им отражения обкръжаваха и

лодките в реката. Лунният сърп сияеше на вечерния небосклон. Покриви, дървета и сенки скриваха онова, което ставаше в имението на владетеля Мори, но пък Рейко имаше добра видимост към главните порти. Точно пред тях горяха фенери. Виждаше стражите, които стояха отпред, както и всички пристигащи и заминаващи.

Първоначално наблюдаваше как в имението се прибират само васали на владетеля Мори. По-късно забеляза неколцина мъже, клекнали на покрива на съседното имение. Вероятно бяха агенти на *мецуке*, изпълняващи обичайните си задължения, към които спадаше наблюдение на изтъкнати граждани. Луната се издигна над хълмовете. Нощта угаси светлините на града, движението оредя, а на небето се появиха звезди. Храмовите камбани отбелязаха, че са минали два часа, когато някаква жена пое нагоре по улицата, водейки за ръка малко дете, и спря пред портите на владетеля Мори. Рейко видя как тя каза нещо на стражите, чу, че те ѝ отвърнаха, но не можа да долови думите им. Стражите ги пуснаха да влязат. Скоро след това жената се появи отново, но вече сама, и си тръгна.

Последва продължително бдение в хладната нощ, в което не се случи нищо. На сутринта Рейко си помисли, че изгревът никога не бе я изпълвал с такава радост. Протегна се, за да раздвижи схванатите си мускули, тъй като бе прекарала часове наред в кулата, ако не се смяташе краткото слизане, за да се облекчи. Сега жената се появи отново — селянка, облечена в избеляла роба — и пак размени няколко думи със стражите. Те свиха рамене и поклатиха глава. Тя видимо се разтревожи и взе да ги моли нещо. Те ѝ се разкрещяха, при което жената се разрида и побягна.

Току-що Рейко бе станала свидетел на същата сцена, която ѝ бе описала Лили — разчитайки на пари, друга майка бе отвела сина си при владетеля Мори, но не бе успяла да си го получи обратно.

Изпълни я гняв, защото подобно деяние не се преследваше от закона. Обзе я твърда решимост да спаси Джиро. Но какво ли се бе случило с него, а и с другото момче?

Васали и слуги на владетеля Мори пристигаха и поемаха нанякъде. Двама носачи изнесоха продълговат дървен сандък. Застанал под кулата, лейтенант Асукай махна на Рейко да слезе, преди да дойде противопожарният пост от дневната смяна. Щом се озова на земята,

мисълта ѝ внезапно направи обезпокоителна връзка между сандъка и момчето, което бе видяла предишната нощ.

— Иди и потърси двамата носачи, които току-що излязоха от имението на Мори с дървения сандък — нареди тя на лейтенант Асукай. — Побързай! Спри ги и виж дали в сандъка не е скрит труп!

Той се подчини незабавно, но когато се върна след много време, докладва, че не е успял да открие двамата мъже. В Едо гъмжеше от носачи. Той бе спрял и претърсил мнозина, но никой от тях не бе излязъл от имението на Мори и никой не носеше нещо различно от хранителни продукти. Въпросната двойка бе изчезнала в тълпата.

— Сигурна съм, че владетелят Мори върши нередности — заяви Рейко на лейтенант Асукай, докато пътуваше обратно към къщи в паланкина си, а той яздеше редом с нея. — Трябва да проникна в имението и да видя какво става там.

Същия ден следобед Рейко мина отново в своя паланкин нагоре по улицата, която бе наблюдавала предишната нощ. Този път вместо наметало и сламена шапка носеше копринени роби и обувки с лакирана дървена подметка. Гримът ѝ бе съвършен, във вдигнатите ѝ на висок кок коси бяха втъкнати украшения, които изобразяваха цветя. Носачите ѝ положиха паланкина на земята пред портите на владетеля Мори.

— Господарката Рейко, съпруга на почитаемия дворецов управител Сано, е дошла на посещение при господарката Мори — заяви лейтенант Асукай на стражите.

Те извикаха слуги, които да уведомят господарката Мори, че има гостенка. Рейко бе доволна, че настоящото ѝ положение в обществото я упълномощаваше да посещава всички знатни дами в Япония, които бяха длъжни да я приемат, независимо от това, колко желана бе визитата ѝ. Скоро тя вече седеше срещу господарката Мори в една от стаите на имението.

— Толкова съм поласкана от посещението ви — рече госпожа Мори.

Прехвърлила четирийсетте, тя бе облечена в скъпо, но семпло кимоно в убито зелено. Косите ѝ, събрани в скромен кок, бяха изпъстрени със сребристи нишки. Беше слаба, но налетите страни, пълните устни, заоблените рамене и широките задни части оставяха

впечатление за масивност. Говорът ѝ се отличаваше с официална изисканост.

— Това наистина е неочаквана чест.

— Вие ми оказвате чест, като ме приемате — отвърна Рейко, също толкова вежливо и официално. — Реших, че би било добре да се запозная със знатните дами от висшето общество — не можеше да заяви направо, че е дошла да търси дете, което съпругът на тази жена бе откраднал и може би насиллил.

— Колко любезно от ваша страна. Искрени благодарности, че сте избрали скромната ми персона за обект на вниманието си — господарката Мори се усмихна и очите ѝ засияха от удоволствие. Изглеждаше блага жена и Рейко изпита чувство за вина, че я използва. — Може ли да ви почерпя с нещо освежително?

Личната ѝ прислужничка поднесе чай. Рейко бе обзета от смътното усещане, че отнякъде познава тази възрастна жена с посивели коси, но не можеше да се сети откъде, а и в поведението на прислужничката отсъстваше и най-малък признак, че знае коя е гостенката. Може би беше работила при някой познат на Рейко.

— Времето е прекрасно, не мислите ли? — рече господарката Мори, докато двете с Рейко отпиваха чай и деликатно отхапваха от сладките.

— Да. Все още не е прекалено горещо.

Този тип банални разговори бе причината Рейко обикновено да избягва подобни посещения при представителки на собствената си класа. Обичаят не позволяваше да си говорят за нещо интересно, преди да се опознаят, а това отнемаше повече време, отколкото Рейко бе готова да прекара с тях. Докато правеше усилие да поддържа вежливия диалог, тя хвърли поглед през отворената врата към градината и забеляза, че голямата преграда от везана коприна зад гърба на господарката Мори изобразява същия пейзаж, който се виждаше навън — декоративно езеро, мостче и дървета.

— Каква красива везба! — възкликна Рейко.

— Харесва ли ви? — възкликна оживено господарката Мори. — Аз лично съм я бродирала.

— Много. Колко впечатляващо! — каза Рейко с искрено възхищение.

— Вие бродирате ли? — попита госпожа Мори.

— Опасявам се, че не — като дете Рейко бе вземала уроци по везба, но мразеше да шие.

Разговорът премина към дрехи, различни храни и магазините, където ги продаваха. Госпожа Мори се впусна да обсъжда тези теми с ентузиазъм, докато накрая Рейко все пак насочи разговора към владетеля Мори.

— Съпругът ви колко време ще остане в Едо?

— Заминава за провинция Нагато в края на лятото.

Рейко знаеше, че по закон всеки *даймио* бе длъжен да прекарва по четири месеца в столицата и през останалата част от годината да пребивава в собствената си провинция. Феодалните владетели бяха разделени на две групи и когато едната се намираше в Едо, другата задължително оставаше в провинцията. Това ограничение не допускаше организирането на всеобщо въстание, препятствие, за което бе и фактът, че семействата им оставаха в града като зложници.

Рейко се надяваше, че ще успее да разбере какво се бе случило със сина на Лили, преди владетелят Мори да напусне столицата.

— С какво се занимава понастоящем съпругът ви? — попита тя.

— О, с обичайните неща — отвърна господарката Мори неясно, изненадана от въпроса на Рейко. — Но, разбира се, той не ги обсъжда с мен.

Повечето мъже не разговаряха за своите дела със съпругите си.

— Сигурно тук намира повече развлечения, отколкото в провинцията?

— Предполагам.

Ясно беше, че Рейко не можеше да изтърси направо: Знаете ли, че съпругът ви спи с малки момчета? Какво се случва с тях? Може би госпожа Мори дори не подозираше за това негово предпочитание. Уговорените бракове бяха нещо нормално и в тях всеки от съпрузите често водеше съвсем отделен личен живот.

— От колко време сте женени? — попита Рейко.

— От шестнайсет години.

Това бе достатъчно дълъг период, през който владетелката Мори би трябвало да забележи особените сексуални практики на мъжа си, дори и да не ги споделяше. Не беше сляпа. Сигурно знаеше за малките момчета, които често водеха в дома ѝ. Рейко си даде сметка, че посещението ѝ бе продължило достатъчно дълго и ако не си тръгнеше

веднага, щеше да е злоупотреба с гостоприемството на господарката Мори. Щеше ѝ се да можеше да поогледа имението, но не виждаше как би могла да помоли за това, без да предизвика подозрения. Трябваше по някакъв начин да накара владетелката Мори да я покани отново.

Погледът ѝ падна върху извезаната преграда и очите ѝ засияха. Вдъхновена, тя възкликна:

— Как ми се ще да можех да бродирам като вас! — и отправи към господарката Мори блестящ, изпълнен с надежда насърчителен поглед. — За мен би било неимоверно удоволствие да се науча!

— С радост ще ви покажа — владетелката Мори изглеждаше поласкана и също тъй нетърпелива да опознае Рейко. — Защо не дойдете утре пак?

* * *

След въпросното посещение Рейко ходеше в имението на Мори всеки ден, за да се обучава на везмо. Владетелката Мори ѝ показва как да изрисува дадени фигури върху коприна и после да ги запълва с цветна нишка. Рейко можеше да огледа имението единствено на отиване или на връщане от мястото за облекчение, но имението гъмжеше от слуги и стражи, тъй че изобщо не можеше и да става дума да се промъкне покрай тях незабелязано. След пет дни усилия всичко, което имаше да покаже, бе квадратното парче коприна с лилии, избродирани с несигурни бодове и осеяни с червени точки от кръвта, избиваща по пръстите ѝ от убожданията с иглата.

Когато отиде при Лили в чайната, за да ѝ се извини, че не е намерила Джиро, танцьорката се опита да скрие разочарованието си.

— Нищо — рече тя. — Струва ми се, че всъщност не съм очаквала да го видя повече.

Смелостта, с която жената посрещна загубата, изпълни Рейко с още по-голяма решителност да спаси Джиро или поне да разбере какво му се е случило.

Настъпи шестият месец и донесе най-дъждовния сезон, който Рейко си спомняше. Двете с владетелката Мори седяха и шиеха. Домакинята ѝ работеше върху голямо пейзажно платно, което взеше заедно със своите помощнички. Рейко не даде израз на отчаянието,

което я обзе, когато нишката ѝ се усука. Каза си, че за последен път идва на уроци, и реши, че трябва да помоли Сано за помощ, колкото и да не ѝ се искаше.

— О, става късно! — възкликна господарката Мори. — Мисля, че за днес ни беше достатъчно — тя остави настрана ръкоделието си. — Ще ми окажете ли честта да останете за вечеря?

— Би било чудесно — отвърна Рейко въодушевена, тъй като нощта бе по-подходяща за детективска работа, отколкото денят.

Прислужници поднесоха обилна вечеря от сантими^[7], печени на скара морски продукти, кнедли, задушени на пара зеленчуци и сладки питки. Виното оживи лекия непринуден разговор между владетелката Мори и помощничките ѝ. Те станаха шумни и невъздържани, като при най-малката шега избухваха в бурен смях.

— Пийнете си още вино — рече владетелката Мори с трескаво блестящи от алкохола очи.

— Благодаря.

Рейко протегна чашата си към сивокосата прислужничка, която я напълни отново. Отпи, за да поддържа впечатлението, че увеселението ѝ доставя удоволствие. До полунощ останалите жени вече бяха твърде опиянени, за да ѝ обръщат кой знае какво внимание, и тя се измъкна незабелязано от стаята.

Дъждът временно бе спрял. Дим от запален нейде огън се стелеше на талази в тъмнината. През пелената от влажен въздух мъждукаха неясни светлини. Рейко бързешком прекоси градината. От клоните на дърветата върху нея се сипеха едри капки, а полите на робата ѝ и чорапите ѝ подгизнаха от мократа трева. Някъде в далечината долови разговор на мъже, но димът ѝ пречеше да ги види. Макар и без да имаше пряка заплаха от това да я хванат, тя скоро установи, че диренето на изгубеното момче се оказва значително по-трудно, отколкото бе очаквала.

Имението бе обширно, а голямата къща представляваше лабиринт от крила, свързани с безброй други. На места зад прозорците подобно искрящи очи светеха фенери. Докато Рейко заобикаляше някакви постройките, внезапно от тъмнината изникнаха двама стражи. Тя се скри, прилепила гръб до една от вратите, и притаи дъх, докато отминат. Вероятно къщата бе пълна с хора, роднини на владетеля Мори. Тя не посмя да се промъкне вътре, а и бездруго се съмняваше,

че той би подслонил такова момче при семейството си. Придвижи се пипнешком през вътрешни дворове, които бяха потънали в дим и влага и обгърнати в мъгла и призрачност. Дробовете ѝ се изпълниха с мириса на мокра пръст и канал. Избегна патрулиращите стражи в близост до просторните конюшни, от които се разнасяха тропот на копита и цвилене. Прозвуча лай на кучета и тя побягна към терена за обучение по бойни изкуства. Имаше чувството, че на бойното поле се сражават воини призраци. След близо два часа си даде сметка, че не е възможно да проучи сама цялото имение. При все това оставаше още едно място, което държеше да види повече от всичко, мястото, където бе най-вероятно владетелят Мори да крие свой нощен компаньон.

В случай че това имение нямаше по-различно разпределение, личните помещения на *даймио* трябваше да се намират в средата. Рейко реши да се осланя на интуицията си. Усещаше в себе си барабания ритъм на страха. Личните помещения щяха да бъдат най-строго охраняваната част от имението на владетеля Мори, където всеки нарушител щеше да бъде убит още щом се появеше, без да му се задават каквито и да било въпроси. Щеше ѝ се да можеше да вземе със себе си и лейтенант Асукай, но той бе с останалите ѝ стражи в казармите и тя нямаше време да го повика. Това можеше да се окаже единственият ѝ шанс да намери Джиро, ако момчето бе още живо.

Пред нея изникна каменен зид. Покрай него минаваше пазач с факла в ръка. Тя изчака, докато стъпките му заглъхнаха. После се шмугна през портата. На стотина крачки по-нататък напред дима се забелязваха очертанията на постройка, която сякаш се носеше в океан от мъгла. Прозорците образуваха четириъгълници от жълта светлина. Стрехите се извиваха нагоре като крила на дракон над зейналия тъмен вход. Рейко запълзя към постройката покрай валчестите камъни, които се издигаха като рифове в мъглата, и подмина декоративното езеро, чиито води блестяха черни и бездънни. При входа забеляза неясните фигури на двама пазачи, които си приказваха и ръкомахаха. Тя имаше чувството, че наблизко долавя нечие присъствие, че някой скришом я наблюдава. Настръхна и почти бе загубила кураж, когато чу внезапен силен вик.

Пронизителен и изпълнен с болка, той проряза тишината и разкъса дима. Отекна в душата ѝ, събуждайки спомена за нощите, в които от съня ѝ я бяха изтръгвали воплите на Масахино. Викът

принадлежеше на малко момче, знаеше го с всяка своя фибра на майка. В тази постройка имаше малко момче в беда.

Продължи да се промъква напред към страничната част на постройката, далеч от стражите. Почти бе стигнала до целта си, когато внезапно на няколко крачки от нея изникнаха още двама патрули. Тя се шмугна под верандата. Над главата ѝ прозвучаха още викове, последвани от бърз ритмичен тропот. Тя се сви във влажното тъмно пространство, докато нозете на стражите отминаха. После се измъкна и се покатери на верандата. Запъля по влажните хлъзгави дъски.

Молейки се стражите да не я забележат, се сгуши до осветения прозорец.

Викове на детето се превърнаха в панически, изпълнени с отчаяние писъци. Рейко измъкна от ръкава на робата си кинжала, който носеше завързан над лакътя си, в случай че ѝ се наложи да се защити. Мушна го през дървената решетка, която покриваше прозореца, и изряза малка дупчица в хартиената преграда. Шумът вътре бе тъй силен, че никой не би чул звука от острието. Огледа се предпазливо, но видя единствено гъстия стелещ се дим. Надникна през малкия отвор.

Викове внезапно секнаха.

Пред погледа ѝ се откри стая, където висящи от тавана фенери осветяваха цъфнали бели хризантеми в керамична ваза, поставена в нишата. Други хризантеми, огромни и позлатени, красяха лакирана в черно преграда. Голяма фреска изобразяваше още хризантеми, сред които голи мъже се съвкупяваха с малки момчета в най-различни похотливи пози и живописни графични детайли. Рейко си спомни, че цветето е символ на мъжката любов, тъй като стегнатите му венчелистчета наподобяваха момчешко анално отворстие. После насочи вниманието си към живата картина в ъгъла на стаята.

Върху покрит с дебела завивка футон се бе изгърбил някакъв мъж, за когото Рейко предположи, че е владетелят Мори, опрян на лакти и раздалечени колене. Тялото му, голо и набито, бе покрито с черни косми, наподобяващи четина на глиган. Мъжът дишаше ускорено и шумно, при което туловището му се издигаше и се спускаше. Устата му бе отворена, очите — стиснати, а лицето му бе потно и почервено. Изпод него се подаваше малко голо краче. На близка масичка имаше стъкленница с вино и чаша.

Владетелят Мори се отгласна и се изправи. Пенисът му бе щръкнал, лъскав и влажен. Там, където бе лежал на футона, се видя малко голо момче, може би деветгодишно. Късият му черен перчем стърчеше нагоре. Рейко не виждаше лицето му, то бе заровено в завивките. Очите ѝ се разшириха от ужас, когато различи червените петна по врата му. Момчето не мърдаше, не издаваше нито звук.

Владетелят Мори се усмихна на себе си — противна гримаса на чувствено задоволство. Вдигна от земята някакъв халат и го облече.

— Вече може да влезете — викна той.

Изтръпнала, за момент Рейко си помисли, че думите са отправени към нея. После се отвори една вътрешна врата и в стаята влязоха двама самураи.

— Отървете се от него! — нареди владетелят Мори. Гласът му прозвуча тъй равен и безчувствен, все едно не беше на човек.

Самураите увиха тялото на момчето в юргана. Вдигнаха го грубо и небрежно, все едно бе чувал с боклук, и го изнесоха от стаята. Стъписана, Рейко се отдръпна от шпионката си. Очевидно владетелят Мори бе умъртвил момчето по време на сексуалния акт и бе заповядал на васалите си да прикрият убийството.

Дали бе сторил същото и с Джиро?

Ако беше така, Рейко нямаше да може да спаси сина на Лили. Нямаше да може да помогне и на момчето, което току-що бе видяла убито. В гърдите ѝ припламна гняв. Не биваше да позволи владетелят Мори да се измъкне безнаказано при тези свои деяния, независимо от това, дали се смяташе за законно един самурай да отнеме живота на селско момче. Бе станала свидетел на зверство, което надхвърляше рамките на закона. Владетелят Мори не биваше да причинява зло на повече деца. Тя трябваше да разкаже на съпруга си за случилото се. Сано щеше да накаже владетеля Мори, въпреки че той бе могъщ *даймио* и съюзник на владетеля Мацудайра.

Но когато се изправи, за да си тръгне, Рейко усети, че ѝ се завива свят. Коленете ѝ омекнаха, тя залитна и изпусна кинжала си. Оръжието падна на верандата с тракане, което отекна по странен начин в ушите ѝ. Светът отново се завъртя, този път още по-силно и замайващо. Погълна я непрогледен мрак. Тя усети, че пада, но изгуби съзнание, преди да се строполи на земята.

* * *

Пронизващ мраз я изтръгна от дълбок мъртвешки сън. Рейко се размърда немощно. С все още затворени очи се обърна на една страна и се пресегна, за да придърпа завивката върху себе си. Но ръката ѝ, с която я търсеше опипом, не можа да я стигне. Вероятно Сано я бе дръпнал в своята половина на леглото. Тя чувстваше спящото му тяло до себе си. Главата ѝ пулсираше от болка. Усети лепкава влажност под себе си, между краката и свивките на ръцете си. В ноздрите ѝ пропълзля миризма на гнилоч. Врълхлетя я неясна тревога, която я накара да отвори очи.

В дрезгавината на настъпващото утро Рейко видя, че не се намира в своята стая. Това помещение бе обзаведено с непознати за нея семпли, подходящи на мъж мебели и шкафове от тиково дърво, а стените му бяха бели, за разлика от фреските с пейзажи в дома ѝ.

Къде се намираше?

Озадачена, произнесе името на съпруга си. Сано не отговори. Опипом го потърси зад себе си. Ръката ѝ докосна непознатата гола плът, студена като лед. Прониза я страх. Вече напълно се събуди и се обърна в леглото.

И се озова лице в лице с непознат мъж. Той лежеше по гръб, с извита към нея глава. Под четинестите вежди очите му бяха полуотворени и се взираха с празен поглед. Масивните му черти бяха застинали в унес. Устата му бе изпълнена с тъмна слюнка, която бе потекла през раздалечените му устни надолу по бузата.

Рейко изпищя и се дръпна ужасена. С мъка успя да застане на четири крака. Стаята се завъртя пред очите ѝ. Докато се отдалечаваше пълзешком от мъжа, главата ѝ забуча от болка. Сега вече разпозна в него владетеля Мори. В съзнанието ѝ проблеснаха образите на ярки хризантеми, на мъртвото момче, на самураите, които изнасяха увитото тяло. Забеляза дълбоките рани от кинжал по масивното тяло на владетеля Мори. Кръвта от тях бе изцапала кожата му. Усети, че се парализира от потрес и ужас, когато погледът ѝ се плъзна към слабните му, където органите на мъжествеността му липсваха, а на тяхно място бе останала само страховита кървава маса — обезобразена плът и косми.

Какво се бе случило?

Кръвта бе изтекла върху леглото. Тя бе източникът на миризмата, която бе усетила, и на влажността под собственото ѝ тяло.

Как въобще се бе озовала тук?

Съсипана, Рейко се погледна. Беше чисто гола, цялата изцапана с кръвта на владетеля Мори. Лепкавата течност бе сплъстила косите ѝ, усещаше соления ѝ метален вкус в устата си. Сгърчи се в ридания и напъни да повърне. Почувства непреодолимо желание да се измие, да скрие голотата си. Къде бяха дрехите ѝ? Огледа се и ги видя на пода. До тях бяха отрязаните органи на владетеля Мори и изцапан с кръв кинжал.

Нейният кинжал.

Врълхлетя я непреодолим ужас. Още докато паниката, недоумението, неразположението и погнусата ѝ пречеха да разсъждава трезво, вече знаеше, че по някакъв начин разследването ѝ бе станало причина да се озове в това потресаващо и невъобразимо положение. Изтреця гръмотевица, дъждът рукна върху покрива. Рейко се разтресе в хълцане, вопли и ридания, които не бе способна да спре. В сляпо, истерично усилие да направи така, че нещата да не изглеждат толкова ужасяващи, тя коленичи до владетеля Мори, потупа го по лицето и го разтърси в опит да го съживи. Но той не откликна, а и тя бе разбрала, че е мъртъв, още щом бе докоснала студената му плът.

[1] Период Генроку, година XI, месец III (тоест април 1698 г.) ↑

[2] В будизма божество наставник на хората по пътя им към нравствено усъвършенстване и нирвана — Б.пр. ↑

[3] Старинна японска златна монета — Б.пр. ↑

[4] Първокласен квартал за развлечения в Едо — Б.пр. ↑

[5] Закрита носилка за знатни особи в Далечния изток — Б.пр. ↑

[6] Нисш служител в силите на реда — Б.пр. ↑

[7] Японско ястие от тънки ивици филе сурова риба — Б.пр. ↑

4 ГЛАВА

— И точно тогава Хирата сан влезе и ме намери до трупа — рече Рейко.

Сано бе изслушал разказа ѝ с такова изумление и потрес, че едва се бе сдържал да остане безмълвен и да не я прекъсне. Сега я изгледа изпитателно. Тя се бе поуспокоила, съзнанието ѝ се бе прояснило, страните ѝ бяха възвърнали част от цвета си. Сгушена в завивката, тя го гледаше развълнувана в очакване на реакцията му.

Той не знаеше какво да мисли. В чувствата му цареше хаос. Преобладаващо в тях бе облекчението, че Рейко имаше логично и достоверно обяснение за онова, което бе правила в имението на владетеля Мори. И макар че историята ѝ звучеше като измислица, ѝ повярва, защото имаше доверие в Рейко. При все това бе потресен от поведението ѝ. Бе приел склонността ѝ да се осмелява да прониква в разни места и да приема предизвикателства, немислими за други жени, но този път бе отишла твърде далеч.

— Защо не ми каза с какво си се заела? — попита той.

— Трябваше, съжалявам — отвърна Рейко разкайвайки се. — Само че не исках да те замесвам и заради мен да си имаш неприятности с владетеля Мацудайра и владетеля Мори.

— Не говоря само за издирването на откраднатото момче. Имам предвид тези частни разследвания, с които си се захванала. Защо никога не си ми споменавала и дума за тях?

Върху лицето на Рейко се изписа изненада.

— Напротив, разказвах ти за всички свои разследвания, не съм те уведомила само за последното.

Сега Сано си спомни как в някои от нощите, когато се бе прибирал късно от работа, Рейко му бе разказвала разни неща, но той бе толкова изморен, че думите ѝ не бяха стигали до съзнанието му. Пронизаха го угризения.

— Съжалявам, не съм обърнал достатъчно внимание.

Ако го бе сторил, вероятно щеше да успее да ограничи дейностите на Рейко, преди да се бе стигнало дотук. Само дето добре познаваше упоритостта ѝ — наумеше ли си нещо, трудно можеше да я възпре. Вторият по ранг в режима на Токугава да не може да обуздае собствената си съпруга! Познатото разочарование накърняваше любовта му към нея. При все това, ако беше на нейното място и някоя угнетена бедна вдовица го бе помолила да издири откраднатото ѝ дете, щеше да постъпи като Рейко. Не можеше да я вини, че се опитваше да поправи една явна несправедливост. Нямаше смисъл да съжالياва, че не можеше да се върне в миналото и да промени настоящето. Нямаха време за губене, не и когато Рейко се явяваше главната заподозряна в убийството на знатен гражданин. Сано чувстваше как скандалът и бедствието се бяха устремили към тях като мощна приливна вълна.

— И след всичко, което се случи, Джиро все така е в неизвестност — изплака Рейко. — Не ми се ще да мисля, че е мъртъв, но след като видях какво стори владетелят Мори с другото момче... — тя обхвана главата си с ръце. — Сега какво ще кажа на Лили?

За Сано обаче по-важни бяха други неща.

— Не мисли за това. Трябва да съсредоточим усилията си, за да те измъкнем от бедата, в която си попаднала. Чуй ме! — той хвана ръцете ѝ и ги стисна нежно, но настойчиво. Усети ги студени, малки и крехки. — Някой трябва да плати за убийството на владетеля Мори. Засега най-вероятно това ще си ти. Ти си проникнала незаконно в покоите му. Твоят кинжал е оръжието на убийството. Ти си била заловена на местопрестъплението, изцапана с кръвта му. За това можеш да бъдеш осъдена на смърт. Разбираш ли?

Рейко кимна. Очите ѝ потъмняха от страх. Докато съзерцаваше напрегнатото ѝ изнурено лице, Сано си помисли, че му изглежда с десет години по-възрастна и в същото време с десет години по-млада, отколкото беше в действителност.

— Но аз не съм убила владетеля Мори. Това е някаква грешка. Всичко ще се оправи, нали? — попита тя с немощен глас.

Неизречената ѝ молба да я спаси му причини болка, защото той изобщо не бе сигурен, че е в състояние да го стори. Това убийство щеше да включи в играта мощни политически сили. При все това отвърна:

— Да. Ще оправя нещата, но ти трябва да ми съдействаш.

Тя кимна поуспокоена. Сано каза:

— Най-добрият начин да те спасим, е да установим какво наистина се е случило предишната нощ. Можеш ли да си спомниш нещо, което се е случило, след като си наблюдавала тайно владетеля Мори и преди да се събудиш?

— Не. Този период ми е бяло петно. Може би съм пила твърде много. Вероятно някой е убил владетеля Мори, докато съм била в безсъзнание, и после се е постарал да ми го припише.

Тази теория вече бе хрумнала на Сано. Но нещата за Рейко изглеждаха дори по-зле, защото липсваха доказателства, които да подкрепят една подобна версия.

— По време на посещенията си в имението доби ли някаква представа, кой може да желае смъртта на владетеля Мори?

Рейко поклати печално глава.

— Изобщо не съм търсила подобна информация, но освен мен същата нощ в имението имаше и много други — стражите, семейството и васалите на владетеля Мори, съпругата му и нейните помощнички, прислугата... убиецът на владетеля Мори може да е някой от тях.

Наличието на други възможни заподозрени бе в нейна полза, но сам по себе си този факт не можеше да я оневини. Сано се нуждаеше от реални доказателства, за да свали подозренията от нея. Той пусна ръцете ѝ и се изправи.

— Отивам в имението на Мори да разследвам убийството — трябваше да установи истината, което щеше да бъде най-добрата защита за Рейко. — Нали вече си по-добре?

Рейко вдигна поглед към него и кимна, трепереща, но смела. В очите ѝ се четеше безпрекословно доверие в него. Той искрено се надяваше да не я разочарова.

В двора Сано се срещна с детективите Маруме и Фукида, както и с останалите си телохранители. С наметала и шапки, които да ги пазят от ръмвящия дъжд, те яхнаха конете си и се отправиха към имението на Мори. При портите завариха двама от детективите на Хирата, които стояха там заедно със стражите.

— Хирата сан ви очаква в личните помещения на владетеля Мори — уведоми го единият от детективите. — Ще ви отведе при него.

Сано и хората му оставиха конете си в двора и продължиха нататък пеша. Постройката, в която се намираха личните помещения на Мори, изглеждаше някак неугледна с наполовина дървените си стени, набраздени от дъжда, и подгизналите градини, които изглеждаха неприветливи въпреки избуялите летни цветя, нацъфтели в лехите около валчести камъни, декоративни езера и храсти. Имаше и много хора, които или се суетяха наоколо, или се събираха на групи. Някои от тях бяха стражи, а други, както предположи Сано, най-вероятно роднини на Мори, негови помощници или слуги. Щом той изкачи стъпалата към постройката, от вратата излезе набит сивокос самурай.

— Най-накрая се появихте. Крайно време беше! — изрече той сърдито.

Сано се спря на верандата.

— А ти си...

— Акера. Главният васал на владетеля Мори. Или поне бях, преди господарят ми да бъде убит по най-жесток начин — изглеждаше тъй гневен и разстроен, че не го интересуваше дали Сано щеше да възприеме поведението му като проява на неуважение. — Хората на *сосакан* Хирата са плъзнали из цялото имение. Това е възмутително! Какво възнамерявате да сторите по този въпрос?

— Възнамерявам да установя кой е убиецът на владетеля Мори — запазвайки самообладание, Сано впери в Акера поглед, който недвусмислено го предупреждаваше, че ако не иска да пострада, не би било зле и той да стори същото.

Негодуванието на самурая се поуталожил, но той погледна Сано със зле прикрито презрение.

— При цялото ми уважение, почитаеми дворцов управителю, убиецът е вашата собствена съпруга.

— Това трябва да се установи — отвърна невъзмутимо Сано.

— Аха, разбирам — изражението на Акера стана сурово и непреклонно. — Мислите си, че можете да прикриете това престъпление и да отървете жена си от заслуженото наказание. Е, няма да стане, кълна се. Мой дълг, както и дълг на всички васали на владетеля Мори, е да потърсим възмездие за смъртта на своя господар и аз ви уверявам, че всички ние няма да се поколебаем да го сторим.

Сано бе обзет от униние, тъй като огромната свита от самураи на Мори, жадни за мъст, бе само първата заплаха за Рейко и далеч не най-

страшната. Той скри чувствата си зад привидна строгост.

— Твой дълг е да ми съдействаш в разследването.

Акера погледна Сано със страх, враждебност и примирение.

— На вашите услуги, почитаеми дворцов управителю — измърмори той.

— Като начало можеш да ми отговориш на няколко въпроса. Какво е правил владетелят Мори снощи?

— Вечеря заедно с мен и с част от останалите си васали. После отиде в кабинета си и изчете някои спешни сведения от своите провинции. Аз отидох при него да му докладвам, че в имението всичко е наред, и двамата обсъдихме плановете му за следващия ден. После той се оттегли в личните си помещения и си легна.

Сано мислено отбеляза огромното несъответствие между думите на васала и онова, което бе чул от Рейко.

— Владетелят Мори нямаше ли си компания?

— Не — Акера изглеждаше подразнен, че Сано оспорва сведенията му.

— И не се е забавлявал с малко момче, което е наел за секс?

Лицето на Акера потъмня от гняв.

— Владетелят Мори бе уважаван и достоен самурай. Никога не се е отдавал на платен секс.

— Доколкото разбрах, владетелят Мори е обичал да се забавлява с момчета, при това доста грубо — настоя Сано. — Последното е било изтезавано и убито.

— Кой ви е казал подобно нещо? — попита Акера, присвил подозрително очи. — Жена ви, нали? Говорили сте с нея, преди да дойдете тук. Тя клевети владетеля Мори, за да спаси себе си.

Сано бе очаквал както опровержението, така и обвинението, но въпреки това те го изпълниха с тревога. За краткото време, откакто се намираще в имението, вече бе чул обвинение срещу Рейко, но не и сведение в нейна полза. При все това той вярваше на нея, а не на Акера. Не познаваше този човек, а и беше ясно, че той търси виновник за смъртта на владетеля Мори.

— Би било разумно от твоя страна да говориш истината. Ще проверя всяка твоя дума относно събитията от миналата нощ и ще разпитам свидетелите.

— Направете го — подкани го предизвикателно Акера. — Ето ви свидетелите — и той посочи с жест към петдесетината войници на Мори, които се бяха събрали наблизко. Те отправиха към Сано враждебни погледи. — Всички войници от свитата на Мори ще потвърдят моята версия и ще свидетелстват в полза на добродетелния характер на владетеля Мори.

Сано не се съмняваше в това. Самурайският кодекс на честта изискваше безпрекословната им вяност към техния господар и непримиримост към всеки външен, който според тях бе оскърбил неговия клан. Той изпадна в още по-голямо униние, когато почувства бариерата от мълчание, издигната между него и истината относно убийството. Но всички прегради имаха своите слаби места и в миналото той неведнъж ги бе преодолявал. Освен това не бе пропуснал един твърде важен и окуражителен елемент в историята на Акера.

— Очевидно ти последен си видял жив владетеля Мори — подчерта той.

— Ако търсите как да ми прехвърлите вината за убийството, няма да стане — рече Акера с ядно задоволство. — Не съм убил владетеля Мори. Всички тук ще свидетелстват за моята преданост към него. Слугите ми ще се закълнат, че съм прекарал цялата нощ в собственото си жилище и че не съм подозирал за неговата смърт, преди двамата със *сосакан* Хирата да го намерим тази сутрин.

Сано видя, че няма какво повече да получи от Акера, ако или докато не успееше да опровергае това алиби, поддържано от традиционното покорство и страха, които слугите изпитваха от своите господари. Той отправи към него безстрастен поглед.

— Погрижи се да бъдеш на разположение за следващи въпроси. Сега ще огледам местопрестъплението.

Придружаван от Маруме и Фукида, Сано влезе в постройката и завари Хирата заедно с детективите Араи и Иноуе в спалнята. Докато си разменяха поздравии, Сано забеляза трупа на леглото и едва се съдържа да не потрепери. Погледът му се плъзна встрани от грозната рана върху слабините на владетеля Мори, от отрязаните органи, които се намираха редом с окървавения кинжал на Рейко. Над петната от кръв бръмчаха и се скупчваха мухи. Сано почувства болезнен спазъм в собствените си слабини, а след това усети, че му премалява. Беше виждал множество жертви на убийство, но тази рана върху най-

личната и уязвима част на мъжкото тяло почти го срина. В помещението вонеше на гнилоч. За момент не можа да си поеме дъх.

— Така ли го намерихте? — успя накрая да попита.

— Да — отвърна Хирата. — Не сме пипали нищо тук, само отворихме прозорците — детективите старателно избягваха да поглеждат към трупа. Араи и Иноуе бяха имали време да привикнат с гледката, но Маруме и Фукида бяха пребледнели. — Запазихме местопрестъплението непокътнато за идването ви.

Сано кимна одобрително, докато оглеждаше скромната обстановка в стаята. Позлатените прегради, еротичната фреска, вазата с цветя, стъкленницата с вино и чашата не се виждаха никъде. Ако не се смяташе единственото цвете наред локвата кръв на пода, хризантемите, които бе описала Рейко, също бяха изчезнали.

Или може би украсата не бе съществувала. Може би събитията, на които тя твърдеше, че е станала свидетел тук, изобщо не се бяха случили.

Тези нежелани мисли изникнаха неволно в съзнанието му. Той си даде сметка, че се отнася към Рейко с недоверието, което би проявил към всеки друг заподозрян в убийство. Тази констатация го слиса, макар че навиците, формирани през дългите години на детективска работа, трудно можеха да се изоставят. Сано закрачи из стаята, като търсеше трескаво някакви улики, които биха потвърдили версията на Рейко. Отвори шкафовете и не намери нищо, освен дрехи на владетеля Мори и разни други негови лични вещи. Когато откри дупчицата, която Рейко бе изрязала в хартиената преграда на прозореца, изпита облекчение и угризения, че се бе усъмнил в съпругата си. Но това не доказваше, че владетелят Мори бе извършил нещата, които тя бе описала. Подобна улика далеч не беше достатъчна, за да оневини Рейко.

— Какво си разследвал до момента? — попита Сано.

— Пратих хора да претърсят имението — отвърна Хирата.

— Някакви резултати?

Хирата поклати глава.

— Добре, ето някои неща, които искам да търсят — Сано описа преградата с хризантемите, цветята и фреската. После сведе поглед към леглото. Ако, освен владетеля Мори на него бе убит и още някой, това вече не можеше да се установи, а кръвта бе заличила всякакви

улики, за да можеше да се докаже евентуален сексуален акт. — Освен това труп на момче, около деветгодишно, както и още едно, живо или мъртво, на пет години, казва се Джиро.

— Какво? — изненадан, Хирата се втренчи в Сано.

Същото сториха и останалите мъже.

Сано им разказа версията на Рейко. Освен това им предаде и думите на Акера, които я оспорваха.

— Ако намерим мъртвото момче, това ще помогне да докажем, че нещата са се случили така, както са упоменати в историята на съпругата ми. А откриването на Джиро ще потвърди достоверността на обяснението ѝ, че е дошла тук да го търси... а не да убие владетеля Мори.

— Добре. Ще наредя на хората ми да търсят — Хирата и детективите му си размениха тревожни погледи.

— Какво има? — попита Сано.

— Точно се канех да ви кажа, че съм започнал да разпитвам обитателите на имението — рече Хирата. — Попаднах на вероятен свидетел на престъплението.

— Кой е той?

— Съпругата на владетеля Мори. Жената, с която Рейко се бе сприятелила.

— Какво ви каза тя?

— По-добре е да го чуете лично — Хирата замълча за миг. — Трябва да ви предупредя, че никак няма да ви хареса.

* * *

Сано намери господарката Мори в собствената ѝ стая в женското крило на имението. Седеше, заобиколена от пет свои помощнички и една сивокоса прислужничка, която едва забележимо се примъкна към нея, сякаш опитвайки се да я защити, когато видя Сано да влиза заедно с Хирата. Беше обикновена по-възрастна жена с набита фигура, спретната в семплото си бежово кимоно. Но очите ѝ бяха зачервени, а лицето ѝ — подпухнало от плач. Мъка замъгляваше погледа ѝ, когато се обърна към Сано.

Той коленичи пред господарката Мори и се представи, а Хирата остана да чака при вратата. Стаята бе малка, изпълнена с жени, изискани мебели от черен лак, брокатени възглавници, огледало и тоалетка. Вътре бе твърде горещо и от мангала с дървени въглища, който гореше въпреки влажната лятна горещина, въздухът бе наситен с аромата на парфюмирани мазила.

— Моля, приемете моите съболезнования за смъртта на съпруга ви — рече Сано.

— Благодаря ви за съчувствието — отвърна господарката Мори с благ глас, хриплив от напирещите сълзи.

— Разбрах, че разполагате с информация за убийството на владетеля Мори. Вярно ли е?

— Да, почитаеми дворецов управителю — тя сведе очи и ги избърса в ръкава си.

Сано се чувстваше неловко да безпокои една вдовица в самото начало на нейния траур, но не можеше да си позволи да отложи изслушването на показанията ѝ дори и при положение че те можеше да навредят на Рейко.

— Моля ви, кажете какво знаете.

— Почитаеми дворецов управителю... — госпожа Мори се втренчи в него изпод подпухналите си зачервени клепачи. — Простете, ако ви причинявам болка, но... съжалявам, че трябва да ви го кажа... — гласът ѝ стихна до неясен шепот: — Вашата съпруга уби моя мъж.

Последното, от което Сано имаше нужда, бе и свидетел, който да твърди, че Рейко е виновна. Хирата го стрелна с поглед, който недвусмислено говореше: Предупредих ви! Гняв потисна съчувствието на Сано към господарката Мори.

— Откъде знаете? — попита той рязко. — Видяхте ли госпожа Рейко да го пронизва с кинжала и да го кастрира?

Господарката Мори трепна, ужасена от безцеремонните му слова.

— Не, но съм сигурна, че е тя.

— Откъде тази сигурност, след като не сте я видели? — възкликна Сано, долавяйки, че тонът му прозвуча още по-рязък заради възмущението му, предизвикано от фалшивото обвинение.

И да се страхуваше от него, господарката Мори с нищо не го показа. Бе насочила погледа си някъде около брадичката му —

възможната дързост, която можеше да си позволи една жена от висшето общество, тъй като етикетът забраняваше да го поглежда право в очите. Поднесе обяснението си с неохота, но тонът ѝ бе категоричен:

— Снощи госпожа Рейко бе с моя съпруг. Това поне видях.

— Видели сте я да го шпионира отвън, надничайки в стаята му?

— Сано си представи как господарката Мори се промъква в мъглата и наблюдава Рейко. Може би щеше да я накара да потвърди историята на Рейко, ако опровергаеше нейната.

Върху лицето на госпожа Мори се изписа едва доловима изненада:

— Не отвън. Госпожа Рейко беше в стаята на съпруга ми — неясен трепет се смеси с тъгата в очите ѝ. — Вие не знаете ли?

— Какво да знам? — попита Сано, предпазлив и подозрителен.

— Съжалявам, че ставам приносител на информацията, която може да ви разстрои така, както разстрои мен, но... — господарката Мори се сгърчи в болезнен пристъп на мъка. Разрида се горко, а помощничките ѝ положиха ръце върху нея в опит да я утешат. — Вашата жена и моят съпруг бяха любовници.

5 ГЛАВА

РАЗКАЗЪТ НА СЪПРУГАТА^[1]

Годишната церемония по отварянето на река Сумида за летния сезон започна, когато слънцето се спусна зад хълмовете и последните му лъчи заискриха в червени отблясъци върху водната повърхност. Музиканти, кукловоди и жонгльори забавляваха шумните тълпи, които се разхождаха по крайбрежната улица.

Амбулантни търговци се радваха на множество клиенти, продавайки в лодки покрай брега оризови сладки, кнедли, пъпеша и саке. Хората се тълпяха по моста Рьогоку в очакване на фойерверките. По реката и в двете посоки плаваха стотици увеселителни ладии, ярко осветени с разноцветни фенери и изпълнени с весели гуляйджии.

На борда на една голяма лодка владетелят Мори и съпругата му седяха под раиран навес. Двамата се усмихваха един на друг, наслаждавайки се на песните и музиката от околните плавателни съдове.

— Исках да отбележа по специален начин годишнината ни — рече владетелят Мори. — Това доставя ли ти удоволствие, скъпа моя?

— Невероятно.

Сърцето на господарката Мори преливаше от любов, която не бе намаляла през шестнайсетте години на брака им. Владетелят Мори наля саке в чашите им.

— Да вдигнем тост за нашето неспирно щастие. Докато отпиваха, господарката Мори си припомни сватбения им ден, свещеника, който редеше монотонни слова по време на ритуалите, малцината присъстващи, себе си и владетеля Мори, седящи един срещу друг. Бе изтръпнала от ужас под булото, което скриваше лицето ѝ, защото за нея той бе непознатият, когото бе срещнала само веднъж, когато техните два клана уреждаха събирането им. Не знаеше нищо за него, освен че е богат и може да се грижи за нея и за деветгодишния ѝ

син от предишния брак. Той се бе оказал трагедия, а някогашният ѝ съпруг — студен и жесток. След смъртта му тя изобщо не бе очаквала да намери щастие в нов брачен съюз.

Но владетелят Мори, чиято първа съпруга бе починала преди много години, се бе оказал мил и почтен човек. За тяхна взаимна изненада двамата се бяха влюбили силно един в друг. Сега господарката Мори благодареше на божествата за него и за прекрасния им съвместен живот, тъй като тя не бе единствената, която бе спечелила от това.

Нейният син Енджу стоеше до перилото на лодката. Вече двайсет и пет годишен, той бе тъй красив, че господарката Мори сияеше от гордост. Младият мъж държеше малък телескоп пред очите си и оглеждаше моста.

— Виждаш ли някакви красиви момичета? — викна му владетелят Мори. — Знам, че имаш око за тях.

Енджу се засмя и се обърна към втория си баща:

— Това да не е чак толкова лошо? — после добави закачливо: — Навремето сигурно си бил голям познавач на жените.

— Но преди да срещна майка ти — и той прегърна господарката Мори. Когато Енджу възобнови наблюдението на моста, владетелят Мори добави: — Крайно време е да му намеря подходяща съпруга. Познавам няколко прекрасни млади дами от знатно потекло, които биха му подходжали.

Той не само бе приел своя доведен син в живота си. Тъй като нямаше собствен потомък, бе осиновил Енджу и го бе направил свой официален наследник. Дори нещо повече — обичаше Енджу като роден син. Господарката Мори дължеше благодарност нему, че Енджу бе пораснал и се бе превърнал в щастлив и здрав млад човек с блестящо бъдеще. Един ден Енджу щеше да управлява провинциите Сано и Нагато като техен *даймио*.

— Всеки миг ще започнат изстрелването на фойерверките от брега — обяви Енджу.

Владетелят Мори прегърна съпругата си и прошепна в ухото ѝ:

— Когато останем сами, ще си направим наша заря.

Господарката Мори поруменя и се усмихна на намека му за предстоящите плътски удоволствия. Съпругът ѝ бе чудесен любовник,

който я бе посветил в насладите на брачното ложе. Дори след всичките тези години желанието да го има запулсира в нея.

Една лодка, пълна с млади жени, които си бърбеха оживено, се изравни с тяхната. Енджу извика:

— Хей, здравейте!

Последва весел флирт, но една от дамите не се включи в задявката. Беше най-младата и най-прекрасна, царствена и надменна. Спря поглед върху владетеля Мори и очите ѝ заблестяха. Устните ѝ се извиха в лукава усмивка.

— Добър вечер, владетелю Мори! — викна тя през пречките на парапета, който ограждаше палубата, където седеше.

Гласът ѝ прозвуча изкусителен и предизвикателен. Позата ѝ напомни на господарката Мори за картините, които бе виждала, изобразяващи квартала на удоволствията Йошивара, където куртизанките стояха зад препречени с решетки прозорци, изложени на показ за клиенти. Владетелят Мори се изненада, че тази непозната жена се бе обърнала към него.

— Добър вечер — отвърна той. — Срещали ли сме се някъде?

— Току-що — усмивката ѝ стана по-широка. — Моля, позволете ми да ви се представя. Аз съм Рейко, съпругата на дворцовия управител Сано.

Господарката Мори бе чувала за прословутата Рейко. Тя се смръщи в интуитивна тревога. Като съпруга никога не бе проявявала ревност, но сега никак не ѝ стана приятно, че Рейко разговаря със съпруга ѝ.

— Е, радвам се да се запознаем. Дворцовият управител с вас ли е? — попита владетелят Мори и хвърли поглед отвъд лодката.

— Не, сама съм — пърхайки с ресници към него, Рейко докосна ветрилото си до начервените си устни. — И отчаяно се нуждая от мъжка компания. Какво щастие е, че се срещнахме така неочаквано.

— Да.

В гласа на владетеля Мори прозвуча задоволство и в същото време неудобство от ласкателството на Рейко. Господарката Мори съзря в очите му възхищение към Рейко. Тревогата ѝ се засили, когато зърна хищническия блясък в очите на другата жена.

— Може ли да ви предложи едно питие? — попита владетелят Мори.

Рейко облиза бавно устни.

— Би било прекрасно, наистина. Толкова съм жадна.

Владетелят Мори ѝ наля чашка саке. Господарката Мори видя, че това е нейната чаша, но съпругът ѝ изобщо не бе забелязал. Той сякаш бе забравил за нея. Докато Енджу си бърбеше с останалите дами, владетелят Мори се пресегна през малкото разстояние между двете лодки, а Рейко протегна ръка между перилата. Докато вземаше чашата си, пръстите ѝ докоснаха неговите.

— Благодаря — рече тихо тя.

Той наля саке в собствената си чаша. Внезапен гръм разтърси нощта. Дамите изпищяха. Енджу възкликна. В небето разцъфтяха искрящи червени, зелени и златни цветя от светлина. Господарката Мори обаче почти не ги забеляза. Тя наблюдаваше как съпругът ѝ и Рейко отпиват от своето саке с вплетени погледи. Напомняха ѝ куртизанка и клиент, участващи в ритуала „въображаема сватба“, който се изпълняваше преди първия сексуален акт помежду им. Придобил замаяно и отнесено изражение, владетелят Мори изглеждаше искрено очарован. Лицето на Рейко сияеше с триумфа на ловеца, хванал голяма плячка. Изтрещяха нови експлозии, още ракети разпръснаха цветните си букети в небето. От реката, от двата бряга и от моста се разнесоха възгласи на възторжено благоговение. Господарката Мори се разтрепери, усещайки как съвършеният ѝ свят рухва.

* * *

Няколко непоносими дни след тази случка господарката Мори чезнеше в скръб, пренебрегната от своя съпруг. През нощта го чакаше до късно. Накрая, когато той все пак се прибираше, тя питаше:

— Къде беше?

— Имах работа в града — отвърщаше неизменно той. Но избягваше да срещне погледа ѝ и тя знаеше, че е бил с Рейко. Долавяше мириса на секс и парфюм, който лъхаше от него. Макар че сърцето ѝ бе разбито, защото я бе предал, тя се гласеше в нови премени, правеше си различни прически и му купуваше подаръци в отчаяни усилия да си го върне. Опитваше се дори да го примамва в леглото си.

— Късно е, уморен съм — отговаряше всеки път той. — Лека нощ.

После изчезваше в личните си помещения и я оставяше да си изплаче очите и да спи сама. На следващата вечер отново я хваше коня си и заминаваше, след което изпитанието на чакането започваше отначало. Как може да ми причинява това? — скърбеше господарката Мори.

Енджу се опитваше да я успокоява.

— Не се тревожи, майко — казваше ѝ, щом тя коленичеше пред будисткия олтар в семейния параклис и започваше да се моли владетелят Мори да я заобича отново. — Тази връзка няма да продължи дълго. Татко скоро ще дойде на себе си.

Господарката Мори знаеше, че Енджу се чувства не по-малко изоставен от нея. Всеки ден владетелят Мори бе прекарвал часове наред с Енджу, обучавайки го в сложните дейности, свързани с управлението на провинциите, които щеше да наследи. Сега почти не разговаряше с него. Господарката Мори предполагаше, че съпругът ѝ се чувства виновен, задето я е наскърбил и че в присъствието на сина ѝ тази вина се засилваше. Как ѝ се искаше този кошмар да свърши!

Една вечер седеше в градината, заслушана в щурците. Владетелят Мори бе започнал да отсъства за по-дълго и този път не се бе прибирал цели четири дни. Господарката Мори мислеше, че ще се спомине от мъка. Но сега чу гласа на един от слугите:

— Господарят се върна!

Сърцето ѝ подскочи от радост и възроди надеждата, че си е дошъл, за да остане там, където бе мястото му. Но когато се отправи бързешком към личните му помещения, за да го поздрави, тя чу пронизителен женски кикот. Видя госпожа Рейко да тича из градината с развети поли и дълги коси. Съпругът ѝ тичаше след нея.

— Хвани ме, ако можеш! — извика Рейко.

Двамата изобщо не забелязаха господарката Мори. Тя замръзна на място, вцепенена от ужас, че съпругът ѝ бе довел любовницата си в дома им. Владетелят Мори застигна Рейко. Двамата се свлякоха на земята. Той разкъса робите ѝ. Тя изпищя. Той хвърли препаската си, обзиди я и я облада там, на тревата. Господарката Мори гледаше, изпълнена с ревност и отчаяние.

Нощ след нощ владетелят Мори водеше Рейко в имението. Господарката Мори ги наблюдаваше тайно през прозореца на спалнята му. Някаква извратена потребност я принуждаваше да изпитва желание да ги вижда заедно, да се валя в терзания. И да знаеха, че е там, изобщо не ги беше грижа. Бяха тъй погълнати от необузданите си, изпълнени с поквара лудории. Веднъж се биха с мечове чисто голи, преди да се съвкупят. Друг път Рейко шибя с камшик владетеля Мори, докато той обезумя от ярост и я облада отзад, все едно бяха зверове. Господарката Мори се питаше дали през всичките години на брака им съпругът ѝ бе копнял именно за това, дали я бе пренебрегнал, защото Рейко му осигуряваше възбудата, която тя не бе способна да му предложи. При все това продължаваше да храни надежда, че един ден Рейко ще му омръзне, че плътската страст не може завинаги да заличи една дългогодишна любов.

Много дни минаха по този ужасен начин. Една топла влажна нощ завари господарката Мори коленичила на верандата, за пореден път шпионирайки през прозореца. Собственият ѝ съпруг и Рейко току-що бяха престанали да се любят. Лежаха голи един до друг. Тя бе с гръб към него и той я бе взел в обятията си. Дъждът се стичаше от стрехите, пръскаше на верандата и мокреше робите на господарката Мори. Лампата осветяваше двамата, отдадени един на друг в уюта на стаята. Внезапно господарката Мори забеляза, че коремът на Рейко изглежда подут. В гърдите ѝ се надигна отчаяние, студено и зловещо, подобно на змия, която се събужда от зимен сън.

Владетелят Мори погали корема на Рейко.

— Детето ни става все по-голямо — каза той със задоволство и гордост в гласа.

Господарката Мори усети, че ѝ призлява от изненада. Рейко беше бременна от собствения ѝ съпруг!

Но как беше възможно бременността ѝ да е напреднала толкова, когато двамата с Рейко се бяха срещнали неотдавна?

— Ами да, расте вече пети месец — отвърна Рейко.

Втори, още по-силен шок връхлетя господарката Мори. Значи тази връзка продължаваше по-дълго, отколкото тя предполагаше. Двамата са били любовници още преди онази нощ на реката, когато се престориха, че се запознават.

— Дворцовият управител Сано знае ли? — попита владетелят Мори.

Устните ѝ се извиха в дяволита усмивка.

— О, знае, че съм бременна. Много е доволен. Смята, че бебето е от него — изкиска се тя. — Така мисли и за сина ми Масахино. Почитаемият ми съпруг не знае истината, че ако чаках той да ми направи дете, вместо да си имам връзки, щях да съм ялова, защото той не е способен да стане баща.

Рейко се обърна и погледна владетеля Мори в очите.

— За разлика от теб — гласът ѝ стана дрезгав и прелъстителен, ръката ѝ се плъзна върху гениталиите му.

Поласкан, той се засмя.

— Да, аз съм мъжествен с теб.

Господарката Мори отдавна копнееше да му роди дете и смяташе, че не успява по негова вина, че той е стерилен. В края на краищата тя си имаше Енджу. Но ето че той бе оплодил Рейко. Това доказваше, че е потентен и че господарката Мори е виновна за неспособността си да зачене, за годините съжаление и напразни надежди. Сега Рейко щеше да му роди детето, с което тя самата никога нямаше да го дари. Господарката Мори изпита желание да закрепци, да се хвърли на земята и да раздере с нокти собствената си плът.

— Мисля, че ще е момче — каза Рейко.

— Добре — отвърна владетелят Мори. — Винаги съм искал син.

Новото разкритие ужаси господарката Мори. Тя смяташе, че той е възприел Енджу като собствен син. Сега ставаше ясно, че се вълнува повече за неродения си потомък, отколкото за доведения си син, който го бе обичал цели шестнайсет години. Детето, което бе направил на Рейко, бе предателство не само към нея, но и към Енджу.

Владетелят Мори придърпа Рейко върху себе си. Тя седна отгоре му, притиснала колене в тялото му, а той положи ръце на корема ѝ.

— Представи си, мой собствен син, който расте в крепостта Едо. Ако дворецовият управител Сано успее да се задържи на поста си достатъчно дълго, моят син ще стане висш служител в управлението.

— Каква чест за теб — засмя се Рейко. — И каква хубава шега с моя съпруг.

Господарката Мори бе принудена да признае, че съвършеният ѝ брак се бе оказал илюзия. Въпреки това тя обичаше своя съпруг и все

още копнееше да си го върне. Не можеше повече да понася болката от изневерите му, а и не бе способна да чака безучастно, докато любовната му авантюра приключи. Налагаше се да предприеме някакви действия.

Първата ѝ мисъл бе да уведоми дворцовия управител за любовната връзка между съпруга ѝ и Рейко. Несъмнено той тутакси щеше да сложи край на прелюбодеянието и да накаже невярната си съпруга. Щеше обаче да накаже и владетеля Мори, да го лиши от имението му или дори да му отнеме живота. Господарката Мори замисли по-добър план.

На следващия ден влезе в кабинета на съпруга си, където той проучваше счетоводните книги. Трепереща от нерви и страх, тя заяви:

— Искам да говоря с теб.

— Добре — отвърна той с неохота. — Само побързай.

— Трябва да прекратиш връзката си с госпожа Рейко — избухна тя. От очите ѝ бликнаха сълзи. — Длъжен си да почиташ клетвата, която си дал да бъдеш мой верен съпруг.

Той я изгледа с негодувание и презрение.

— Не, няма. Аз обичам Рейко. Не ме е грижа за теб. И как смееш да ми нареждаш какво да правя?

— Ако не се откажеш от нея, ще кажа на брат ми колко зле се държиш с мен.

Братът на господарката Мори бе *даймио* в съседно имение. Двамата бяха много привързани един към друг още от деца. Той бе уредил брака ѝ с владетеля Мори, като по този начин бе обединил техните два клана, склучвайки договор за мир и взаимна подкрепа помежду им, но би приел лично всяка обида към нея. Щеше да отмъсти на оскърбителя и никакво споразумение нямаше да го спре. Владетелят Мори трепна.

— Няма да посмееш!

— Дръж се добре с мен, иначе ще му кажа! — заяви господарката Мори, окуражена от страха в очите му. — И тогава брат ми ще ти обяви война. Армията му още нападне провинциите ти. Ще получи главата ти като боен трофей.

Той се втренчи в нея изумен и поклати глава:

— Ще подбудиш война, за да ме разделиш с Рейко? Ти си полудяла!

— Избирай — заяви господарката Мори.

— Това са просто заплахи на една глупачка. Колкото и да те обича брат ти, той е твърде умен, за да рискува всичко, което има, само за да отмъсти за теб!

— Ще видим — господарката Мори се отправи към вратата.

Преди да стигне до нея, владетелят Мори извика:

— Чакай!

Тя се обърна. Съпругът ѝ седна зад бюрото си, сгърчен от страх.

— Добре — рече с мрачно негодувание. — Ще приключи връзката.

Господарката Мори бе обзета от скръбно тържество.

— И никога повече няма да видиш госпожа Рейко? Ще ѝ кажеш, че това е краят?

Той въздъхна тежко.

— Да — на лицето му се изписа болката, която прониза сърцето му. — Ще ѝ го кажа.

— Довечера — уточни господарката Мори.

* * *

Вечерта госпожа Мори зае наблюдателния си пост при прозореца на спалнята на своя съпруг. В Едо цял ден бе вилняла буря; глухи гръмотевици вещаеха следваща. Пушек от близък огън забули господарката Мори, когато коленичи на верандата под прозореца. Вътре в стаята владетелят Мори и Рейко седяха един до друг и пиеха саке.

— Много си мълчалив — обади се Рейко. — Какво се е случило? Мрачен и изтерзан, владетелят Мори избягваше погледа ѝ.

— Не мога да се виждам повече с теб — гласът му затрепери. — Това е последната ни среща.

— За какво говориш? — попита Рейко. Красивите ѝ черти изразяваха недоумение. — Ние се обичаме. Ти каза, че не можеш да живееш без мен. Как така изведнъж просто решаваш да ме отблъснеш?

Господарката Мори бе обладана от задоволство. Нека Рейко изпита болката на отхвърлянето. Нека страда, вместо да се чувства обичана.

— Не е по мое желание — побърза да я увери владетелят Мори.
— Обичам те повече от живота си.

Загубя ли те, сърцето ми ще е разбито. Но жена ми е твърде ревнива. Каза ми, че ако не се откажа от теб, нейният клан ще обяви война на моя.

— Празни заплахи! — възкликна презрително Рейко. — Да не би да й вярваш?

Владетелят Мори сведе глава.

— Не мога да рискувам, като й давам основание да ги изпълни.

Рейко скочи на крака вбесена.

— Значи не възнамеряваш да й се противопоставиш? Мислиш, че не си струва да се излагаш на подобна опасност заради мен?

— Не е истина! — владетелят Мори стана и я прегърна. — За мен ти си целият свят!

Тя го отблъсна.

— Тогава иди и кажи на жена си, че няма да угаждаш на прищевките й. Кажи й, че ако тя е достатъчно глупава да започне война, ти ще я водиш в името на своята любов!

Владетелят Мори сведе глава и раменете му увиснаха.

— Не мога — отвърна глухо той.

Очите на Рейко засвяткаха от негодувание.

— Значи между нас е свършено? Макар че нося детето ти?

Той кимна. Господарката Мори никога не го бе виждала тъй съсипан.

— О, не, това не е краят! — възкликна гневно Рейко. — Никой мъж не ме е изоставял. Няма да ти позволя да си отидеш! — звучеше като разглезено, своенравно момиченце, което всеки миг щеше да избухне в сълзи, защото не са изпълнили желанието му. — Ще ти покажа, че ми принадлежиш, докато не реша, че между нас всичко е свършено.

Тя измъкна фибите от косите си, които се спуснаха до кръста й. После развърза пояса си.

— Не! — дъхът на владетеля Мори бе секнал от тревога.

Рейко свали робите си, пусна ги да се свлекат на пода и остана чисто гола. Коремът й, заоблен от бременността, изпъкваше под сочните й гърди.

— Недей! Умолявам те! — прошепна владетелят Мори. Лицето му пламна от желание.

— Ти ме искаш — заяви му Рейко с изкусителна усмивка. — Знаеш, че е така — сграбчи робата му и понечи да го съблече.

— Престани!

Владетелят Мори се опита да я отблъсне, но тя раздра кимоното му и откри гърдите му. После смъкна панталоните му и дръпна препаската му. Възбудената му мъжественост се оголи.

Рейко я сграбчи.

— Това ми принадлежи — взе да го гали, а той откликна с глухи стенания. — Никога не отстъпвам доброволно нещо мое.

Владетелят Мори сграбчи ръцете ѝ в опит да ги откъсне от себе си.

— Остави ме! — нареди той.

Но гласът и действията му бяха лишени от сила. Рейко коленичи. Пое го в уста и възбуждащо плъзна език по него. Владетелят Мори се свлече на пода.

— Не можеш да ми устоиш. Ще правиш онова, което аз пожелаю.

Тя разтвори нозе, пое го в себе си и се задвижи нагоре-надолу.

— Ще бъдем винаги заедно. Жена ти няма значение.

Владетелят Мори възкликна:

— Не! Спри! Моля те! — въпреки това той задиша ускорено и на тласъци се устреми към нея.

Господарката Мори се разплака, защото съпругът ѝ бе тъй омаян от Рейко, че дори заплахата от война не можеше да го откъсне от нея.

— Ти ще ме съсипеш! — извика той.

Ръката му се мушна под футона до тях. Той извади меча, който държеше там в случай на неочаквано нападение, докато спи, и го размаха към Рейко.

— Махни се или ще те убия!

Рейко не се подчини, а ускори движенията. Тялото ѝ се мятеше, гърдите ѝ подскачаха, изражението ѝ стана заплашително. Тя грабна меча от ръцете на владетеля Мори и го опря в гърлото му.

— Ако ме напуснеш, ще те убия! — изкреця тя. — Щом не мога да те имам, няма да принадлежиш никому!

Владетелят Мори потръпна от страх, но от устата му се изтръгнаха страстни стенания. Господарката Мори разбра, че планът ѝ

се бе провалил, защото Рейко не желаше да се подчини, а той бе твърде слаб, за да ѝ се противопостави. Войските можеше да нахлуят в провинциите му, а той щеше да си ляга с Рейко отново и отново, докато не го посекаат. Господарката Мори го бе изгубила завинаги. Ридаейки, тя побягна в стаята си, където пи вино, докато мъката ѝ премина във вцепенение. Спа до сутринта, когато прислужничката ѝ я събуди и ѝ каза, че съпругът ѝ е мъртъв.

[1] Период Генроку, година XI, месец V (тоест юни 1698 г.) ↑

6 ГЛАВА

— Лъжете! Съпругата ми и владетелят Мори никога не са били любовници! — Сано се бе насилвил да изслуша докрай историята на господарката Мори, но вече не можеше да сдържа бурното си негодувание. — Детето, което носи, не е негово, нито синът ни!

Не бе повярвал на нито една нейна дума. Това бе възмутителна клевета. Но вътрешният му глас му прошепна, че е длъжен да разгледа обективно показанията на всеки свидетел, дори и да уличават собствената му съпруга.

— Съжалявам, че ви оскърбявам, но ви разказах самата истина — заяви скръбно господарката Мори. — Кълна се в честта си.

— В този случай честта ви не струва нищо — отвърна рязко Сано, тъй като, освен с Рейко, най-накрая вече разполагаше с още един заподозрян. — Според вашата история снощи сте се намирали до личните помещения на мъжа си.

Господарката Мори видимо се напрегна в очакване на удара му.

— Да.

— Видели сте как на верандата съпругата ми наблюдава владетеля Мори през дупчицата в прозореца.

— Не, аз бях тази, която шпионираше — възрази господарката Мори, напрегната, но настоятелна. — Тя беше вътре заедно с него, както ви го описах.

Сано ѝ възрази с версията на Рейко за хода на събитията:

— Двете със съпругата ми сте били приятелки. Същата нощ сте я поканили на вечеря. Имали сте увеселение.

Ледена учтивост скова чертите на господарката Мори.

— Не е имало никакво увеселение. И тя не ми е била приятелка, а любовница на съпруга ми. Беше поканена в имението не от мен, а от него!

Сано се замисли какво от случилото се можеше да е убягнало на Рейко.

— Заподозрели сте я в скрит мотив да се сприятели с вас. Когато е напуснала компанията ви, сте я проследили. Наблюдавали сте я как шпионира мъжа ви. Помислихте ли си, че го прави заради мен, по политически причини?

Господарката Мори поклати глава.

— Гледах я как го съблазнява. Чух как го заплашва, че ще го убие.

— Може да е пила твърде много на събирането ви. А може и да сте сложили приспивателно във виното ѝ — Сано не знаеше какво преследваше замисълът да се скалпи обвинение срещу Рейко, но действаше, изхождайки от убеждението, че тя е набедена, за което трябваше да се вини господарката Мори. — Вие сте наръгали и сте кастрирали съпруга си, докато е спял. Вие сте нагодили нещата така, че убийството да изглежда дело на госпожа Рейко.

— Не! Нищо подобно! — възкликна ужасена господарката Мори. — Аз обичах съпруга си. Никога не бих му сторила зло. И никога не съм докосвала съпругата ви. Тя го уби!

Сано се ядоса, защото, колкото ѝ абсурдна да бе нейната история, мнозина можеше да ѝ повярват. Някои щяха да се зарадват на възможността той да бъде уязвен чрез Рейко.

— Не ме лъжете! — извика той. — Искам да знам какво се е случило в действителност!

Той сграбчи господарката Мори, изправи я рязко на крака и я стисна за раменете. Тя изхленчи в знак на протест. Помощничките ѝ ахнаха ужасени, виждайки как с господарката им се отнасят като с най-обикновен престъпник. Хирата направи крачка напред, за да спре Сано.

— Почитаеми дворецов управителю! — обади се предупредително той.

По принцип Сано не смяташе, че трябва да се прилага сила по отношение на заподозрените, тъй като твърде често тези методи водеха до фалшиви признания, а и той не обичаше да злоупотребява с властта си. Неприятно му беше да плаши една безпомощна жена. Но не можеше да остави господарката Мори да разпространява своите клевети за съпругата му. Те можеше не само да обрекат Рейко на гибел, но и да унищожат самия него. Сано си спомни разговора с генерал Исогай и двамата старейшини. Подозрението, че някой негов близък е

убил един от главните съюзници на владетеля Мацудайра, бе от неприятностите, които те всички го бяха предупредили да не допуска.

— Кажете ми истината! — настоя той, разтърсвайки господарката Мори.

Главата ѝ се замята напред-назад, тя изхлипа ужасена, но извика:
— Казах ви я!

Изглежда, вярваше на собствените си лъжи. Това означаваше, че щяха да прозвучат убедително на всеки, който ги чуеше. Сано трябваше да я накара да се отрече от тях.

— Вие сте убили съпруга си и сега набеждавате жена ми. Признайте!

— Не! Моля, не ми причинявайте болка!

Гневът завладя Сано. Испита ненавист към господарката Мори, задето се опитваше да навреди на Рейко. Беше бесен и на Рейко, че бе поставила и двамата им в това гибелно положение. Господарката Мори бе удобна мишена и той замахна с юмрук, за да я удари. Хирата хвана ръката му.

— Недейте!

Помощничките ѝ изпищяха. Маруме и Фукида издърпаха Сано от господарката Мори. Тя се свлече на пода, обляна в сълзи. Жените я заобиколиха и се заеха да я успокояват. Сано се освободи от хората си. Дишаше тежко, отвратен от собственото си поведение. Нямахше и час, откакто бе започнал това разследване, и вече си бе изпуснал нервите. След толкова много случаи на убийства бе длъжен да владее чувствата си. Но съпругата му досега не бе изпадала в положението на главен заподозрян. Не му се бе налагало да доказва невинността ѝ, докато другите заподозрени я засипват с обвинения. Разнесе се гневен мъжки глас, който попита рязко:

— Какво сте сторили на майка ми?

Сано се обърна и видя на прага снажен самурай. Беше гъвкав и силен, около двайсет и пет годишен, в мокро от дъжд наметало, с два меча, окачени на кръста му. Лицето му бе удивително красиво, с чувствени черти, помрачени от тревога. Господарката Мори стана, изтича към него и се разрида на гърдите му. Той насочи тъмния си замислен поглед към Сано.

— Почитаеми дворецов управителю. Може ли да попитам какво става тук?

— Ти сигурно си Енджу — предположи Сано.

— Да.

Осиновеният син на владетеля Мори чакаше безмълвен отговора на Сано. Въпреки думите на майка му за жизнерадостния млад мъж, който обичал да флиртува с жените, той явно не беше особено словоохотлив. Дълги гъсти мигли премрежваха погледа му.

— Баща ти е бил убит — поясни Сано.

— Чух.

— Ти къде си бил по това време?

— По работа в Осака. Току-що се прибрах.

Господарката Мори извика:

— Дворцовият управител смята, че аз съм го извършила!

Енджу се навъси:

— Акера сан ми каза друго. Обясни ми, че вашата съпруга е отнела живота на баща ми.

— Така е! Моля те, накарай го да разбере, че съм невинна — изплака господарката Мори, вкопчена в Енджу.

— На какви основания обвинявате майка ми? — попита Енджу.

— Тя е имала възможност да убие баща ти и да набеди съпругата ми — отвърна Сано.

— Извинете, но дадохте ли й възможност да ви разкаже собствената си версия за случилото се? — в привидно овладения глас на Енджу се долавяше скрита враждебност.

— Да, разбира се — Сано усети, че гневът отново го завладява. — Тя изказа абсурдното твърдение, че съпругата ми е била любовница на владетеля Мори и го е убила по време на любовна свада — обясни накратко Сано.

— Значи вече ви е ясно.

Сано мислено отбеляза, че Енджу притежаваше завидна самоувереност за един млад мъж, който се обръщаше към висш служител. Не изглеждаше разстроен от смъртта на владетеля Мори и макар че действията му предполагаха желание да обвини Рейко, не бе заявил, че майка му е невинна. Това озадачи Сано.

— Откъде знаеш какво се е случило снощи? — попита Сано. — Както сам твърдиш, ти си отсъствал от дома си.

Кратък размисъл засенчи лицето на Енджу.

— Достатъчно често съм виждал баща си да флиртува със съпругата ви. Това не беше тайна — за никого, освен за теб, подсказваше тонът му. Той сви рамене. — Тяхната връзка и опитът на майка ми да я прекрати очевидно са тласнали госпожа Рейко към убийство.

Сано имаше чувството, че младият мъж е решил да потвърди версията на господарката Мори за Рейко не защото бе убеден в нея, а по някаква своя причина. Но Енджу бе от онзи тип хладнокръвни и овладени свидетели, които трудно можеше да бъдат извадени от равновесие. Сано си даваше сметка, че майка и син биха могли да убедят твърде много хора във виновността на Рейко. При все това поведението на Енджу будеше подозрения — обстоятелство, което му предоставяше поредна възможност да я оневини.

— Някой очевидно е бил тласнат към убийство, но това със сигурност не е съпругата ми — заяви Сано. — Разбрах, че си официалният наследник на владетеля Мори.

— Така е.

— И сега, щом той е мъртъв, ти ще наследиш титлата и богатството му — продължи Сано. — Ще управляваш провинциите му и ще командваш всички негови васали.

— Да — обзет от подозрение, Енджу присви очи.

Господарката Мори ахна:

— Да не би да обвинявате сина ми в убийство? — тя изгледа Сано с изумление, което премина във възмущение. — Той никога не би извършил такъв грях, потъпквайки синовното благочестие. Енджу обичаше баща си!

— Успокой се, майко. Не може да ми припише тази вина — невъзмутим, Енджу продължи: — Не съм убил владетеля Мори. Той ме осинови, даде ми образование, направи ме такъв, какъвто съм. По-скоро бих сложил край на собствения си живот, отколкото да му навредя по какъвто и да било начин.

— Според майка ти той те е изоставил, както и нея, заради своята любовница и детето ѝ — рече Сано. — Ако тя казва истината, ти си имал мотив да желаеш неговата смърт в допълнение към факта, че би наследил имението му.

Майката и синът не само се бяха съюзили, за да защитят себе си, набеждавайки Рейко. Може би двамата тайно бяха замислили да се

отгърват от владетеля Мори.

Енджу се усмихна, проявявайки съжаление към Сано:

— Факт е, че няма как да съм го убил. През последните четири дни бях на път. Моите помощници ще потвърдят, че са прекарали миналата нощ заедно с мен в Тоцука — това бе селище на Токайдо — междуградския път, който свързваше Едо със западната част. — Те ще потвърдят, че си дойдохме едва тази сутрин.

Помощниците му щяха да кажат онова, което той пожелаеше, Сано не се съмняваше в това. Чувстваше, че младият мъж крие нещо, но засега той разполагаше с убедително алиби. Испита порив да го набие така, че да го принуди да се прости с тази своя невъзмутимост и да разкрие истината. Едно от съображенията да не го направи бе съзнанието, че хвърлеше ли се да бие Енджу, можеше и да не съумее да се спре и да убие един от другите заподозрени, което по никакъв начин нямаше да помогне на Рейко.

Втората причина бе, че имаше и други въпроси, които трябваше да обсъди с Енджу и господарката Мори, а именно изчезналото момче и онова, което Рейко бе видяла в спалнята на владетеля Мори преди смъртта му.

На прага се появи един от телохранителите на Сано.

— Извинете, почитаеми дворецов управителю, но се получи съобщение от шогуна и владетеля Мацудайра. Искат да се явите в двореца незабавно.

* * *

Сано пое към крепостта Едо, съпровождан от Хирата и антуража си. Дъждът бе завалял отново и конете им прецапваха през локвите по улицата, която пресичаше района на *даймио*. Пешеходците бяха малцина. Пазачите диреха подслон в стражниците пред именията. Над портите висяха подгизнали флагове с гербовете на клановете. Крепостта представляваше огромна сива маса, извисяваща се отвъд водопада.

— Какво мислите, че иска владетелят Мацудайра? — попита Хирата.

— Вероятно обичайните неща — отвърна Сано.

Владетелят Мацудайра го викаше при себе си най-малко веднъж дневно, за да получи уверения, че управлението върви гладко, и да разбере дали Сано не е чул за някакви нови заговори срещу него. Но този път Сано имаше неприятното чувство, че причината за призоваването му бе по-различна.

Той си спомни един въпрос, който му бе хрумнал, когато Хирата бе отвел Рейко в дома им, но не бе имал възможност да зададе.

— Как стана така, че ти се озова в имението на владетеля Мори тази сутрин?

Недалеч пред тях изникнаха високите зидове на крепостта Едо. Войниците в стражницата над главните порти бяха забелязали шествието на Сано и побързаха да му отворят.

— Дълга история — отвърна Хирата.

— Ще си отделя достатъчно време, за да я изслушам — рече Сано, надявайки се разказът на Хирата да му предостави по-различен поглед към убийството, който щеше да обори показанията на господарката Мори и Енджу и да помогне на Рейко.

7 ГЛАВА

РАЗКАЗЪТ НА УЧЕНИКА^[1]

Зората освети мъглата, която забулваше планината Йошино^[2], намираща се на петнайсетина дни път западно от Едо. Стъпала, издялани в скалата, водеха до отдалечен храм, подслонил малка будистка секта. Храмовата камбана отекна над боровите гори. Орли се извисиха над пагодите^[3], чиито наредени един над друг покриви чезнеха в небето. В района на храма Хирата заобиколи един отрязък гола земя. Облечен в бяло кимоно и панталони, с боси нозе, той вдигна ръце, готов за битка.

Срещу него застана учителят му по бойни изкуства. Озуно бе странстващ свещеник и притежаваше сурово обветрено лице. Посивелите му коси бяха събрани в черна, прилепнала към черепа му шапка. Носеше дрипаво кимоно, широки панталони до коленете, памучни гамаши и оръфани сламени сандали. Куцията му десен крак, осемдесетте му години и запуснатият вид прикриваха самоличността му на вещ майстор в мистичното бойно изкуство дим мак^[4] и на член на тайното общество, което го бе съхранило в продължение на четири столетия.

Хирата бе срещнал Озуно в хода на едно разследване на убийство и бе успял да го убеди да го вземе за свой ученик. Озуно бе накарал Хирата да се посвети на продължителен период на обучение и после да се закълне, че няма да разкрива пред никого тази своя отдаденост. Идеята на създателите на дим мак в древността е била това бойно изкуство да се използва почтено при самоотбрана и в бой, но те са се опасявали, че ще има хора, които ще го прилагат и за постигането на користни цели. Ето защо са предавали своето познание само на малцина най-доверени ученици. На Хирата бе забранено да използва дим мак, освен в случай на крайна неотложност и да разкрива техниките на когото и да било, освен един ден на собствените си

ученици. Хирата бе приел това условие, защото бъдещето му зависеше от овладяването на тези умения.

Преди четири години бе получил тежка рана в лявото бедро, изпълнявайки доблестно своя дълг. Някога вещ боец, той бе осакатял. Повече от всичко желаше да възстанови силата и вещината си, своята мъжественост и чест. Обучението бе единствената му надежда, но то се оказа повече от онова, за което се бе спазарил.

Първо се заредиха месеци, в които бе принуден да усвоява научни познания.

— Защо ми е да уча медицина и анатомия? — попита той Озуно.

— Трябва да знаеш уязвимите точки на човешкото тяло — обясни му Озуно с резкия си звучен глас. — Точките са същите, които лекарите използват при акупунктура. Разположени са върху съединения по протежение на нервите, които свързват жизненоважните органи. Научи ги, без да възразяваш.

Хирата очакваше с нетърпение уроците по тайните бойни техники. Но когато започнаха, те му донесоха поредната неприятна изненада — дим мак бе най-непонятното и досадно нещо, което някога бе пробвал.

Сега, когато двамата с Озуно се изправиха един срещу друг, учителят му каза:

— Не използваш тайната техника на дишане. За да изградиш и да направляваш вътрешните си сили, трябва да поемеш максимално количество въздух през всички части на тялото си. А ти пъхтиш като маломощно куче в лятна жегата. Не си правиш дихателните упражнения.

Хирата ги мразеше. Ритуалът по поемане и изпускане на въздух часове наред за него бе отегчителен и досаден.

— Освен това си напрегнат, все едно някой ти е тикнал пръчка в задника — добави Озуно. — Отпусни се! Когато са стегнати, мускулите ти се свиват. Тогава дърпат ударите ти обратно към теб и намаляват силата им — старецът присви очи неодобрително. — Не си медитирал достатъчно.

— Напротив — излъга Хирата.

Мразеше и медитациите, имаше чувството, че седи и не прави нищо. В миналото бе добър боец и без да си губи времето с подобни занимания.

— Не отхвърляй онова, което не ти доставя удоволствие — заяви Озуно. — Медитацията е необходима, за да успокоиш съзнанието си, да можеш да установиш връзка с Космоса и въплътеното в него безкрайно познание. Едва тогава ще узнаеш точните действия, които трябва да предприемеш по време на битка. Иначе ще станеш жертва на несигурността и смущението и ще загубиш сражението. Няма да успееш да използваш духовната си енергия. Разбирам, че твоят случай е такъв, защото не чувствам щита ти.

Щитът бе финото енергийно поле, обграждащо всички неща. То произлизаше от човешките мисли, както и от телесните процеси.

— В съзнанието ти цари твърде голям хаос — отбеляза Озуно. — Щитът ти е тъй слаб, че не можеш да уловиш енергията от щита на други хора и да почувстваш заплахата, която те представляват.

— Чувствам вашия — рече Хирата.

Щитът на Озуно излъчваше мощна ивица светлина подобно на светкавица, която всеки миг щеше да проблесне. Хирата се стегна и се приготви за битката.

Озуно се засмя подигравателно:

— Изгаряш от желание да ме победиш. Действаш така, все едно твоят противник ти е враг. Не забравяй, че това не е вярно, той е твой партньор в стремежа ти към победата. Без него не можеш да победиш. Слей собствената си енергия с моята. Не ѝ се противопоставяй.

Хирата винаги се бе съпротивявал на това схващане за единение с противника. Как в една действителна битка би могъл да е партньор с някого, когато двамата се опитват взаимно да си отнемат живота?

— Сега ще упражняваме техниката „без удар“ — поясни Озуно.

Тази техника предполагаше последователни изблици на духовна енергия, които се забиват в щита на противника и го заблуждават, че получава действителни удари, макар че не се осъществява никакъв физически контакт. Един майстор можеше да събори противника си на земята, без да го докосне. Хирата вдигна длан към Озуно.

Свещеникът прихна:

— Застанал си така, все едно имаш запек. Изобщо опитваш ли се да излъчиш своя енергия?

— Да — отвърна Хирата, раздразнен от постоянните обидни критики, които понасяше от Озуно вече три години.

— Тогава спри атаката ми!

Озуно замахна. Хирата се опита волево да насочи енергията си в юмрука на Озуно. Трябваше да спре движението на свещеника, но вместо това ударът се стовари право в корема на Хирата. Въздухът му излетя със свистене. Той се преви надве, като едва си поемаше дъх.

— Милостиви Небеса, ти си жалко подобие на ученик! — възкликна Озуно и го заудря с юмруци по ушите.

— Престанете! — изхриптя Хирата и приведе глава.

— След цялата тази подготовка би трябвало да можеш сам да ме спреш — рече Озуно. — Отправи към мен мощна мисъл за сила. Накарай ме да се отбранявам!

Макар че Хирата полагаше отчаяни усилия, Озуно продължи да го удря.

— Е, какво? Чакам. Пфу, зарежи!

Той отблъсна Хирата. Двамата отново започнаха да се обикалят. Хирата бе потънал в пот, изтощен от продължаващите вече двацет дни уроци. Осакатеният крак го болеше. Озуно атакува, вдигайки ръка да го удари в лицето. Хирата замахна така, че собствената му ръка мина пред лицето на Озуно и продължи встрани. Това движение трябваше да накара Озуно да загуби фокус и да отклони удара му от целта, но юмрукът на стареца се стовари право в брадата на Хирата, който се намери проснат на земята.

— Никога не съм имал ученик, който да схваща тъй бавно — измърмори Озуно. Дори не се беше задъхал. — Божествата сигурно ме наказват за някой мой грях в предишен живот.

Засегнат, Хирата се изправи на крака.

— Бих се справил по-добре, ако използвах мечове — рече той.

Боят с меч бе областта на неговото майсторство и той се ядосваше, че през тези три години Озуно се бе съсредоточил единствено върху боя без оръжие, който бе слабото му място.

— Все тая — рече Озуно. — Оръжията са само продължение на личността. Трябва да усъвършенстваш принципите на дим мак и чак тогава да ги прилагаш в боя с мечове.

— Но междувременно какво ще стане, ако някой враг ме нападне с оръжие? — попита Хирата. — Как бих могъл да се отбранявам?

Озуно изсумтя ядно:

— Колко пъти да ти повтарям? Битката е повече на психично, отколкото на физическо ниво. Силата на един воин се основава на

съзнанието. Завладей ума на своя враг и си победител без значение, с какво оръжие разполагаш.

Чувство за поражение заля Хирата. Той се извърна и се взря в планината, все още забулена в мъгла. Целта му да овладее тайните на дим мак изглеждаше по-далеч, отколкото в началото на обучението му. Испита копнеж по отминалите дни, преди да го ранят, когато животът му изглеждаше тъй прост. Тъгуваше и за семейството си, което бе оставил вкъщи.

— Един от проблемите ти е, че се съсредоточаваш върху физическата страна на тренировките си и отказваш да развиеш характера си — рече Озуно зад гърба му. — Незрял, нетърпелив и високомерен си. Очакваш нещата да станат лесно. Не понасяш критика и вместо да ми се довериш и да следваш напътствията ми, без да се оплакваш и да противоречиш, ти поставяш под въпрос моя авторитет и преценка. Докато не се промениш изцяло, няма да успееш.

Изчерпан от постоянните унижения, Хирата с тежка стъпка пое към портата.

— Трябва да се прибирам в Едо — беше отсъствал повече от допустимото.

— Ще се върнеш ли? — попита Озуно.

Хирата спря и се обърна. Погледите на двамата се срещнаха. Лицето на стареца бе мрачно, без обичайното присмехулно изражение. Хирата осъзна, че бяха стигнали до критичната точка, в която той трябваше да реши дали да продължи обучението, или да се раздели с Озуно. Мисълта да се откаже от възможността да постигне мечтата си го изпълни с ужас. Но в този момент мечтата му май не си струваше страданията.

— Не знам — отвърна той.

* * *

Един хубав пролетен следобед петнайсет дни по-късно Хирата мина през портите на крепостта Едо, яхнал коня си. Копнееше да се нахрани, да си вземе гореща вана и да се наспи през нощта. Имаше нужда от време, за да преосмисли живота си. Но когато пристигна в къщата си, която се намиреше в административния район, на вратата

го посрещна съпругата му Мидори. В едната си ръка държеше дъщеря им, а в другата — сина им, все още бебе.

— Слава на Небесата, че се прибра! — възкликна тя. — Шогунът и владетелят Мацудайра те търсят. Всеки ден питат къде си заминал.

Сърцето на Хирата се сви, явно бе, че е в беда. Пое незабавно към двореца, където завари шогуна и владетеля Мацудайра на празнично увеселение по случай цъфналите вишневи дървета. Седяха заедно с гостите си в градината, пийваха вино, похапваха деликатеси и съчиняваха поезия. Отгоре им се сипеха розови цветчета. Шогунът се усмихваше радостно, но владетелят Мацудайра бе мрачен. Той мразеше да обгражда братовчед си с раболепно внимание, но бе длъжен да го прави, за да поддържа влиянието си над шогуна и да осъществява надзор над режима.

— А-а, Хирата сан — викна шогунът. — Идвай тук да се веселиш с нас.

Хирата коленичи и се поклони. Един слуга му наля вино. Владетелят Мацудайра попита:

— Къде беше толкова време?

— Наложих ми се да замина по работа — отвърна Хирата, вътрешно притеснен, защото владетелят Мацудайра приемаше твърде лично всякакви простъпки, а сега изглеждаше по-ядосан, отколкото бе очаквал да го види.

— Не си спомням да съм ти позволявал да изчезваш за близо два месеца. Каква полза от един следовател, дето никога не е на разположение, когато ми трябва?

— Тъ... стига си се карал — прекъсна го с пренебрежителен жест шогунът. — Денят е твърде прекрасен за разпавии.

— Да, почитаеми братовчедо — тонът на владетеля Мацудайра подсказваше с каква неохота си налагаше да отстъпва пред шогуна. — Ще ми позволиш ли да заведа Хирата сан на разходка и да му покажа най-красивите вишневи цветове?

— Разбира се.

Хирата се подготви да посрещне порицанието, което неминуемо щеше да последва. Докато крачеха под дърветата, владетелят Мацудайра заговори с приглушен, но гневен тон:

— Продължителното ти отсъствие не е единственият проблем, който имам с теб. В последно време все те няма. Когато поискам да

разбера как върви воденото от теб разследване, получавам сведения от хората ти. Те май ти вършат всичката работа, че даже и те прикриват.

Хирата се разтревожи, тъй като се бе надявал този факт да остане скрит за владетеля Мацудайра. Той тъпчеше нападалите цветове и дори размаха гневно ръка, за да прогони един листец, който се устреми към лицето му. При всяка следваща тяхна среща владетелят Мацудайра ставаше все по-сприхав и все по-трудно се владееше.

— Хората ми действат по мои указания. Не мога да бъда навсякъде по едно и също време. Но сега съм на вашите услуги.

Владетелят Мацудайра го изгледа изпитателно, опитвайки се да прецени предаността му.

— Това е добре, защото имам една работа за теб, която държа да свършиш лично, а не да я прехвърляш на друг.

Той отправи поглед към шогуна и после поведе Хирата към противоположния край на градината.

— Беше ми докладвано, че е много вероятно някои хора от обкръжението ми да са преминали тайно към опозицията.

Тази новина изненада и разтревожи Хирата. Владетелят Мацудайра бе неизменно нащрек за евентуално предателство, но едва сега Хирата научи, че измяната може да произлиза от кръга на приближените му. Даде си сметка, до каква степен се бе отдалечил от политиката по време на обучението си в бойни изкуства.

— Може ли да попитам кои са тези хора?

Владетелят Мацудайра зашепна в ухото му. Дванайсетте имена, които Хирата чу, го накараха да изтръпне. Това бяха най-могъщите и изтъкнати мъже, които бяха издигнали владетеля Мацудайра на върха. Обединени, те разполагаха с мощта да го свалят, стига да го пожелаеха.

— Искам да разследваш всеки един поотделно — нареди владетелят Мацудайра. — Разбери дали наистина заговорничат срещу мен. И внимавай разследването да остане в пълна тайна.

Детективът в Хирата посрещна с радост новото и важно предизвикателство, но пък самото разследване можеше да отнеме твърде много време. Сърцето му се сви. Как щеше да вмести заниманията си по бойни изкуства?

— Хвана ли те да пренебрегваш задълженията си — продължи владетелят Мацудайра със заплашителен тон, — ще се озовеш напълно свободен да правиш каквото искаш. Разбра ли ме?

Имаше предвид, че ако Хирата не се посвети изцяло на това разследване, щеше да загуби поста си. Щеше да бъде низвергнат като ронин да се грижи сам за себе си и за семейството си в този враждебен свят. Колкото и да му се искаше да стане майстор в бойните изкуства, Хирата не можеше да пожертва Мидори и децата си, нито честта си.

— Да, владетелю Мацудайра. Можете да разчитате на мен.

* * *

Месец по-късно Хирата седеше в кабинета си с детективите Иноуе и Араи и преглеждаше информацията, която бяха събрали за потенциалните изменници. Поклати глава, плъзгайки поглед по един от документите.

— Подкупвахме слуги, васали и роднини, за да шпионираме всички тези хора, но никой не е докладвал за действия, предполагащи евентуален заговор срещу владетеля Мацудайра.

— Пратихме наши хора да подслушват навсякъде из крепостта и из целия град, но те не са чули нищо, което да уличава заподозрените — добави Араи.

— Може да са невинни — предположи Иноуе.

— Май сме пропилели цял месец в преследване на призраци, съществуващи единствено във въображението на владетеля Мацудайра. Ако не намерим никакви доказателства, че тези хора са изменници, владетелят Мацудайра ще изпита не облекчение, а недоволство.

Хирата бе потиснат. Не минаваше ден, без да съжаляваше, че е изоставил обучението си. Всяка сутрин практикуваше омразната медитация и дихателните упражнения с надеждата скоро да се върне при Озуно.

Тримата седяха мълчаливо и си представяха собственото си понижение, изгнание или дори смъртните си присъди, защото не бяха успели да постигнат желаните резултати.

— Какво ще предприемем по-нататък? — попита Араи.

— Ще организираме наблюдение над заподозрените — отвърна Хирата. — И ще се молим да ги уличим в някакви прегрешения.

Наблюдението щеше да изисква огромни усилия. Нямахте да може да продължи обучението си още месеци наред... ако изобщо успееше да го възобнови.

— Добре. Имаме да наблюдаваме дванайсет души — отбеляза Иноуе. — Откъде да започнем?

— Можем да теглим чоп — рече горчиво Хирата.

На прага се появи един от стражите:

— Извинете, но реших, че ще искате да видите това — и подаде на Хирата някакъв сплескан свитък. — Намерих го мушнат под задната порта, докато правех обиколката си.

Хирата разви хартията и прочете написаното. От изненада сърцето му заби на пресекулки.

— Чуйте!

Ако искате да заловите предател, не търсете надалеч, а насочете вниманието си към владетеля Мори. Той оглавява конспирация, целяща да свали от власт владетеля Мацудайра. Сега очаква в имението си тайна доставка на оръжия и муниции.

— Може би това е пробивът, от който се нуждаем — рече Араи, изразявайки гласно надеждата на Хирата.

Иноуе реагира с недоверие:

— Кой е писал писмото?

— Няма подпис, а почеркът ми е непознат — Хирата се обърна към стража: — Ти видя ли кой остави писмото?

— Не. Може да е бил всеки, който е минал край портата.

— Анонимните сведения не заслужават доверие — отбеляза Иноуе.

— Но пък и не трябва да се пренебрегват — каза Хирата. — Ако заловим владетеля Мори да трупа незаконно оръжие, това ще бъде доказателство за измяна.

— А и какво губим, ако го изберем за наш пръв обект на наблюдение? — попита Иноуе.

Араи кимна:

— Кога започваме?

— В писмото не се казва кога точно трябва да получи доставката — отбеляза Хирата. — Владетелят Мори ще бъде под наблюдение от довечера.

* * *

Следващите единайсет нощи заварваха Хирата, Иноуе и Араи кацнали на покрива на голямата къща на отсрещната страна на улицата точно срещу имението на владетеля Мори. Други детективи бяха заели позиции върху покривите на близки имения, чиито собственици по заповед на Хирата бяха принудени да съдействат на разследването. Островърхите краища на покривите и дърветата им служеха за прикритие. Единственият човек, който можеше да ги види, бе постът на местната противопожарна наблюдателна кула. Хирата предполагаше, че той няма да посмее да се намеси.

Първите десет нощи минаха без всякакви събития. Никакви доставки не пристигнаха за владетеля Мори.

Започна дъждовният сезон. Свит върху керемидения покрив, подгизнал от бурите и дъжда, Хирата се питаше дали анонимното предупреждение не е било измама, вследствие на която мъките му щяха да се окажат залудо. На единайсетата нощ беше негов ред да наблюдава портите, докато Араи и Иноуе дремеха под намазненото платно, което бяха окачили на островърхия край на покрива, за да се предпазят от непрестанния дъжд. В малките часове, някъде между полунощ и зазоряване, вече и той бе почнал да клюма, когато внезапен шум откъм улицата го стресна и той застана нащрек. Веднага събуди Араи и Иноуе. Видя двама носачи, които мъкнеха голям сандък, олюлявайки се под тежестта му. Следваха ги още три такива двойки с подобен товар. Носачите спряха пред портите на Мори и стражите ги пуснаха. Хирата изпълзя на върха на покрива. Застанал на пръсти и вкопчен в островърхия му край за опора, едва успя да надзърне в двора на владетеля Мори, където през пелената на дъжда се процеждаше мъждива светлина от лампите в стражницата. Зад прозорците на постройката се мяркаха неясни силуети. Доколкото можа да прецени по движенията им, те отвориха един от сандъците с железен лост и

вдигнаха капака. Някакъв мъж извади дълъг тънък предмет. Опря единия край на рамото си и се прицели.

Явно беше пушка. Докато Хирата се спускаше обратно по покрива, сърцето му блъскаше от вълнение.

— Това, което внесоха току-що, са оръжията — рече той на Араи и Иноуе. — Да вземем войници и да претърсим имението.

[1] Период Генроку, година XI, месец II (тоест март 1698 г.) ↑

[2] Намира се в област Йошино на остров Хоншу и се смята за свещена от векове и за средище на религиозните практики на ямабуши — онези, които спят в планината (яп.) — Б.пр. ↑

[3] Пагода — будистки или хиндуистки храм, построен на няколко етажа или нива, с декоративен покрив на всеки от тях — Б.пр. ↑

[4] Бойното изкуство дим мак, основаващо се в поразяването на различни витални точки от тялото на жертвата, е основа на заплетена поредица убийства в предишния роман от „Японски загадки“ — „Дим мак“ — Б.р. ↑

8 ГЛАВА

— Намери ли оръжията или някакви доказателства, че владетелят Мори е предател? — обърна се Сано към Хирата.

Двамата седяха в кабинета му. В помещението се долавяше мирис на влажно дърво и прогнили сламени рогозки. Навън дъждът продължаваше да се лее. Утрото беше сумрачно, все едно слънцето се беше удавило.

— Още не. Но имението е голямо. Хората ми продължават да претърсват.

— Е, надявам се да открият онези пушки.

Докажеше ли се, че Мори е заговорничил срещу владетеля Мацудаира, тогава никой, освен неговите хора нямаше да го е грижа за убийството му. И Рейко нямаше да е в такава беда.

— Разпита ли стражите му?

— Детективите ми свършиха тая работа. Стражите отричат да са внасяли оръжие. Но това е разбираемо. Никой от тях не би искал да бъде уличен в измяна.

Обхванал брадичка с ръка, Сано размишляваше над историята, която току-що бе чул от Хирата.

— Възможно ли е да си сбъркал по отношение на онова, което си видял?

— Да, струва ми се — в гласа на Хирата се долавяше съмнение. — Но в онзи момент бях съвсем сигурен.

— С тая твоя история не обясняваш как така си нахлул в имението точно навреме, за да откриеш убийството на владетеля Мори и присъствието на съпругата ми на местопрестъплението.

— Вероятно е съвпадение.

— Твърде голямо съвпадение, ако питаш мен — Сано заподозря нечия предварителна намеса. — Опита ли се да разбереш кой е изпратил писмото, което те е накарало да отидеш в имението?

— Не — отвърна Хирата огорчен. — Знам, че трябваше, но тогава ми се струваше по-важно да установя дали в него има някаква

истина. Съжалявам, че не проведох по-щателно разследване.

Сано също. Ако Хирата си бе свършил работата, както трябва, сега можеше да разполагат с информация, която да помогне на Рейко. Сано имаше и друго основание за притеснение. Подобна небрежност не бе в стила на Хирата. Той се бе променил по начин, който Сано намираше за обезпокоителен и вещаеше зло както за взаимоотношенията им, така и за изхода от разследването на убийството.

— Помня Озуно от онзи случай преди три години — рече той. — Но нямах представа, че те е взел за свой ученик.

— Трябваше да остане в тайна — Хирата бе видимо разстроен, че не бе успял да спази обета си. — Не биваше да го казвам дори на вас.

Но преди всичко той дължеше вярност на Сано, и то далеч не само защото Сано бе неговият господар. Високия си пост и всички свързани с него почести бе получил именно благодарение на него.

— Но няма да кажете на никого, нали? — попита притеснен.

— Не, освен ако не се наложи, а точно сега не виждам подобна необходимост.

Хирата въздъхна с облекчение:

— В такъв случай не възразявате срещу подготовката ми при Озуно?

Сано се поколеба. Обучението при учител като Озуно бе възможност, която се удаваше веднъж в живота. Освен това не можеше да лиши Хирата от шанса да преодолее физическата си слабост — главният му васал бе ранен, опитвайки се да спаси живота му.

— Не. Но съм длъжен да те предупредя. Моето одобрение не е единственото нещо, за което трябва да се тревожиш. Следващия път, когато заминеш при Озуно, владетелят Мацудайра и шогунът може и да не ти простят.

— Знам — Хирата явно се разкъсваше между дълга си на самурай и личното си желание.

— Освен това е рисковано да допускаш обучението ти да възпрепятства изпълнението на задълженията ти — продължи Сано. — Подлагаш се на твърде голямо напрежение, докато уталожил гнева на владетеля Мацудайра, а в същото време толкова бързаш да се върнеш към уроците си, че пропускаш важни стъпки.

— Хиляди извинения — смотолеви Хирата с виновно изражение.

— Нямам нужда от извинения — рече Сано. — Нуждая се от помощта ти, за да разкрия този случай и да докажа невинността на съпругата си. Трябва да знам, че ще му посветиш цялото си внимание и всичките си усилия.

— Ще го сторя — заяви Хирата пламенно. — Обещавам!

Сано не беше загубил надежда, че може да се довери на Хирата.

— По-добре да тръгваме към двореца. Владетелят Мацудайра и шогунът сигурно вече се питат защо се бавим.

* * *

В залата за аудиенции на двореца шогунът седеше на подиума изплашен от владетеля Мацудайра, който бе коленичил под него на почетното място от дясната му страна. Върху лицето на владетеля Мацудайра бе изписан едва сдържан гняв. Стражите бяха застинали неподвижни покрай стените, сякаш най-малкото движение можеше да отприщи гнева му, който заплашваше да ги залее. Когато Сано и Хирата влязоха в помещението, владетелят Мацудайра избухна:

— Кога щяхте да ми кажете, че владетелят Мори е убит?

Сано сподави ругатнята, която се устреми към устните му. Вероятно владетелят Мацудайра имаше свои шпиони в имението на Мори, които му бяха донесли новината. А фактът, че той самият бе закъснял да докладва за убийството, още повече влошаваше положението му.

— Възнамерявах да ви съобщя, след като видях на място какво се е случило — изрече Сано първото, което му хрумна, докато двамата с Хирата коленичиха и се покланяха. — Искан да ви докладвам и за хода на разследването.

Владетелят Мацудайра присви очи, изпълнен с подозрение, че Сано нарочно е забавил информацията, питайки се какви ли са намеренията му.

— Е, и? Как е умрял владетелят Мори?

— Бил е пронизан с кинжал и кастриран — обясни Сано.

Шогунът ахна ужасен. Стражите се размърдаха стъписани. Владетелят Мацудайра се навъси, сякаш бе приел чутото като лично

оскърбление.

— Разбра ли кой го е извършил?

— Не още.

Сано говореше с твърд авторитетен глас, за да скрие факта, че го усуква, докато съобразяваше какво да каже.

— Има ли заподозрени?

— Всички в домакинството на владетеля Мори — но Сано си даваше сметка, че не можеше вечно да крие намесата на Рейко, затова щеше да е по-добре владетелят Мацудайра да го чуе от него, отколкото от някой друг. — Има опит за набеждаване на съпругата ми.

Владетелят Мацудайра се втренчи в него, а шогунът зяпна:

— Тя...

— Намерена е в спалнята на владетеля Мори чисто гола и изцапана с кръв, сама до мъртвото обезобразено тяло...

В помещението влезе полицейският началник Хошина — снажен, напет и внушителен. Красивото му лице сияеше от злобно доволство. Редом с него крачеше главният му васал капитан Торай — негово недотам съвършено копие. И двамата се ухилиха на Сано, наслаждавайки се на нещастиято му.

Сано бе връхлетян от тревога, тъй като врагът му очевидно бе чул новината от собствените си шпиони и бе побързал да дойде, за да извлече полза от затрудненото му положение. Той си спомни срещата с генерал Исогай и старейшините и предупреждението им относно поредната подета от Хошина кампания, целяща неговото унищожение.

— Това истина ли е? — попита владетелят Мацудайра, втренчил гневен поглед в Сано. — Твоята съпруга ли е убила владетеля Мори?

— Истина е, че е била намерена на местопрестъплението — отвърна Сано, — но тя не е извършителят. Мога да обясня...

— Какво има тук за обяснение? — намеси се Хошина. — Госпожа Рейко е била заловена в буквалния смисъл с окървавени ръце.

— Очевидно тя е убиецът — обади се капитан Торай.

Бесен, Сано се обърна към тях:

— Не съм ви давал разрешение да се присъединявате към това заседание. Напуснете незабавно! — заповяда им той.

Но владетелят Мацудайра им направи знак да останат. Те коленичиха, отправяйки към Сано самодоволни усмивки. Владетелят Мацудайра прикова в него поглед, изпълнен с недвусмислена заплаха.

— Уликите срещу жена ти са твърде сериозни.

— Но не доказват вината ѝ — възрази Сано. — Моля да ме изслушате и ще се съгласите, че обвинението срещу нея е скалъпено.

— Скалъпено — изсмя се презрително Хошина. — Тя ли го каза? Това е извинението, което всички престъпници предлагат в своя защита — той се обърна към шогунa: — С позволенията на ваше височество ще арестувам госпожа Рейко.

Сано усети, че го обзема паника. Събитията се развиваха твърде бързо в погрешната посока.

— Аз ти забранявам!

— Той се опитва да предпази жена си от закона за сметка на справедливостта — заяви капитан Торай, обръщайки се към владетеля Мацудайра.

— А вие се опитвате да набедите господарката Рейко, преследвайки лични цели! — избухна Хирата.

— Не съм чул и една причина, поради която тя да не бъде осъдена за убийство още днес — обърна се предизвикателно към Сано владетелят Мацудайра.

Сано тъкмо отвори уста, за да отговори, когато шогунът заговори нервно:

— Не мога да повярвам, че госпожа Рейко... би могла... въ... да извърши подобно ужасно нещо. Тя е толкова мила и красива жена.

Той наблегна на думата „красива“, все едно външността на Рейко бе по-добро доказателство за невинността ѝ, отколкото характерът ѝ. Но за Сано всяка подкрепа по време на битка бе добре дошла.

— Благодаря ви, ваше височество.

Хошина се навъси.

— Може ли да ви разкажа версията на моята съпруга?

— Имаш позволенията ми — отвърна шогунът с дързък поглед към владетеля Мацудайра.

Понякога той се дразнеше от господството на братовчед си и охотно приемаше възможността да му се противопостави. Владетелят Мацудайра също се навъси.

— Добре, дворцов управителю Сано. Слушам.

Сано преразказа накратко историята на Рейко. Когато стигна до онази част, в която владетелят Мори удушава малкото момче, шогунът възкликна в ужас. Владетелят Мацудайра поклати глава. Дори Хошина

и Торай изглеждаха обезпокоени. Но след като Сано описа как Рейко е изпаднала в безсъзнание и когато се е свестила, се е намерила до трупа на владетеля Мори, Хошина прихна. Торай го последва.

— Това е най-голямата лъжа, която съм чувал! — възкликна Хошина. — Ако жена ти е очаквала да ѝ повярваш, почитаеми дворецов управителю, тя вероятно те смята за пълен глупак.

— Смятам, че частта за шпионирането на владетеля Мори е доста преувеличена — рече презрително Торай. — Никоя жена не разсъждава по този начин. Дори и госпожа Рейко, която очевидно не се съобразява с условностите.

Шогунът се изкиска. Сърцето на Сано се сви, защото шогунът се влияеше в зависимост от това, накъдето духаше по-силният вятър.

— Версията на госпожа Рейко звучи най-малкото съмнително — отбеляза владетелят Мацудайра. — Особено там, където твърди, че владетелят Мори е насилвал и убивал деца. Познавах го от години. Винаги е изглеждал свестен и достоен човек.

— Никога не е имало слух, който да е предизвиквал и най-малко съмнение в почтеността му — побърза да добави Хошина. — Освен това беше силен и предан поддръжник на режима.

Тонът му напомни на владетеля Мацудайра, че владетелят Мори бе допринесъл за установяването му на власт.

— Може да се окаже, че не е бил чак толкова предан — рече Сано, твърдо решен да се противопостави на намерението на владетеля Мацудайра да се обяви в защита на жертвата на убийството.

— Бях наредил да бъде разследван за таен заговор — поясни Хирата, напомняйки на владетеля Мацудайра, че той самият бе подозирал владетеля Мори в измяна и бе дал заповед за разследването.

Владетелят Мацудайра хвърли поглед към шогуна. Изражението му трябваше да предупреди Сано и Хирата, че подхващат забранена тема. Шогунът нямаше представа, че братовчед му си бе присвоил правото на контрол над Япония и над верността на мнозинството от неговите поданици. Никой не му го беше казал и тъй като рядко напускаше двореца, нямаше почти никаква представа, какво се случваше около него. Владетелят Мацудайра не искаше шогунът да научи, защото като върховен диктатор той все още разполагаше с достатъчно власт, за да го осъди на смърт за държавна измяна. Никой не дръзнаше да се възпротиви на решението на владетеля Мацудайра

да държи в неведение шогуна. В крепостта Едо властваше таен заговор за мълчание.

— Владетелят Мори е бил заподозрян в измяна! — зяпна шогунът. — Ами... въ... това променя картината, нали? Ако наистина е бил предател, тогава... въ... който го е убил, ни е направил услуга.

— Ако е бил — подчерта владетелят Мацудайра. — Разследването разкри ли някакви доказателства срещу него, Хирата сан?

Хирата описа доставката на оръжие. Шогунът кимна. Лицето на владетеля Мацудайра остана безизразно, но Сано усети как той мислено претегляше доказателствата и как почитта му към владетеля Мори намаляваше, а страхът му нарастваше, защото, след като владетелят Мори се бе обърнал срещу него, възможно бе същото да са сторили и други негови съюзници.

Но полицейският началник се усмихна подигравателно към Хирата:

— Само ти се е сторило, че си видял оръжия, доставени в имението на владетеля Мори — и той разпери ръце. — Къде са?

Щом Хирата прояви колебание, капитан Торай заяви презрително:

— Очевидно дворцовият управител Сано и *сосакан* Хирата са изфабрикували тези лъжи, с цел да опетнят доброто име на владетеля Мори, за да изглежда, че убийството му е маловажно, и така да оневинят госпожа Рейко.

Шогунът и владетелят Мацудайра кимнаха едновременно. С нарастваща тревога, че бе загубил позиции пред враговете си, Сано каза:

— Можете да им повярвате на своя отговорност, почитаеми владетелю Мацудайра. В интерес на сигурността обаче трябва да изчакате, докато разследването на убийството приключи, и тогава да решавате дали съпругата ми е виновна и дали наистина не съществува заплаха за режима.

— Разследването на това убийство продължава достатъчно дълго — рече Хошина. — Всъщност дворцовият управител Сано е намерил свидетел, който напълно опровергава показанията на госпожа Рейко — той хвърли тържествуващ поглед към Сано. — Става въпрос за съпругата на владетеля Мори.

Сано се опита да прикрие тревогата си, че Хошина бе разбрал за господарката Мори и за нейната заклеяваща история.

— Госпожа Мори също е заподозряна.

— Какво казва тя? — попита владетелят Мацудайра.

— Лъже — отвърна Хирата.

Изгубил търпение, владетелят Мацудайра скръцна със зъби:

— Попитах какво е казала госпожа Мори. Отговорете!

— Заяви, че съпругата ми е имала връзка с владетеля Мори и че го е убила по време на разпра — отвърна Сано с неохота.

— Достатъчно.

Владетелят Мацудайра плесна с длани по пода. Шогунът трепна.

— Полицейски началник Хошина, арестувайте госпожа Рейко. Няма нужда от процес. Пратете я направо на терена за екзекуции.

— За мен е удоволствие да ви служа, почитаеми владетелю Мацудайра — рече Хошина.

Двамата с капитан Торай се изправиха и изгледаха Сано с тържествуващи усмивки.

— Чакайте! — викна Сано отчаян. — Ако екзекутирате съпругата ми, ще пратите на смърт една невинна жена и ще оставите убиеца на владетеля Мори да се измъкне ненаказан!

Обзе го ужас, защото усети как губеше съпругата си — все едно Рейко се давеше в морето и макар че бе сграбчил ръката ѝ, тя все повече му се изплъзваше.

— По-добре си признайте загубата — рече Хошина.

— Ще ви оставим да се сбогувате с госпожа Рейко преди смъртта ѝ — добави Торай.

— Бъди благодарен, че не съм решил да накажа и теб за престъплението на жена ти — рече заплашително владетелят Мацудайра.

Шогунът се изкашля силно. Всички насочиха погледи към него.

— Вие тук... ъъ... не забравяте ли нещо? — той изгледа гневно озадачените им лица. — Върховният господар съм аз.

Стреснат и в същото време въодушевен от собствената си смелост, шогунът тупна с юмрук по слабите си хълтнали гърди, след което се обърна към владетеля Мацудайра:

— Аз решавам какво да стане, не ти!

— Разбира се, почитаеми братовчеде. Какво желаш да бъде сторено?

Владетелят Мацудайра се престори на хрисим, но очите му искряха от гняв, защото недвусмислено му бе показано, че го превъзхождат по ранг. Шогунът вдигна пръст и лицето му се озари от вдъхновение.

Сано хвърли поглед към Хирата с ясното съзнание, че сега цялата му надежда зависеше от прищявката на шогуна.

— Трябва да почерпим сведения от свидетеля, който е присъствал на убийството.

Сано видя собственото си недоумение, отразено върху лицата на останалите.

— Какъв свидетел? — попита Хошина.

Върховният им господар ги изгледа така, все едно бяха пълни идиоти.

— Как кой... тъ... жертвата, разбира се. Владетелят Мори.

За момент в помещението се възцари стъписано мълчание.

— Извинявай, почитаеми братовчеде — рече предпазливо владетелят Мацудайра, — но как бихме могли да почерпим сведения от един мъртвец?

Шогунът се накипри, наслаждавайки се на собствената си изобретателност:

— С помощта на медиум. Разполагам с такъв тук в двореца. Тя е невероятен талант в установяване на връзка с отвъдното.

Сано бе изумен, макар и да знаеше, че шогунът проявява интерес към свръхестествените явления и държи гадатели, магьосници и пророци в двора. Шогунът никога досега не беше предлагал да се използва медиум в разследване на убийство. Освен това Сано имаше съмнения, че общуването с мъртвите е възможно, макар че мнозина вярваха в неговата реалност.

Той прочете същото недоверие, изписано върху лицето на владетеля Мацудайра, който понечи да възрази:

— Почитаеми братовчеде...

Шогунът вдигна ръка.

— Без възражения! Взел съм своето решение — после се обърна към един от стражите: — Доведи Нього.

Охранителят побърза да се подчини, а Хирата отправи тревожен поглед към Сано, който само сви рамене. Според него каквото и да се случеше сега, положението едва ли можеше да стане по-лошо. Полицейският началник Хошина и капитан Торай коленичиха отново. Торай наблюдаваше Хошина. Явно се питаше как ли щеше да им се отрази това неочаквано развитие на събитията. Хошина като че бе раздвоен между надеждата, очакването и опасенията. Владетелят Мацудайра изглеждаше вбесен.

— Нього е придворна дама в женското крило.

Женското крило бе онази част от двореца, в която живееха съпругата, майката и наложниците на шогун.

Стражът скоро се върна, водейки Нього. Сано бе очаквал някаква зловеща старица, каквито бяха повечето магьосници, но Нього едва ли бе на повече от четиринайсет години. Имаше лъчезарно и невинно кръгловато лице. Розовото ѝ кимоно на оранжеви цветя обгръщаше заоблено детско тяло. Тя се движеше с отривиста, подскачаща походка. Дългата ѝ плитка се мяташе. Нього коленичи и се поклони.

— Владетелят Мори е мъртъв — рече ѝ шогунът. — Искаме да се свържеш с духа му, за да... въ... да говорим с него. Можеш ли да проведеш такъв сеанс пред нас?

На лицето ѝ грейна усмивка, която разкри подобни на перли зъби, когато каза с нежен глас:

— Да, ваше височество.

Изглеждаше така весела, все едно я бяха поканили да участва в любимата игра. Макар и предварително настроен срещу нея, Сано не можеше да не признае вътрешно, че е мила и приятна.

Слугите затвориха капациите на прозорците, за да затъмнят помещението, поставиха една маса пред Нього и запалиха върху нея свещи и кадилници. Сано видя как владетелят Мацудайра измърмори под нос: „Суеверни щуротии!“ Шогунът потърка ръце, изгаряйки от нетърпение. Нього сведе глава над своя олтар. Пламъчетата на свещите осветиха гладкото ѝ девиче лице, а тамянът изпълни помещението с натрапчива сладост. Тя изстена пронизително. Главата ѝ се замята, тялото ѝ се разлюля. Очите ѝ се отвориха и започнаха да трептят.

— Навлиза в транс! — възкликна шогунът.

Нього се тресеше, дишайки тежко и стенойки. После изведнъж млъкна и се отпусна. Тялото ѝ се сгърчи в конвулсии. Склерите ѝ

лъснаха със сатанински блясък. Въпреки неверието си Сано бе впечатлен. Шогунът се наклони към нея.

— Владетелю Мори, тук ли си? — попита той. — Говори с нас.

От устата на Нього прозвуча плътен мъжки глас.

— Поздрави, ваше височество — устните ѝ не помръдваха, гърлото ѝ сякаш бе просто канал за думите. — В живота бях ваш покорен слуга, такъв съм и в смъртта.

Сано, Хирата, владетелят Мацудайра и капитан Торай гледаха удивени. Шогунът кимна удовлетворен. Хошина седеше неподвижен, а на лицето му бе изписано особено изражение.

— Искаме да знаем кой... въ... ти отне живота — рече шогунът. — Можеш ли да ни разкажеш какво се случи?

9 ГЛАВА

РАЗКАЗЪТ НА МЪРТВЕЦА^[1]

Владетелят Мори седеше в своя кабинет със секретаря си и диктуваше писма, любувайки се на ясения спокоен ден. На прага се появи един слуга и рече:

— Извинете, но имате посетител. Пратеник от страна на дворцовия управител Сано.

Владетелят Мори бе обзет от безпокойство. По природа свит и боязлив, той винаги изпитваше тревога при появата на непознати. Какво би могъл да иска от него дворцовият управител? Бързешком се отпрати към приемната. Там го очакваше красива жена, облечена в пищна пъстроцветна роба. Владетелят Мори се спря изненадан. Не бе очаквал пратеникът да бъде дама. Това бе твърде необичайно и смуцаващо.

— Коя... какво... — заекна той.

Жената се поклони, усмихвайки се:

— Аз съм госпожа Рейко, съпругата на дворцовия управител Сано.

Владетелят Мори се изненада още повече. Откога висшите служители използваха жените си за пратеници?

Рейко излъчваше задоволство от реакцията му. Освен това изглеждаше напълно сигурна в себе си, овладяна и спокойна. Владетелят Мори реши, че е по-добре да ѝ засвидетелства съответното уважение, за да не обиди дворцовия управител Сано. Той предпазливо влезе в приемната.

— Посещението ви е чест за мен — рече. — Може ли да ви попитам за причината, която ви води тук?

— Двамата със съпруга ми решихме, че е добре да се запозная с вас — отвърна госпожа Рейко и впери настоятелен поглед във владетеля Мори. Той почувства, че тя долавя плахостта му, срамната

липса на смелостта, задължителна за един самурай. Това го напрегна още повече, но тя се усмихна и на страните ѝ се появиха трапчинки. — Моля, седнете — рече Рейко и посочи мястото срещу себе си на пода, все едно това бе нейна територия, а той — просителят, който разчиташе на благоволенieto ѝ.

Владетелят Мори се подчини смирено. Всеки друг мъж, уверен в своята сила, би поставил тази безсрамна жена на мястото ѝ, независимо че бе съпруга на дворцовия управител, но той не бе способен да намери нужните думи и просто се сви под настоятелния ѝ поглед. Нейната красота изглеждаше по-скоро злокобна, отколкото привлекателна.

— Как вървят нещата в провинциите ви? — попита тя.

— Много добре.

Владетелят Мори си помисли, че тя му напомня змия с блестящи, подобни на скъпоценни камъни люспи, виеща се в тревата в дирене на плячка.

— Нима? — Рейко повдигна изписаните си вежди. — Чувам, че имате финансови неприятности.

Владетелят Мори бе твърде стъписан, за да отговори, но не само защото в подобна компания бе проява на неучтивост да се обсъждат финанси и никоя добре възпитана жена не би ги споменала. Откъде госпожа Рейко знаеше за неговите проблеми? Какво целеше с посещението си?

— Баща ви е пропилял голяма част от фамилното богатство — продължи Рейко. — Вие сте наследили множество солидни дългове. И което е по-лошо, през последните няколко години реколтата в провинциите ви е била доста оскъдна. Наложило ви се е да вземате заеми и да правите още дългове, за да покриете разходите си и да платите на васалите си.

Вероятно бе научила тези срамни факти от шпионите на съпруга си. Владетелят Мори си спомни, че тя бе известна с участието си в делата на дворцовия управител Сано, но защо бе дошла тук? Несъмнено не само за да го притесни.

— Предпочитам да не говоря за тези неща — владетелят Мори се опита да прозвучи строго и да накара Рейко да замълчи, но гласът му затрепери.

В очите ѝ проблеснаха дяволити искрици.

— Е, може би предпочитате да говорите за това, как напоследък нещата при вас започват да се оправят. Без съмнение съюзът с владетеля Мацудайра ви е от полза. Чувам, че ви е намалил данъците, които плащате на режима на Токугава, и че ви е отпуснал заеми от личната си хазна. Станали сте човек с високо положение и привилегии.

— Владетелят Мацудайра бе много щедър към мен — рече владетелят Мори, пламнал от срам, че няма смелост да изхвърли госпожа Рейко от дома си. В гърдите му се надигна безсилен гняв, тъй като тя му припомни някои далеч нелицеприятни факти от живота му.

Той принадлежеше към клан с гордо и древно наследство, но с доста скромни постижения. Неговите предци бяха оцелявали чрез съюз с мъже, които бяха по-силни, по-смели и по-амбициозни. Техният единствен талант бе способността да разпознават победителя в даден конфликт. Владетелят Мори бе заложил на владетеля Мацудайра и бе дал своя принос във войната с войска, оръжия и пари. Владетелят Мацудайра бе победил и сега бъдещето на владетеля Мори зависеше изцяло от него.

— Само че повече не бива да разчитате на владетеля Мацудайра — каза Рейко тихо и поверително. — Позициите му понастоящем не са така силни. Той отблъсна доста хора и си спечели множество врагове. Жаждата за власт и страхът, че може да я загуби, го влудяват. Започва да губи контрол над управлението.

— Това са само слухове.

Плъзнали из целия град, те бяха стигнали и до владетеля Мори. Рейко поклати глава и го погледна със съжаление.

— Опасявам се, че са истина... владетелят Мацудайра се е устремил към собствения си провал.

Ужас връхлетя владетеля Мори. Ако владетелят Мацудайра наистина паднеше от власт, какво щеше да стане със самия него?

— А той провали ли се — продължи Рейко, — вас и останалите му съюзници ви очаква същото. При това скоро.

— Милостиви Небеса! — възкликна владетелят Мацудайра, неспособен да скрие ужаса си от евентуална следваща война и унищожението на клана му. — Какво да сторя?

Рейко се усмихна.

— За щастие аз мога да ви помогна. Съпругът ми ме изпрати тук да ви направя предложение.

Тя направи знак на владетеля Мацудайра да се приближи. За пореден му напомни змия — почти долавяше смъртоносния ѝ съсък, докато се плъзгаше към него. Но въпреки това си доближи към Рейко, неспособен да ѝ се противопостави. Тя прошепна:

— С всеки изминал ден съпругът ми печели все повече съюзници и повече власт. Скоро ще бъде способен да се изправи срещу владетеля Мацудайра. Вече предприема нужните действия да оглави управлението.

Владетелят Мори се сви потресен:

— Вие очаквате от мен да предам владетеля Мацудайра? И искате да съдействам на съпруга ви да вземе в свои ръце управлението на страната?

— Това е вашето преимущество, както и нашето — отбеляза Рейко.

— Това е измяна!

Тя сви рамене:

— Наречете го, както искате. Но съпругът ми ще продължи тези свои действия със или без вас. И ще успее. Ако искате сигурност и благоденствие, трябва да размислите над това предложение.

— Аз съм положил клетва за вечна вяност към владетеля Мацудайра — възрази владетелят Мори. — Това е въпрос на чест!

Рейко се усмихна подигравателно:

— Има моменти, в които човек избира между честта и оцеляването. Този е един от тях. На ваше място владетелят Мацудайра нямаше да се поколебае да ви предаде. Не бъдете глупак.

Оскърбен и гневен, владетелят Мори се изправи на крака, посочи с треперещ пръст вратата и заяви:

— Вън! Кажете на дворцовия управител Сано, че никога няма да се съюзя с него!

Тя стана, а подигравателната усмивка продължаваше да трепти върху устните ѝ.

— Напротив, ще го сторите. Защото в противен случай той ще ви съсипе. И не си мислете, че можете да си седите и да разчитате на възможността владетелят Мацудайра да започне война срещу съпруга ми и да победи. Мъжът ми ще унищожи всички негови съюзници далеч преди началото на каквато и да било война. А вие ще бъдете първата жертва.

Рейко пристъпи тъй близо до владетеля Мори, че той видя собственото си ужасено лице, отразено в искрящите ѝ очи.

— Той ще ви отнеме земите, богатството. И докато вие и семейството ви умираете от глад, опазената ви чест едва ли ще ви бъде голяма утеха.

Тя се засмя и се понесе плавно към вратата. Ръбът на робата ѝ се плъзна по сламената рогозка. Тя се спря и се обърна.

— Ще ви дам няколко дни да помислите дали да се присъедините към съпруга ми, или да останете верен на владетеля Мацудайра. Вярвам, че дотогава ще се вразумите — после добави със заплашителен тон: — Ако споделите с някого какво сме си говорили, съпругът ми ще оттегли предложението си и тогава... най-добре се подгответе за война.

През следващите няколко дни владетелят Мори се терзаше от колебания. Не можеше нито да яде, нито да спи, нито да работи от страх, че ще вземе погрешно решение. Никога не се доверяваше на собствените си преценки и сега му се щеше някой да му кажеше дали владетелят Мацудайра наистина бе в опасност и дали госпожа Рейко и дворецовият управител Сано наистина щяха да изпълнят заплахите си. Чувстваше се съвсем сам, безпомощен и нещастен.

Съпругата и синът им забелязаха окаяното му състояние. На третата вечер след посещението на госпожа Рейко, докато бяха на трапезата и той едва я чоплеше храната си, жена му каза:

— Нещо не е наред с теб, съпруге — тревога бе набраздила нежното ѝ лице. — Да не си болен?

— Не — отвърна навъсен владетелят Мори, като избягваше да срещне погледа ѝ.

— Тогава какво те безпокои?

— Нищо! — кресна той, избухвайки от напрежение. — Не ми обръщай внимание!

Енджу се намеси:

— Татко, тревожим се за теб. Искаме да ти помогнем. Трябва да ни кажеш какъв е проблемът.

— Не мога — отвърна владетелят Мори.

Но той никога не бе успял да опази и една тайна от тях двамата, които обичаше повече от всичко на света. Нервите му не издържаха и той се разрида, докато разказваше за предложението на госпожа Рейко

и дворцовия управител Сано. Очите им станаха стъклени от потрес и ужас. Владетелят Мори се почувства още по-зле, защото ги бе натоварил с неприятностите си, а те какво можеха да сторят?

— Или оставам с владетеля Мацудайра и тогава сме разорени, или нарушавам клетвата си, съюзявам се с дворцовия управител Сано и потъпквам честта си. Каквото и да сторя, съм обречен.

— Трябва да отстояваш честта си — рече господарката Мори, макар че гласът ѝ бе приглушен от страха, че ще загубят всичко. — Кажи на госпожа Рейко, че няма да се обърнеш срещу своя господар.

— Да — рече Енджу смело. — Това е дългът ти на самурай.

Владетелят Мори впери поглед в семейството си през замъглени от сълзи очи:

— Но дворцовият управител Сано ще ви накаже заедно с мен. Не мога да му позволя да ви стори зло.

— Наш дълг е да отстояваме твоята чест — рече господарката Мори.

— Каквото и да стане — добави Енджу.

Тяхната готовност да страдат заради него трогна владетеля Мори и предизвика нов пристъп на сълзи. Тримата се прегърнаха и притиснати един до друг, си представиха как те самите, както и тривековната традиция на клана Мори се разбиват на пух и прах.

— Милостиви Небеса, спасете ни! — прошепна владетелят Мори. — Трябва да има и друг начин!

През онази безсънна нощ вдъхновението споходи владетеля Мори. Той проумя как да остане верен на честта си и да се противопостави на дворцовия управител Сано без тежки последствия. Насред отчаянието разцъфтя надеждата.

На следващата сутрин отиде в една запустяла чайна далеч от крепостта Едо. Седна сам, стиснал нервно в ръка чаша саке. В сумрачното, осветено от лампи помещение неколцина представители на простолюдието пиеха и играеха карти със съдържателя. Никой не му обръщаше внимание. Той надничаше тревожно към улицата, която се виждаше под окачената на входа завеса. Дали някой не го бе проследил? Над опустялата махала запряска слаб дъжд. Дворцовият управител Сано имаше шпиони навсякъде. Те можеха да надушат предателството така стръвно, както едно куче надушва кръв. Владетелят Мори седеше неспокойно и чакаше.

Някакъв самурай пое с коня си нагоре по улицата. Слезе отвън пред чайната, влезе в помещението, изтръска дъждовните капки от наметалото си и свали сламената си шапка. Огледа се и после коленичи срещу владетеля Мори.

— Хубава нощ за разходка — рече той. — Тъ... да.

Владетелят Мори бе направил предпазливо проучване с помощта на доверен приятел, който му бе уредил тази среща, но въпреки това нервите му бяха опънати до скъсване. Той огледа събеседника си — мъж на неопределена възраст, с невзрачна външност и изражение на досада и безразличие. Сред тълпата владетелят Мори не би спрял поглед на него. Може би това бе преимущество за шпионин от *мецуке*.

Съдържателят отиде при тях. Шпионинът си поръча саке. Двамата пиха. Играта на карти ставаше все по-шумна, тъй като участниците наддаваха на висок глас и добродушно си разменяха обиди. Шпионинът каза:

— Имате ли нещо да ми казвате?

Владетелят Мори кимна, но се поколеба. Усети как се разтреперва от страх, а сърцето му заби учестено.

— Първо трябва да ми обещаете, че никой няма да научи за разговора ни. Не бива да казвате на никого откъде сте получили информацията, която ще ви дам.

— Не се тревожете, ще запазя тайната — обеща шпионинът с усмивка. — Тази среща изобщо не се е състояла.

Успокоен, владетелят Мори описа посещението на господарката Рейко, нейното предложение и заплахи.

— Много интересно.

Въпреки намерението си да остане невъзмутим шпионинът изглеждаше заинтригуван. Владетелят Мори почувства вълнение под привидната му незаинтересованост.

— Благодаря, че го споделихте.

И шпионинът стана да си върви.

— Чакайте! — възкликна владетелят Мори и го сграбчи за ръкава. — Какво смятате да сторите с информацията ми? Ще я предадете ли на владетеля Мацудаира?

— Разбира се — отвърна шпионинът.

— И той няма да позволи на дворцовия управител да заграби властта? — попита припряно владетелят Мори.

— Да, със сигурност.

— Ще го стори ли, преди дворецовият управител да ме накаже, че съм отказал да му съдействам да се домогне до управлението на страната?

Шпионинът се усмихна:

— Дворцовият управител ще бъде смачкан като насекомо, преди да успее дори да помръдне. Не се тревожете.

* * *

Владетелят Мори се втурна обратно към дома, за да разкаже на съпругата и сина си за случилото се. Тримата отпразнуваха края на тревогите.

— Ти ни спаси! — възкликна господарката Мори, прегърна го и се разплака от радост. — Татко, толкова си умен! — възкликна Енджу с възхищение.

— Да, така е, стига да си вярвам достатъчно — рече владетелят Мори гордо.

Никога не бе изпитвал такова блажено облекчение.

Същата нощ спа непробудно. Сутринта закуси добре и се залови за работа. Имаше много задачи, които бе пренебрегнал, докато се тревожеше заради господарката Рейко и дворецовия управител. Очакваше с и нетърпение да чуе новината, че владетелят Мацудайра е прокудил Сано в изгнание или е заповядал да го екзекутират. Същата нощ, след като се беше оттеглил в личните си помещения, той си сложи халата и вече се канеше да си ляга, когато долови тихо почукване на вратата. Отвори я и на верандата видя госпожа Рейко.

— Какво правите тук?

Владетелят Мори бе изненадан да я види, макар и вече да не се страхуваше от нея. Тя се усмихна с дяволитата си усмивка.

— Казах ви, че ще се върна. И ето ме тук.

Дъжд бе наситил въздуха и капеше от дърветата в тъмната подгизнала градина, но тя изглеждаше безупречно, красива както винаги.

— Как успяхте да се доберете до личните ми помещения?

Стражите му не трябваше да я пускат да влиза.

— О, имам си начини да се озова, където пожелаея — отвърна госпожа Рейко. — Няма ли да ме поканите?

Колко нагла бе! Как си позволяваше заради положението на съпруга си да се натрапва на всички! Само че много скоро щеше да си получи заслуженото. Вече не му се налагаше да се примирява с грубостта ѝ.

— Точно се канех да си лягам.

Първият му порив бе да я изхвърли от имението си, но после си помисли какво удоволствие би било да гледа как си мисли, че го държи в ръцете си, без да знае какво ѝ се готви.

— Но преди това можем да пийнем по нещо — рече владетелят Мори.

Изпълнен с отмъстително злорадство, той поведе Рейко към всекидневната си. Засуети се, извади чаши, донесе най-доброто саке, като се забавляваше искрено, докато се преструваше на напрегнат. Нека си мисли, че е отчаян. Когато коленичиха и отпиха, той едва успяваше да сдържа ликуването си.

— Тода Икю ви праща поздрави — рече тя.

Името го накара да изтръпне.

— Кой?

— Вашият приятел, шпионинът от *мецуке* — отвърна Рейко. — Онзи, с когото сте се срещнали вчера в чайната.

Владетелят Мори усети как се смразява до мозъка на костите си. Тя знаеше за срещата! Бе твърде разстроен, за да се преструва, че няма представа, за какво става въпрос, да отрича всякаква връзка с Тода.

— Ама какво... Как?

Рейко се засмя.

— И си помислихте, че ако докладвате за мен и мъжа ми на Тода, той ще отиде при владетеля Мацудайра, който ще ви защити от нас? Е, заблудата си е за ваша сметка. Тода незабавно разказа историята ви на съпруга ми. Той е личният шпионин на мъжа ми, а не на владетеля Мацудайра.

Владетелят Мори бе връхлетян от такъв ужас, че изпитият алкохол се превърна в жлъчен сок в корема му. Имаше чувството, че всеки миг ще повърне. В очите на Рейко проблеснаха гняв, презрение и злост.

— Глупак такъв! Решил си, че можеш да ни надвиеш. Вместо това трябваше да се присъединиш към нас. Но пропиля шанса си. Сега вече знаем, че не заслужаваш доверие. И ще си платиш!

Владетелят Мори се сгърчи ужасен. Огледа се, очаквайки всеки миг войниците на дворцовия управител да нахлуят в имението му. Опита се да извика стражите, но от устата му излезе само немощен вопъл. Гърлото му се бе свило, чувстваше, че се задушава, сърцето му блъскаше неистово, все едно в гърдите му отекваха гръмотевици. Даде си сметка, че онова, което изпитваше, не бе само страх. Заля го неистова паника. Опита да се изправи на крака, но се олюля. Виеше му се свят. Какво ставаше с него? Смахът на Рейко отекна странно в ушите му.

Образът ѝ се залюля пред погледа му.

— Сложих отрова в чашата ти — рече тя с глас, който прозвуча някак далечен и изкривен в зловещо ломотене. Докато се опитваше да си поеме дъх, вкопчил ръце в гърлото си, Рейко добави: — Но тя няма да те убие, оставила съм тази чест за себе си.

Тя се изправи и се устреми към него. Не! Остави ме! Владетелят Мори се опита да извика, но не успя.

Отправи се обратно към спалнята си залитайки и там рухна на земята с тъп звук, разгърсвайки пода. Рейко се надвесил над него.

Помощ! — оформиха устните му беззвучната дума.

Рейко го хвана за краката и го издърпа на леглото. Той се опита да се възпротиви, но крайниците му бяха парализирани. Почувства как отровата разпръсква гибелна летаргия в тялото му. Рейко развърза пояса му и разгърна робата му. Съзнанието му бе единствената част от него, която все още беше будна, очите му — единственото, което все още можеше да движи. Уголемени от ужас, те проследиха Рейко, която се разсъблече и захвърли дрехите си в един ъгъл. Остана чисто гола, само с един кинжал, привързан към ръката ѝ.

— Не искам да опръскам с кръв дрехите си — рече тя.

Измъкна кинжала си и го заби в корема му. Прониза го ужасна болка и от устата му се изтръгна приглушено стенание. От раната бликна кръв, загъркори в гърлото му и плисна върху Рейко. Тя се присмиваше на страданията му и го мушкаше отново и отново. Докато изпаднаше в несвяст, единственото, което владетелят Мори виждаше, бе

красивото ѝ обезумяло лице. Тя сграбчи гениталиите му в юмрука си и насочи към тях острието.

Дива безпомощна ярост разтrese владетеля Мори.

— Това няма да ти се размине! — успя да прошепна той.

— О, и още как — гласът ѝ отекина и се преплете с пулсиращата болка в раните му. — Аз съм съпругата на дворцовия управител Сано. Той е неуязвим. Никой не може да го докосне. Нито мен.

Острието разсече въздуха и се устреми надолу.

[1] Период Генроку, година ХІ, месец V (тоест юни 1698 г.) ↑

10 ГЛАВА

Медиумът нададе ужасяващ писък. Всички в залата за аудиенции настръхнаха. Детското лице на Нього се сгърчи сякаш от болката, която владетелят Мори бе изпитал, когато кинжалът бе срязал плътта му. Тялото ѝ се разтресе в конвулсии, главата ѝ се замята неистово. Очите ѝ, извъртени с бялото нагоре, се изцъклиха. Писъкът изхвърли слюнка от устата ѝ. За пореден път, откакто сеансът бе започнал, Сано понечи да я прекъсне, да изрази протеста си срещу възмутителните лъжи, които бе изрекла за Рейко и за самия него. Но шогунът махна с ръка и отново му даде знак да мълчи.

— О, дух на владетеля Мори — изрече шогунът, — какво се случи след това?

Нього потръпна, изстена и се задави. Полицейският началник Хошина и капитан Торай наблюдаваха нея и Сано с нескрито задоволство. Хирата изглеждаше слисан и разтревожен също като Сано. Владетелят Мацудайра бе втренчил в тях гневен и злокобен поглед. Гърчовете на медиума намаляха и тя се отпусна отмаляла.

— Усетих как сърцето ми изпомпва кръвта от тялото ми — дълбокият мъжки глас сега бе немощен и печален. — Усетих как жизнената ми сила изтича. Светът се разми в мрака пред очите ми — дишането ѝ все повече се забавяше, всяка следваща глътка въздух бе все по-мъчителна. — И после животът ме напусна.

— Какво стори госпожа Рейко? — попита припряно шогунът.

— Не видях — гласът заглъхна. — Душата ми се устреми към отвъдното. Не мога да ви кажа нищо повече.

— Тя излиза от транса — обяви шогунът.

Очите на Нього се затвориха, лицето ѝ се отпусна. Тя се размърда, примига и се протегна, все едно се събуждаше от кратка дрямка. Невинният ѝ озадачен поглед се плъзна по мъжете, които се бяха втренчили в нея.

— Какво стана? — изглежда, не помнеше нищо. — Казах ли нещо?

— Да, безспорно — рече мрачно владетелят Мацудайра.

— Справи се много добре — рече й шогунът. — Може да си вървиш.

Щом тя се изправи, Сано каза:

— Изчакай за момент.

Макар че сеансът бе впечатляващ, той не вярваше, че духът на владетеля Мори бе говорил чрез нея. Нямахше да я остави да си тръгне, без да я уличи в измама.

Нъого се поколеба и отправи поглед към шогуна. Полицейският началник Хошина побърза да се обади:

— Ваше височество, приключихме с момичето. Сега трябва да обсъдим информацията, която ни предостави. Нека си върви.

Сано се съмняваше, че Хошина вярва повече от него в достоверността на изреченото от медиума. Полицейският началник обаче имаше обясним интерес всички останали да й повярват.

— Ваше височество, сеансът беше пълна измама — обяви Сано. — Нищо от думите на Нъого не се е случило. Това, което чухме, не беше духът на владетеля Мори. Тя се преструваше на него.

— Не, грешиш — възрази шогунът. — Нъого е истински медиум. Чрез нея съм... въ... общувал с моите предци по много различни поводи — иначе безволевите му черти се втвърдиха от упоритост. — Вярвам, че онова, което ни каза, е самата истина. Срамота е, че точно ти се опитваш да я обвиниш в лъжа.

Сърцето на Сано се сви, защото възражението му се бе обърнало срещу самия него и той бе разгневил шогуна, което не можеше да си позволи. Хошина засия в нескрито злорадство.

Шогунът се обърна към Нъого:

— Свободна си — щом вратата се затвори след нея, той обяви: — Ами... въ... сега вече знаем как е издъхнал владетелят Мори и кой е убиецът.

И докато Сано се канеше да отвори уста, за да защити себе си и Рейко от абсурдните обвинения на медиума, а Хошина се готвеше да му възрази, шогунът рече:

— Само че не ми е много ясно защо — той се обърна към владетеля Мацудайра: — Каква беше тази история за някаква война? Защо някой ще заговорничи да те свалят от власт? И защо владетелят Мори смяташе, че ти управляваш Япония?

Въздухът натежа от назряващата опасност. Никой не помръдваше. Сано си помисли, че най-накрая шогунът ще разбере какво се случваше около него. Всички очакваха напрегнато отговора на владетеля Мацудайра.

— Не знам, почитаеми братовчедо — отвърна той благо. — Владетелят Мори допусна грешка в онази част на своя разказ, която бе свързана с мен.

— Аха.

Шогунът кимна, все едно предпочиташе това простичко обяснение пред някое по-сложно, достоверно и обезпокоително.

— В такъв случай може да е сбъркал и в онази част, която бе свързана с мен и моята съпруга — изтъкна Сано.

— Може — владетелят Мацудайра впери враждебен поглед в Сано. — Но може и да не е.

Сано видя, че дори и да подозираше, че медиумът лъже, владетелят Мацудайра бе тъй несигурен, че бе готов да прояви недоверие към Сано.

— Това означава ли, че не само госпожа Рейко е убила владетеля Мори, но че и дворецовият управител Сано замисля да ми отнеме управлението на страната?

Върху лицето на шогуна се изписа ужас. Преди сеанса Сано си мислеше, че нещата не могат да станат по-зле. Сега в убийството бяха замесени както той, така и Рейко.

— Не, ваше височество — отвърна той със спокойна и овладяна искреност, — тъй като нито тя е сторила нещо подобно, нито аз.

— Лъже! — побърза да се намеси полицейският началник Хошина. — Обладан е от амбицията да си присвои властта и е пратил жена си да му свърши мръсната работа.

— През последните няколко години дворецовият управител Сано е изградил огромна лична армия — рече Торай. — За какво друго, ако не да събори от власт ваше височество?

Шогунът изгледа Сано с боязлива неприязън:

— Мислех те за мой приятел. Как можа да ме предадеш по този начин?

— Не съм — настоя Сано. — Тази войска ми трябва, за да поддържам реда и да осъществявам управлението от ваше име.

Принуден да се защити, той поде контраатака по отношение на Хошина:

— Преди няколко минути поддържаше версията на господарката Мори за убийството. Сега приемаш историята на медиума, която изцяло противоречи на първата. Как можеш да обясниш това свое поведение?

Хошина се ухили:

— Историята на медиума повече ми харесва. Това, че тя обвиняваше Сано в престъпление, със сигурност подпомагаше кампанията на Хошина срещу него.

— Няма доказателства, които да я подкрепят — възрази Сано.

— Напротив, има — рече владетелят Мацудайра с мрачно задоволство. — Нейната версия за владетеля Мори пасва на човека, когото познавам — хрисим, боязлив и слаб.

— Може и да сте познавали владетеля Мори, но не сте присъствали на убийството му — напомни му Сано. — Не сте в състояние да потвърдите истинността на най-важната част от историята на медиума.

— Е, и? — обади се нетърпеливо шогунът, който предпочиташе да мисли, че Сано не го е предал, нито пък че той самият е бил достатъчно глупав да му се довери.

— В историята на медиума има достатъчно истина, която да ни накара да се усъзмим в предаността на дворцовия управител Сано — рече владетелят Мацудайра. — Съществува голяма вероятност той да е организирал таен заговор, целящ свалянето ви от власт, а ние не можем да поемем подобен риск. Режимът на Токугава е просъществувал деветдесет и пет години, защото своевременно е унищожавал всяка потенциална заплаха. Препоръчвам ви да осъдите на смърт дворцовия управител Сано и съпругата му.

— Съгласен съм — каза Хошина.

Капитан Торай кимна. Хирата понечи да възрази в защита на Сано. Шогунът с жест го накара да замълчи.

— Добре — рече той с тъжна въздишка. — Предполагам, че... въ... нямам избор. Дворцов управителю Сано, осъждам вас и съпругата ви на смърт чрез... въ... обезглавяване — той се обърна към стражите: — Арестувайте него и госпожа Рейко.

Стражите се устремиха към Сано. Победоносни усмивки цъфнаха върху лицата на Хошина и капитан Торай. Владетелят Мацудайра кимна доволен, че се е освободил от едно предизвикателство. Хирата скочи на крака.

— Не можете да го сторите! — извика той, заставайки между Сано и стражите. — Няма да ви позволяя!

— Сядай! — нареди му владетелят Мацудайра.

Сано изпита по-скоро ярост от тази върла несправедливост, отколкото страх от смъртта. Цели три години той бе работил усилено, за да поддържа режима на Токугава, да потушава въстания и бунтове! Преди това бе рискувал живота си, за да залавя престъпници. Според самурайския код на честта неговите господари не му дължаха нищо за службата, но пък и той не заслужаваше да бъде убит заради подобни неоснователни обвинения. Стана, изпълнен с възмущение, избута Хирата встрани и викна:

— Добре, арестувайте ме! — и протегна ръце. Докато стражите го залавяха, той насочи яростта си към шогуна: — Екзекутирайте ме, щом искате. Готов съм да умра по ваша воля. Но кой ще ви помага да управлявате страната, когато аз си отида?

— О, не бях помислил за това!

Шогунът изглеждаше ужасен от перспективата да ръководи сам държавните дела.

— Аз ще го сторя — обади се Хошина, а устата му едва ли не се изпълни със слюнка от това, че постът на дворецовия управител изведнъж се бе оказал тъй достъпен.

Сано се обърна към владетеля Мацудайра и заяви:

— Онзи, който е убил владетеля Мори, все още е на свобода, волен като птичка. Можете ли да гарантирате, че няма да убие отново? Ами ако убийството на владетеля Мори е само първото от цяла поредица? Можете ли да поемете риска за нова вълна от терор?

Духът на убиеца, кръстен Призрака, сякаш насити въздуха с отрова. В очите на владетеля Мацудайра се мярна нерешителност. За щастие Сано познаваше достатъчно добре и него, и шогуна и не пропусна да се възползва от страховете им.

— Историята може да се повтори — рече той. — Аз ви залових Призрака. Когато ме няма, кой ще хване следващия отстъпник?

Той хвърли презрителен поглед към Хошина:

— Със сигурност не ти. Нали не си забравил, че точно ти остави Призрака да извърши пет убийства.

Хошина и Торай го изгледаха свирепо. Сано се обърна отново към шогуна и владетеля Мацудайра:

— Ако смъртта на владетеля Мори е част от таен заговор за заграбване на властта, тогава, който го е извършил, ще продължи и след моята смърт и ще ви се присмива, задето сте наказали не когото трябва — накрая завърши със страст, породена от искрено възмущение и силна воля за оцеляване: — Ако ме убиете, това ще бъде нелепа загуба. Трябвам ви жив, за да установя истината относно убийството на владетеля Мори и да защитавам режима!

Настъпи мълчание, при което Хошина понечи да заговори, но владетелят Мацудайра го спря с поглед, а шогунът се опита да осмисли казаното от Сано. Сано стоеше неподвижен в ръцете на стражите. После владетелят Мацудайра въздъхна шумно и отстъпи.

— Добре — рече с неохота. — Ваше височество, трябва да пощадим живота на дворцовия управител Сано, за да ни помогне да разнищим тази история.

Шогунът кимна доволен, че някой е взел решение вместо него. Владетелят Мацудайра махна на стражите да освободят Сано. Макар че го сториха, Сано бе обзет не толкова от облекчение, колкото от неприятното чувство, че е застанал на тънката граница между свободата и погребалната влада.

— С ваше позволение ще продължа разследването на убийството — заяви той.

Хошина избухна:

— Но дворцовият управител и жена му са заподозрени. Не може да му се има доверие, че ще проведе честно разследване!

Владетелят Мацудайра отправи замислен враждебен поглед към Хошина:

— Всички са заподозрени. Като се замисля, установявам, че личната армия на дворцовия управител съвсем не е единствената, която е нараснала значително. Колко войници се намират под твое командване в момента? И какви са ти амбициите занапред?

Капитан Торай заяви с тревога:

— Само не забравяйте, че госпожа Рейко бе заловена на местопрестъплението. Каквото и да твърди дворцовият управител, тя е

най-вероятният извършител. Не можем просто така да я оставим на свобода, все едно нищо не се е случило.

— Ще я държа под домашен арест — обади се припряно Сано.

— Добре — съгласи се шогунът. — Вървете. Свободни сте.

Сано се поклони.

— Благодаря, ваше височество.

— Но ако не успееш да заловиш убиеца... или ако установя, че ти и жена ти сте виновни... бъди сигурен, че няма да проявя към теб и капчица милост — предупреди го владетелят Мацудайра, след което се обърна към Хирата: — Нито към теб.

На излизане от залата за аудиенции Сано и Хирата минаха покрай Хошина, който измърмори:

— Успех, дворецов управителю Сано! Между другото чух, че госпожа Рейко била бременна. Жалко, че когато и двамата бъдете екзекутирани, с вас ще умре и детето ви.

11 ГЛАВА

Сано се върна в имението си, съпровождан от Хирата и детективите. Беше безрадостна топла облачна вечер. Дим от огнищата бе обгърнал като плащаница крепостта Едо, из която се носеше смрад на гнилоч и на преливащи от нечистотии канали. Въздухът бе наситен с напрежение и тишина, все едно събираше сили за следваща буря. Разположените при портите стражи посрещнаха Сано с безмълвни, изпълнени с почит поклони — лошите вести се разпространяваха бързо. На прага го чакаше Рейко.

— Какво стана? — лицето ѝ бе бледо и измъчено, напрегнато от тревога.

— Добрата вест е, че няма да бъдеш задържана за убийството на владетеля Мори — каза Сано, докато двамата с Хирата събуваха сандалите си и оставяха мечовете си в антрето.

За момент върху лицето на Рейко се изписа облекчение, но после прочете в изражението на Сано, че това не е краят на историята и че онова, което предстоеше, далеч не е хубаво.

— Но...?

— Нека поседнем — рече Сано.

Тя остави Сано и Хирата да я съпровождат до личните ѝ помещения. Стъпките ѝ бяха тежки, сковани от страх и затруднени от напредващата бременност. Когато коленичиха, Сано си помисли, че съпругата му никога досега не бе изглеждала толкова дребна и уязвима.

— Шогунът позволи да останеш под домашен арест на моя отговорност, вместо да отидеш в затвора — той съжаляваше, че не може да я предпази от най-лошата новина, но нямаше как да ѝ я спести. — Но владетелят Мацудайра и полицейският началник Хошина са почти убедени, че ти си убила владетеля Мори.

— Но това не е вярно! Как могат да допуснат подобно нещо? — възкликна Рейко ужасена. — Ти не им ли каза какво се е случило в действителност?

— Разказах им онова, което научих от теб, но за съжаление има други версии, които противоречат на твоята.

Докато Сано ѝ разказваше историята на господарката Мори, Рейко слушаше потресена, очите ѝ се разшириха от шока и тя затисна уста с ръце. Безмълвно поклащаше глава, без да може да повярва на ушите си. Когато Сано свърши, отпусна ръце и после ги сви в юмруци.

— Господарката Мори лъже! — гневът бе стопил страха ѝ. — Дори не познавах владетеля Мори — погледът ѝ, пълен с отчаяние, се плъзна по лицето на Сано. — Нали вярваш на мен, а не на нея? Не си мислиш, че аз...?

— Разбира се, че не — отвърна той, но опитът му на детектив през годините му налагаше да остане обективен, да отложи преценките, докато събереше повече доказателства, както би постъпил при всеки друг случай.

Тя вероятно бе усетила съдържаността му, защото в погледа ѝ плъзна обида подобно пукнатина в кристал.

— Господарката Мори не може да ме е видяла да върша, което и да е от онези неща със съпруга ѝ, защото не съм ги сторила. Тази сутрин ти казах истината — тя обгърна корема си с ръце и възкликна развълнувано: — Това дете е твое, не негово!

Сано избягваше да мисли другояче. Беше обезпокоен, че отдавна изграденият му навик да се съмнява в достоверността на изреченото от заподозрените в престъпление не беше изчезнал само защото в този случай заподозреният бе неговата съпруга. Нещо повече, той чувстваше, че Рейко не му е казала всичко.

— Имаш ли някакво обяснение, защо господарката Мори обвинява именно теб? — попита той.

— Не. Мислех, че ме смята за своя приятелка.

Внезапно хрумване промени изражението ѝ.

— Освен ако не е разбрала, че разследвам съпруга ѝ за отвлечане и убийство на малки момчета. Но не виждам откъде.

— Може да е знаела за частните ти разследвания и да е решила, че с каквото и да си се заела, последствията за нея ще са пагубни — предположи Сано.

Рейко кимна унило.

— Въпреки доброто, което исках да сторя с това разследване, сега ми се ще изобщо да не го бях започвала. Съжалявам, че се

захванах.

— Аз също — призна Сано, — но вече е твърде късно.

— Имаме и други проблеми, освен господарката Мори — Хирата прозвуча така, все едно нямаше никакво желание да ги обсъжда, но искаше да спести на Сано поднасянето на още лоши новини. — Тя не е единственият свидетел, който е дал показания срещу вас.

— И за жалост вече не само ти си в беда — рече Сано и ѝ описа сеанса.

Рейко реагира с внезапен пристъп на смях, който граничеше с истерия.

— Но това е още по-безогледна лъжа от историята на господарката Мори! Сам знаеш, че никога не си ме пращал да вербувам владетеля Мори за някаква тайна кампания, целяща завземане на властта, нито да го наказвам, задето е отказал да те подкрепи. Това момиче е измамница. А и ти не си заговорничил срещу владетеля Мацудайра.

При все това, докато Рейко изричаше последното изречение, Сано долови нотка на несигурност в гласа ѝ, а после видя и въпрос в очите ѝ. В този момент осъзна, че тя изпитва известни подозрения по отношение на него. Опитът ѝ в детективската работа я бе направил не по-малко предпазлива от него. И както той не знаеше с какво се занимаваше тя по време на отсъствията му, така и тя не беше наясно с неговите дела.

— Разбира се, че не съм — рече Сано, ужасен, че събитията от този ден бяха разклатили доверието им един в друг.

— Ние знаем, че сте предан на шогуна — рече Хирата.

Но макар че се обяви в подкрепа на Сано, на лицето му се изписа съмнение. С още по-голямо безпокойство Сано си даде сметка, че вече не може да разчита и на безпрекословното доверие на Хирата. От толкова време всеки от тях следваше своя личен път. Явно Хирата допускаше, че господарят му се е променил към по-лошо.

— По-добре да си вярваме един на друг — рече Сано мрачно, — защото, ако не можем, тогава от къде на къде някой друг ще смята, че казваме истината?

Тримата избягваха да се погледнат в очите, съпреживявайки тревогата, че това убийство се бе вклинило между тях в момент, когато най-много се нуждаеха от силата на единението.

— Полицейският началник Хошина положи всички усилия да убеди владетеля Мацудайра и шогуна, че ние лъжем — обясни Хирата на Рейко. — Така че на този етап те клонят към това мнение.

— Какво ще правим? — попита Рейко и ги погледна умолително.

— Успях да убедя владетеля Мацудайра и шогуна да ме оставят да разследвам убийството — обясни Сано. — Това е напредък в наша полза. Но единственото, което ще ни спаси, е истината за това убийство. Трябва да обединим усилията си, за да разберем какво всъщност се е случило.

Хирата каза:

— Това, че и тримата сме обект на инсценировка. Всичко е било нагласено така, все едно господарката Рейко е убила владетеля Мори, аз съм бил подмамен да я намеря край трупа, а вие — набеден да изглеждате като предател.

Сано кимна — това обяснение звучеше достоверно.

— Кой може да е организирил всичко това? — попита Рейко.

— Главният виновник според мен е Хошина. Но той е само един от мнозината, които не биха имали нищо против да се проваля — Сано знаеше колко опасно бе да се насочва към един-единствен заподозрян, колкото и убедителни да бяха уликите. — Макар и да съм почти сигурен, че главната мишена в този заговор съм аз, не е изключено да греша. Да си се сдобила с някакви врагове, които биха искали да ти причинят зло?

Рейко се замисли.

— Може би.

— Добре, помъчи се да се сетиш за имена — подкани я Сано.

— Ще разполагам с достатъчно време за размисъл, след като съм принудена да си стоя вкъщи. Ще ми се да можем да сторя нещо повече, за да ти помогна да ни спасиш.

— Би могла. Има ли още нещо, което си спомняш за случилото се в имението на Мори снощи? Което не си ми казала днес сутринта?

— Не. През целия ден премислях събитията отново и отново, но не можах да си спомня нищо повече.

— Ако все пак успееш, не забравяй да го споделиш с мен.

Сано се опита да забрави, че заподозрените често спестяват информация, която би могла да ги уличи.

Потърси упование в доверието, което имаше в съпругата си, а не в опита, който му бе разкрил най-лошото в човешката природа. После се обърна към Хирата:

— По-добре да се захващаме за работа.

— Какво искате да свърша най-напред? — попита Хирата.

— Потърси свидетели и улики, които да потвърждават, че нещата са се случили така, както твърди съпругата ми.

Може би Хирата ще открие нещо, което тя е пропуснала, помисли си Сано.

— Тръгвам.

— Преди да излезеш от крепостта, прати някого от детективите да провери алибито на Енджу — Сано имаше някакво предчувствие относно този странен млад мъж. — Аз ще работя по оборването на показанията срещу нас. Мисля да започна с новата ни приятелка — девицата медиум.

След като Хирата замина, Рейко скочи на крака.

— Не мога да повярвам, че всичко това се случва! — тя закрачи нервно из стаята, все едно бе затворена в клетка. — И с всеки миг става все по-зле.

— Не се ядосвай. Трябва да запазим спокойствие — рече Сано, макар че самият той се чувстваше не по-малко неспокоен и притеснен.

— Да запазя спокойствие? — Рейко се втренчи недоверчиво в него. — Как бих могла, след като и двамата вече сме се запътили към терена за екзекуции за убийство и измяна? — кършейки ръце, тя закрачи по-бързо. — А убият ли мен, ще убият и бебето!

Сано се ужасяваше от тази мисъл не по-малко от нея. Той си спомни заплахата на Хошина, но каза:

— Няма смисъл да се разстройваме, това няма да ни помогне — стана, прегърна я и я накара да се спре.

— Не разполагаме с много време да разрешим случая. Особено при положение, че Хошина постоянно подтиква владетеля Мацудайра и шогуна да ни осъдят. Не можем да си позволим да пилеем сили или да допускаме тягостни мисли да ни отвличат от главната цел.

— Да, прав си.

Рейко задиша дълбоко, правейки усилие да се успокои. Сано усети, че тя трепери, но в този момент съпругата му се отдръпна и каза:

— Сега трябва да тръгваш.

— Ти ще се справиш ли?

— Да — отвърна тя смело.

— Всичко ще бъде наред — рече Сано с повече увереност, отколкото изпитваше.

Изпълнен с тревога, погледът ѝ задържа неговия.

— Ще се прибереш ли скоро да ми кажеш какво става?

— Да, не се притеснявай.

12 ГЛАВА

РАЗКАЗЪТ НА ИЗГНАНИКА^[1]

На малкия остров Хачиджо навътре в океана, далеч отвъд югоизточното крайбрежие на Япония, се издигаше наказателната колония.

Пълна луна, наподобяваща избелен човешки череп, бе увиснала в нощното небе над двата островърхи вулкана. Досами скалистия бряг, в който се разбиваха гонени от неспирни ветрове мощни вълни, се спускаха стръмни склонове, обрасли със субтропична растителност. В малък залив се бе сгушило селце от дървени колиби със сламени покриви наред градини, заобиколени от палмови дървета, прегради от камъни, издигнати като защита срещу силния вятър, и високи треви с виещи се лози. На близкото възвишение бе кацнала малка крепост, обърната към морето. Измазаните ѝ с хоросан стени сияеха с белотата си на лунната светлина. Върху една от наблюдателните кули се вееше флаг с герба на Токугава, който изобразяваше трилистна ружа.

В крепостта бившият дворецов управител Янагисава се забавляваше на банкет, чийто домакин бе губернаторът на острова. Музиканти свиреха за гостите на флейта, барабан и шамисен^[2]. Жени сервираха вино и прясно уловени дарове от морето. Мангали с дървени въглища и горящи фенери пръскаха топлина в хладната нощ. Разговори и смях заглушаваха виещия вятър.

— Горещи благодарности за гостоприемството — рече Янагисава, вдигайки чаша към губернатора.

— За мен е чест да ви предложи някакво забавление. Надявам се, че напитките и храната няма да ви се видят твърде скромни в сравнение с онова, което сте имали в Едо.

Губернаторът бе самурай на средна възраст, който бе прекарал по-голямата част от кариерата си, надзиравайки изгнаниците на

Хачиджо. Той се гордееше с приятелството си с Янагисава — преди време втория по ранг след шогун.

— Много е вкусно — Янагисава оценяваше непретенциозната прясна храна на острова, но не възнамеряваше да ѝ се наслаждава вечно.

Губернаторът се усмихна, поласкан от похвалата на Янагисава.

— Тъй като владетелят Мацудайра не престава да праща нови заточеници на острова, продоволствията са в постоянен недостиг. Но аз запазих най-доброто за вас и за хората ви.

Той даде знак на жените да наляят още вино на васалите на Янагисава, които разговаряха шеговито със служители на острова.

Макар че Янагисава бе затворник също както всички други пратени в изгнание врагове на владетеля Мацудайра и престъпниците, заточени за измяна, контрабанда, нападение или убийство, той се радваше на благосклонно отношение. Местните служители изпитваха страхопочитание пред него, тъй като той бе най-влиятелната личност, изпращана някога на този остров. Поведението му бе обаятелно и изискано. Красивият му външен вид бе помогнал да ги спечели. Те си съперничеха кой ще се сближи с него повече от останалите. Янагисава бе внесъл омая в спокойния примитивен живот на Хачиджо. Много скоро вече разполагаше със свободен достъп до всички части на острова. Повечето жени от местните и заточените — както и немало мъже — бяха влюбени в него. Янагисава и хората му постепенно бяха завзели управлението на острова. Всичко това бе точно изпълнение на плана, който той бе съставил още преди да напусне свободната земя.

Сега Емико — дъщерята на губернатора — коленичи до него и му поднесе блюдо от сурови стриди. Петнайсетгодишна, красива и гъвкава, тя отправи към Янагисава прелъстителна усмивка и каза:

— Моля, заповядайте. Както знаете, стридите са афродизиак.

— Да, нямам нищо против да ги опитам.

Тя му ги поднесе в устата, а той се усмихна, гледайки я право в очите.

Губернаторът изглеждаше по-скоро доволен, отколкото обезпокоен от това, че Янагисава си разрешава волности с дъщеря му, която вече бе негова любовница. Напоследък Янагисава често правеше намеци, че скоро ще се върне в Едо и отново ще заеме предишното си положение на най-силния политик в режима. Служителите на острова

му вярваха, макар че той бе осъден на доживотно заточение. Очаквайки, че не след дълго бившият дворецов управител ще бъде в състояние да отпусна благини, като например назначения на по-добри места, те се стараеха повече от всякога да му угаждат и буквално му тикаха в ръцете жените си. А той възнамеряваше да се възползва максимално от щедростта им.

Емико поднесе още вино на губернатора и на служителите. Скоро очите им почнаха да се затварят и те вече не успяваха да съдържат прозевките си. Един след друг потънаха в дълбок сън и захъркаха. Единствените все още будни гости бяха Янагисава и десетимата му приближени. Той освободи жените, които ги обслужваха. С тях остана само Емико.

— Добре ли се справих? — попита тя нетърпеливо.

— Много добре — похвали я Янагисава.

Приспивателното, което бе пренесъл тайно от свободната земя, и Емико, която го бе сложила във виното по негова заповед, си бяха свършили работата. Служителите щяха да спят часове наред, но той нямаше време за губене.

— Побързайте — подкани той хората си да напуснат стаята. — Чакам от три години, за да се махна от този проклет остров. Нека се отдалечим колкото може повече, преди някой да установи, че сме избягали.

Емико се втурна след тях.

— Чакайте! Обещахте, че ако ви помогна, ще ме вземете със себе си.

Янагисава вече не се нуждаеше от нея. Не беше планирал да вземе нито нея, нито съпругата си или семейството си — само щяха да му пречат. Но нямаше време за разправии.

— Добре, хайде.

Отвън се спуснаха пипнешком по каменните стъпала, издълбани в скалата. Вятърът ги блъскаше.

Луната осветяваше пътя им между камъните по склона. Под тях се носеше ревят на океана. Вълните се виеха наскреда бяла пяна. Сърцето на Янагисава биеше лудо от нетърпение и въодушевление. Тази нощ бележеше първата му стъпка по обратния път към могъществото.

Спуснаха се предпазливо по дървената рампа, която водеше от селото до брега, покрай малки рибарски лодки, изтеглени на пясъка за през нощта. В края се намираше кеят. За него бяха вързани по-големи плавателни съдове. Сред тях бе корабът, пристигнал преди осем дни от свободната земя, превозвайки нови заточеници до Хачиджо. Представляваше трмаво плитко дървено корито с една-единствена мачта и квадратно платно. Екипажът бе чакал благоприятно време и планираше да поеме обратно на следващия ден. Корабът бе снабден с провизии за бягството, което Янагисава бе замислил.

Двама от хората му избързаха към кораба и спуснаха трапа. Останалите намериха брадвите, които бяха скрили под кея. Втурнаха се към по-големите рибарски лодки, скочиха вътре и пробиха дупки на дъната им. Янагисава държеше служителите да останат приковани на острова до идването на следващия кораб през есента. Не искаше някой да се впусне да го преследва или да уведоми владетеля Мацудайра за бягството му, преди да спечели достатъчно време, за да приведе плана си в действие.

Щом лодките потънаха, той, Емико и хората му се втурнаха на борда. Останалите изтеглиха трапа. Когато бе избирал кои васали да го съпровождат в изгнанието му, той съвсем съзнателно бе посочил четирима опитни моряци. Сега те откачиха въжетата. Заеха се с руля и платното, направлявайки кораба през коварните течения, които минаваха покрай острова.

Янагисава бе застанал на носа заедно с Емико. Тя бърбеше въодушевено за прекрасните неща, които щяха да правят на свободната земя. Той бе вперил поглед в морската шир, набраздена от леки вълни и озарена от лунна светлина. Отгоре му се сипеха студени солени пръски. Приведен срещу вятъра, Янагисава се засмя ликуващ.

— Казах ти, че ще се върна! — изкрещя той към Едо, невидим в далечината. — Ето ме, идвам!

* * *

Изминаха дванайсет дни. Корабът напредваше бавно поради слабия вятър. С нарастващо нетърпение Янагисава очакваше да стигнат лелеяната цел.

— Колко ни остава до сушата? — попита той капитана.

— До утре трябва да я видим.

Но същата нощ се разрази буря. Над морето се изсипа проливен дъжд. Светкавици прорязваха небето, трещяха гръмотевици. Свиреп вятър блъскаше кораба, който се мятеше диво наред вълни, високи колкото мачтата. Докато моряците се бореха да го удържат на повърхността, пасажерите се бяха свили в каютата. Мебели и багаж се пързалиха във всички посоки. В един момент корабът се залюля силно.

Емико се вкопчи в Янагисава.

— Ще умрем! — изпищя тя.

— Няма! Млъкни!

След всички положени усилия да осъществи замисъла си Янагисава нямаше никакво намерение да претърпи провал заради лошото време.

Внезапен мощен удар разтърси кораба и запрати всички към отсрещната стена. Емико изпищя пронизително. Янагисава помисли, че е паднал гръм. Един моряк влетя през вратата мокър до кости, газейки вода до коленете.

— Блъснахме се в риф! Потъваме! — извика той, докато водата изпълваше каютата. — Напускайте кораба! Качвайте се в спасителните лодки!

Всички се втурнаха навън начело с Янагисава. Палубата бе наводнена, а на повърхността плаваха бъчви и плавателни съоръжения. Моряците се мъчеха да отвържат двете малки дървени лодки. Дъждът шибаше Янагисава така, че той не можеше да вижда почти нищо. Водата го заля. Той изруга побеснял. Това не можеше да се случва! Как смееше природата да се намесва в плановете му?

Гигантска вълна издигна кораба високо към небето. Янагисава имаше чувството, че някакво чудовище е изплувало от дълбините под него и го е вдигнало. После корабът вече пропадеше, преобръщайки се, докато се носеше надолу по вълните. Письците на Янагисава се сляха с письците на останалите, които долавяше през грохота.

Бе запратен в морето, чиято извисяваща се студена чернота го връхлетя с мощни вълни, които блъскаха тялото му, и го погълна. Той замаха ръце и крака, мъчейки се да задържи глава над солената вода, която смъдеше в очите му и изпълваше носа и устата му. Най-накрая успя да изплува на повърхността. Пое рязко въздух, който не се

различаваше особено от морето, тъй като се сипеше проливен дъжд. Светкавици прорязваха небето с ослепително белите си вени и озаряваха океана. Янагисава зърна кораба, който потъваше наблизко. Насред отломките на повърхността се полюшваха човешки глави. Чу писъците на Емико. Към него плаваше някаква дъска. Той успя да я стигне и се вкопчи в нея.

* * *

Бурята вилня цяла нощ. На разсъмване морето се успокои. Янагисава посрещна утрото все така вкопчен в дъската. Изтощен и полуудавен, с мъка се покатери отгоре, макар че цялото тяло го болеше. Огледа се наоколо в настъпващия ден, който бе оцелял да посрещне. Небето бе затулено от облаци, океанът наподобяваше нагърчена стомана. Корабът бе изчезнал, както и всички останали. Янагисава не долавяше никакъв звук, освен шума на вълните и вятъра. Беше съвсем сам в необятната морска пустош.

Щеше да се опита да плува към брега, но не го виждаше. Не знаеше колко време се бе носил по повърхността. Изгаряше го жажда, силите му го напускаха, съзнанието му почна да се замъглява и той загуби чувство за време. През деня слънцето опърли кожата му и по нея избиха болезнени мехури. Нощта го охлади. Гладът разяждаше вътрешностите му. Той лежеше безпомощен, със затворени очи, докато вълните го отнасяха, полюшвайки го, към царството на мъртвите. Единствено волята му го държеше жив. Постепенно в унеса му проникнаха ритмични звуци от плисък на вода. Разнесоха се викове. Янагисава отвори очи. Яркото слънце и синьото небе го заслепиха. Видя лодка, която се плъзгаше по повърхността към него. Беше рибарска, с двама селяни на борда. В далечината зад тях зърна суша. Вероятно се бе носил по течението.

Лодката стигна до него и рибарите го издърпаха на борда. Докато гребяха към брега, умът му бе тъй замъглен, че бе почти неспособен да изпита благодарност, задето го бяха спасили.

Двамата го отведоха в селото си и го сложиха да легне в една колиба. Жените му дадоха вода и намазаха раните от слънцето по кожата му с лековит балсам. Янагисава изгаряше от треска. Потъна в

мъчителни кошмари, изпълнени с морски чудовища, бушуващи пожари и воюващи армии. Жените насила изсипаха в гърлото му горчив билков чай. Постепенно треската премина. Една сутрин той се събуди с бистра глава. Лежеше върху дюшек в някаква стая, в която бяха нахвърляни рибарски мрежи, ведре и кухненски принадлежности. Отвън се носеше писък на чайки. Янагисава видя една старица, коленичила до огнището.

— Къде съм? — попита, а гласът му прозвуча като немощен грак.

Жената се обърна и бръчките върху лицето ѝ се врязаха по-дълбоко от грейналата на лицето ѝ усмивка.

— Хубаво, значи дойде на себе си. Това е село Мацукай.

Това бе на полуостров Изу — малък отрязък земя, стърчащ от южния бряг на Япония, спомни си Янагисава.

— Откога съм тук?

— От седем дни.

Янагисава се разтревожи, че бе изтекло толкова ценно време.

— Благодаря, че ми спасихте живота. Сега трябва да тръгвам.

Той отметна завивката и се опита да седне, но мускулите му бяха твърде слаби. Старицата каза:

— Трябва да изчакаш, докато закрепнеш.

Хранеше го обилно с рибена чорба и ден след ден той постепенно се възстановяваше. Селяните го попитаха кой е и откъде е дошъл. Той се престори, че не знае, все едно бе загубил паметта си. Не искаше властите да разберат, че техният най-известен изгнаник се е завърнал. Ходеше по брега, за да раздвижва мускулите си, по мръкнало, да не би да се натъкнеше на някого от шпионите на владетеля Мацудайра. Остави косите върху темето му да пораснат и да се спуснат покрай лицето му. След месец вече бе по-здрав от всякога, но никой от предишното му обкръжение не би го разпознал. Облечен в износени дрехи, които му дадоха рибарите, изглеждаше като един от тях.

Всичко, което му бе останало от някогашното богатство, бяха няколко златни монети, които бе получил тайно от доверени лица, след като владетелят Мацудайра бе заповядал да го арестуват. Бе успял скришом да ги отнесе на Хачиджо и ги държеше зашита в подгъва на робата си. Даде на селяните една монета като отплата за добротата им и за храната, която щеше да му е нужна за из път. Останалите скъта.

Напусна селцето в третия месец на годината и пое на бавен и изнурителен път пеша към горната част на полуостров Изу, а после — по главния междуградски път на изток към Едо.

Как му липсваше пътуването на кон в съответстващия на ранга му стил! Сега другите пътници го вземаха за просяк, което си беше истина. Храната му свърши и се препитаваше с подаянията, които получаваше, или с отпадъци от боклука край домовете. Да бъде принизен до боклукчия, до бездомно куче! Когато грохваше, спеше в гората. Владетелят Мацудайра щеше да му плати за всичко това!

След близо месец стигна един храм северно от Тоцука, на ден път от столицата. Беше на свечеряване, свещениците се бяха оттеглили и потъналите в пролетна зеленина храмови градини бяха пусти. По стрехите гукаха гълъби. Янагисава се изкачи грохнал до жилището на игумена — вила, заобиколена от цъфнали вишневи дръвчета. Похлопа на вратата. Игуменът го пусна вътре.

— Изненадан ли си да ме видиш? — попита го Янагисава, докато поглъщаше лакомо получената вечеря, която се състоеше от ориз, зеленчукова супа и чай.

— Не особено — отвърна игуменът. — Силните наистина оцеляват — той бе мъж на неопределена възраст, облечен в шафранова роба с брокатен епитрахил.

Обръснатата му глава бе кръгла и лъскава като перла.

— С какво мога да ви помогна?

Янагисава бе построил този храм и бе подкрепял сектата в продължение на десет години. Игуменът му бе длъжник.

— Първо имам нужда от вана, чисти дрехи и подслон.

Игуменът кимна.

— Можете да останете в къщата за гости, колкото пожелаете.

— Освен това ми е нужна информация — продължи Янагисава.
— Какво е положението в Едо?

— Казано накратко — рече игуменът, — владетелят Мацудайра държи властта. На вашия пост сега е Сано Ичиро.

Това беше лошо, но Янагисава възнамеряваше да промени нещата.

— Ще пратиш ли до Едо едно съобщение от мое име?

— Разбира се — игуменът впери изпитателен поглед в Янагисава
— Трябва да сторим нещо относно външността ви. Добро прикритие,

няма спор, но приличате на скитник.

Янагисава се съгласи:

— Имам идея за нещо по-добро.

* * *

На следното утро той обръсна лицето и главата си. Облече шафранова роба и се усмихна на отражението си в огледалото. Видът му бе на съвършения свещеник. После се отдаде на почивка в малката къща за гости, докато чакаше отговор на съобщението си, което бе отнесено тайно в Едо. На четвъртата вечер от пристигането си в храма се разхождаше в градината, когато към него се приближиха трима самураи. Единият бе красив млад мъж, а другите двама — в напреднала възраст.

— Извинете, ваше преосвещенство — рече младият мъж. — Получих съобщение, че ако искам да науча и важни новини за баща ми, трябва да дойда тук.

После се взря в Янагисава и на лицето му се изписа изненада, примесена с неверие.

— Татко! — възкликна той. — Ти ли ми изпрати съобщението?

— Да, Йоритомо.

По време на изгнанието си Янагисава често бе мислил за сина си, но до този момент не си бе давал сметка, колко му бе липсвал. Сега сърцето му се изпълни с такава неистова любов, че той буквално се разтрепери, когато го видя — двацет и четири годишен негов двойник.

— О, татко, толкова се радвам, че се върна!

Сияещ от щастие, Йоритомо падна на колене пред баща си и се разрида. Янагисава усети как собствените му очи се замъгляват от напирещите сълзи. Той изправи Йоритомо на крака и двамата се прегърнаха крепко.

— Добре ли си, сине мой? — попита с дрезгав от възмущение глас. Без да го пуска, отдалечи Йоритомо от себе си, за да се полюбува пълноценно на онова, което виждаше. — Как се отнася с теб шогунът?

— Добре съм. Негово височество е много мил — за три години Йоритомо бе станал възрастен, но бе запазил момчешкото си

излъчване на невинност. — Аз продължавам да съм любимият му компаньон. И не само това — Йоритомо бе любовник на шогуна.

— Шогунът бе имал продължителна романтична връзка с Янагисава, който се бе възползвал от влиянието си над него, за да спечели контрол над режима. Сега с Йоритомо се намираше в същото преимуществено положение. Привързаността на шогуна го бе опазила, след като владетелят Мацудайра бе победил Янагисава. Въпреки че владетелят Мацудайра бе заточил бившия дворцов управител заедно с цялото му семейство, Йоритомо бе останал в Едо по настояване на шогуна.

— Радвам се да чуя, че негово височество все още предпочита теб — рече Янагисава.

Другото, което изпита, бе искрено облекчение, Йоритомо беше вторият му шанс да спечели постоянна власт над Япония. Във вените на Йоритомо течеше кръв на Токугава — по линия на майка му, която бе роднина на шогуна — и според слуховете той бе най-вероятният наследник на диктатурата. Янагисава лично бе пуснал този слух. Възнамеряваше един ден да го превърне в реалност и да управлява Япония чрез Йоритомо. Но въпреки че щеше да го използва, както постъпваше с всички, стига да имаше тази възможност, синът му за него не бе просто средство. Янагисава никога не бе обичал някого толкова силно, колкото Йоритомо. Имаше още трима синове, но за него Йоритомо бе нещо повече от плът и кръв.

— Мислех, че повече никога няма да те видя! — възкликна Йоритомо.

— И ние — рекоха възрастните мъже.

Янагисава се обърна към Като Кинхиде и Ихара Ейгоро, които бяха членове на съвета на старейшините — върховното управително тяло на Япония, което включваше висшите съветници на шогуна. В съобщението си бе помолил Йоритомо да ги доведе. По време на войната те се бяха противопоставили на владетеля Мацудайра и бяха подкрепили Янагисава. Бяха оцелели от чистките, присламчвайки се към Йоритомо, чието влияние върху шогуна ги бе предпазило от владетеля Мацудайра. Сега изглеждаха тъй удивени да видят Янагисава, все едно бе възкръснал от мъртвите, но не бяха и особено доволни.

— Какво има? — попита Янагисава. — Мислех, че ще се зарадвате, когато ме видите отново тук.

— Да, разбира се — рече Ихара. Нисък и прегърбен, той приличаше на маймуна. — Просто бе твърде неочаквано.

— Как избягахте? — попита Като.

Той имаше широко лице с пергаментова кожа, наподобяваща маска с цепки за очите и устата.

— Няма значение — отвърна Янагисава. — Тук съм, за да оглавя нова кампания срещу владетеля Мацудайра — веднъж освободеше ли се от него, щеше да съблазни шогуна и да си върне благоразположението му. — Трябва да изготвим план за действие.

Като и Ихара си размениха погледи, след което Като заяви предпазливо:

— Времето не е подходящо за подобна кампания.

— Защо? — попита Янагисава, обезпокоен от тяхната липса на ентузиазъм.

— Откакто заминахте, политическият климат е твърде неблагоприятен за вас — рече Ихара.

— Какво се случи с другите ми съюзници? Никой ли не остана?

— Все още има служители и *даймио*, които са на ваша страна — рече Като, — но владетелят Мацудайра ги държи в ръцете си.

— А армията ми?

— Останки от нея продължават да се сражават срещу владетеля Мацудайра — отвърна Ихара, — но той залови и езекутира мнозина от воините ви, а оцелелите принуди да се изпокроят и ги разпръсна из цялата страна.

Янагисава долови тихия звук от капките на водния часовник в храмовата градина и те му заприличаха на надеждите му, които взеха да пресъхват. Той обаче отказваше да се прости с тях.

— Добре тогава. Ще трябва да сформирам нова армия. Ако можете да говорите с някогашните ми съюзници, ги убедете да ми пратят някакви войници... — гласът му заглъхна, когато видя, че Като и Ихара поклатиха глава.

— Съжалявам — рече Като.

— Нима искате да кажете, че ми отказвате подкрепа? — попита рязко Янагисава.

— Не можем да си го позволим — отвърна без заобикалки Ихара.

В гърдите на Янагисава лумна гняв:

— Аз ви включих в съвета на старейшините. Без мен и двамата щяхте да сте дребни чиновници в някоя затънтена провинция. Длъжници сте ми!

— Изплатихме си дълговете, когато рискувахме живота си за вас първия път и едва избягнахме смъртта — заяви Ихара.

— Сега нашият дълг е да поддържаме мира, а не да разбунваме страната за нова война — рече Като.

Което означаваше, че те бяха доволни от настоящото положение и не искаха да си създават грижи. Дърти страхливци! Засегнат и огорчен, Янагисава попита:

— А аз какво да правя?

— Проявете търпение — рече Като. — Известно време не надигайте глава.

— Изчакайте удобен момент, когато ще имате подобри шансове за успех — добави Ихара.

Такъв момент никога нямаше да настъпи. Броят на привържениците на Янагисава щеше все повече да намалява заради гоненията, на които бяха подложени по заповед на владетеля Мацудайра. Колкото по-дълго Янагисава отсъстваше от политическата сцена, толкова по-лесно щяха да го забравят. Освен това Йоритомо вече ставаше твърде голям, за да поддържа интереса на шогунa, който предпочиташе млади момчета. Янагисава щеше да загуби шанса си да постави Йоритомо начело на режима, ако скоро не се завърнеше. Той успя да скрие отчаянието си, запазвайки твърдо и хладно изражение.

— Тъй като нямаме какво повече да си кажем, ви пожелавам лека нощ.

Старейшините се поклониха. Йоритомо се обърна към тях:

— Можете да тръгвате към крепостта Едо. Аз ще ви настигна.

След като те си заминаха, Йоритомо каза:

— Татко, съжалявам, че те разочароваха.

Съчувствието му трогна Янагисава.

— Няма нищо — старейшините щяха да си платят за това, че го изоставяха в нужда. — Има и други начини да се издигна отново.

— Аз мога ли да ти помогна с нещо?

Както винаги, той бе верен и всеотдаен син, с неизменно желание да му угоди. Янагисава се усмихна, ободрен от подкрепата му.

— О, да, разбира се — прегърна го и двамата поеха към портите.
— Ето какво ще сторим — и зашепна в ухото му.

[1] Период Генроку, година XI, месец II (тоест март 1698 г.). ↑

[2] Старовремска японска триструнна китара — Б.пр. ↑

13 ГЛАВА

Девојката медиум бе изчезнала.

— Къде е отишла? — попита Сано мадам Чизуру, служителката, която отговаряше за вътрешното отделение, където се помещаваха жилищата на жените в крепостта Едо.

— Нямам представа. Нього не ми каза нищо.

Мадам Чизуру бе прехвърлила петдесетте и имаше мъжко телосложение и доста плътен мъх върху горната устна.

Бяха заедно с детективите Маруме и Фукида в коридора, който водеше към женското отделение в двореца. Двама стражи охраняваха тежката дъбова порта, подсилена с железни скоби и украсена с издълбани в дървото цветя, зад която живееха майката, съпругата и наложниците на шогуна, техните помощнички и слугините в двореца. През вратата се долавяше възбуденото им бърбене, подобно на чуруликане на затворени в клетки птици.

— Кога тръгна? — попита Сано, обезпокоен, че девојката медиум бе избягала, преди да успее да я разпита.

— Преди около час.

Веднага след измамническия си сеанс.

— Кога очакваш да се върне?

— Няма да е скоро. Взе цял куфар, пълен с дрехи.

— Възнамерява да отсъства достатъчно дълго, за да не ви среща — обърна се към Сано детектив Маруме.

— На нейно място и аз щях да сторя същото — заяви детектив Фукида.

— Някой замина ли с нея? — попита Сано.

— Да — отвърна мадам Чизуру. — Четирима носачи за паланкина ѝ и още двама за куфара.

Такава тежка процесия не можеше да стигне бързо кой знае колко далеч. Твърдо решен да разбере защо момичето медиум го бе обвинило в престъпление, Сано заяви на детективите си:

— Да ги настигнем.

Спуснаха се бързешком по хълма през влажните проходи, но от Нього нямаше и следа. Спряха при първия пропускателен пункт, чиито стражи уведомиха Сано:

— Премина с ескорта си така бързо, все едно ги гонеха вълци.

При главната порта стражите не можаха да уточнят в каква посока бе поела Нього. Сано и детективите застанаха под покрива на портата, а проливният дъжд скриваше Едо от погледа им.

— Ще разпратим хора да я издирват — рече Сано. — А после ще се върнем на местопрестъплението.

Надяваше се да открият улики, които да насочат подозренията и към други, освен към Рейко, особено след като първият му опит да я оневини бе пропаднал.

Търговският квартал Нихонбаши бе пуст, ако не се смятаха войниците на обход и цивилните стражи, които охраняваха главните порти. Макар че дъждът бе спрял, въздухът бе тъй влажен, че забуленото с облаци небе сякаш заплашваше да залее земята. Хирата и детективите Иноуе и Араи яздеха по криволичещите улици, където водата капеше от покривите, от балконите и от водосточните тръби. Зад няколко прозореца мъждукаха фенери, чиито отражения проблясваха в локвите. Хирата зави зад един ъгъл и видя самотен пешеходец, който вървеше срещу него. Мъжът ту се появяваше, ту се скриваше, докато минаваше през светлината от прозорците и после потъваше в сенките между тях. Куцаше с десния крак и се подпираше на дървена тояга. Хирата скочи от коня си и се втурна насреща му.

— Озуно! — викна той, изненадан и радостен, че вижда своя учител. — Ти си тук!

— Имаш навика да съобщаваш очевидното.

Свещеникът спря. Носеше дървено сандъче, което бе окачил на праметнат през рамото му ремък, украсен с оранжеви пискюли. Не изглеждаше особено доволен, че вижда Хирата, който обаче бе тъй щастлив от срещата, че не се засегна.

— Толкова е удобно, че си в града. Сега можем да продължим обучението ми.

Озуно изсумтя:

— Обучението не е въпрос на удобство. Но ако толкова ти се иска да имаш още уроци, тръгвай с мен. Трябва доста да наваксваме.

— Не мога точно сега — отвърна Хирата засрамен. — В момента водим разследване. Какво ще кажеш за утре?

Върху лицето на Озуно се изписа мрачно неодобрение.

— Бедата с утрешния ден е, че може никога да не настъпи.

— Но моят господар е в опасност и аз трябва да му помогна.

— Налага се да избереш между обучението и задълженията си. Няма да пиляя усилията си за някого, който просто си играе с бойните изкуства, вместо да им посвети живота си.

Озуно затътри крака нататък по пътя си.

— Чакай! — Хирата избърза след него. — Не мога да изоставя обучението си.

— Няма да е голяма загуба, ако го сториш! — тросна му се Озуно вървешком. — И бездруго се справяш толкова зле, че май съм сторил грешка, като съм те приел за свой ученик.

Хирата отчаяно се мъчеше да се вкопчи в мечтата си да стане велик боец и в учителя си, от когото зависеше нейното осъществяване. Прилагайки властта, която рангът му предоставяше, той заповяда:

— Забранявам ти да си тръгнеш! нареждам ти да дойдеш и да живееш в дома ми, за да ме тренираш, когато задълженията ми го позволяват!

Стояха в мъждивата светлина, която се процеждаше през един прозорец. Изражението на Озуно бе свирепо.

— Махни си ръцете от мен! — отсече той с тих глас, който въпреки това прозвуча смразяващо.

През тялото му премина мощна енергийна вълна и връхлетя Хирата. Той дръпна ръка и отстъпи назад, докато щитът на Озуно продължаваше да излъчва към него мощни вълни. Пръстите му засмъдяха, все едно бяха опарени.

— Готов си да арестуваш своя учител, да го държиш като пленник и да го принуждаваш да те обучава против волята си? — възкликна Озуно, а в гласа му се прокрадна нотка на недоверчивост. — Милостиви Небеса, инатът ти няма край!

— Моля те, прости ми — изрече Хирата в желанието си да успокои Озуно, изпълнен с угризения заради собственото си поведение. — Хиляди извинения!

— Едно-единствено „Сбогом“ би ми допаднало повече — рече Озуно и пое с тежки стъпки по мократа улица.

Хирата го последва, ужасен от обрата на събитията.

— Нима искаш да ми кажеш, че е свършено? Просто така, въпреки трите години?

— Тези три години са по-скъпи на стареца, отколкото на младежа. Няма да си губя повече времето с теб, защото, ако не се промениш изцяло, никога няма да постигнеш успех в дим мак.

— Моля те, дай ми още един шанс! — възкликна умолително Хирата.

— Животът е пълен с възможности — отбеляза Озуно и въпреки недъга си ускори крачка, биейки тояга в земята. — Ако по някакво чудо успееш да извършиш значителен пробив, отново ще се захвана с обучението ти.

Хирата се спря сломен.

— Но къде отиваш? — викна той след отдалечаващата се фигура на Озуно. — Къде да те търся?

— Не се тревожи — викна Озуно през рамо, докато изчезваше през портите на махалата. — Ако някога си готов за следващ опит, аз ще те намеря.

* * *

Хирата и хората му пристигнаха в запуснатата махала, пресечена от зловонни канали. От колибите, чиито сламени покриви бяха подгизнали от дъжда, се носеха свадливи гласове. Някакъв селянин изпразни кофа с помия на улицата, която вече бе наводнена и потънала в нечистотии от преливащите канали. Намусени мъже и момчета се шляеха по издигнатия над мръсотията дървен тротоар, пушеха лули и пиеха евтино саке. Окаяната картина съответстваше на мрачното настроение на Хирата. Успокояваше го единствено мисълта, че след като обучението му в бойни изкуства бе прекратено, поне щеше да има време да съсредоточи усилията си в разследването, за да спаси Рейко и Сано.

Това бе мястото, откъдето бе започнала тяхната беда.

Той слезе от коня си пред чайна „Сливата“. Запаленият вътре фенер пръскаше светлина през мокрите прокъсани сини завеси. Влезе в чайната, съпровождан от Иноуе и Араи. Собственикът се бе излегнал навъсен до стъклениците си със саке. Някакъв мъж дремеше, отпуснал глава върху дървен барабан. Три жени седяха заедно и се дърлеха за нещо. Щом видяха групата на Хирата, те мигом се напериха.

— Добре дошли — рече съдържателят. — Да ви предложи едно питие?

Хирата и хората му приеха. Съдържателят им сервира саке, след което смушка заспалия свирач.

— Събуди се! Почвай да забавляваш гостите ни.

Жените станаха и се приготвиха да танцуват. Хирата каза:

— Няма нужда, благодаря. Дойдох да говоря с Лили. Тя тук ли е?

— Лили ли? — сбърчи чело съдържателят. — Тук няма жена с такова име.

Хирата погледна към танцьорките и свирача, които поклатиха глава.

— Казаха ми, че Лили работела в тази чайна.

— Който ви го е казал, е сбъркал.

— Била е танцьорка тук преди три месеца.

— Съжалявам, но никога не съм имал танцьорка Лили — заяви съдържателят.

Хирата излезе навън за момент и погледна щампованите върху завесите отличителни знаци.

— Това е чайна „Сливата“, нали?

— Да. Но може би търсите някакво място със същото име в друга махала. Може би тази Лили работи там.

Хирата обаче не смяташе така. Указанията, които бе получил от Рейко, преди да тръгне от крепостта Едо, бяха достатъчно ясни и това място отговаряше на описанието. Сега се разтревожи, че както изглеждаше, Лили май не съществуваше, но това не го изненада особено. А самият факт, че не се беше изненадал, усили потиснатостта му.

През цялото време бе имал своите съмнения относно достоверността на разказа на Рейко. Идеята, че е отишла в имението на Мори, за да търси отвлечено дете, а накрая се е озовала чисто гола и в безсъзнание на мястото на убийството на владетеля Мори, при това,

без да има вина, му се струваше твърде неправдоподобна дори за изключителна жена като нея.

През годините, в които бе работил като полицаи, Хирата бе чувал какви ли не извинения от страна на нарушителите, които се опитваха да се промъкнат покрай закона. Нямаше как да не се запита дали случаят на Рейко не беше пример за същото. Приятелството му с нея го подтикваше да отхвърли мисълта, че е виновна толкова, колкото изглеждаше, но инстинктът му на полицаи го предупреждаваше да не се подвежда по думите на един заподозрян в убийство, и далеч поинтелигентен от средния уличен престъпник. Хирата усети, че се разкъсва между желанието си да повярва на Рейко и да я защити и неохотата си да стане с жертва на измама и да остави един вероятен убиец да осуети въздаването на справедливост.

— Лили е около четирийсетгодишна. Има малко момченце, което се казва Джиро — обясни той на съдържателя, танцьорките и свирача. — Това опреснява ли паметта ви?

— Не, господарю — отвърнаха те.

— Момчето е било откраднато. Лили е писала на господарката Рейко с молба за помощ. Господарката Рейко е дошла тук да се срещне с нея. Помните ли?

Последва ново хорово отрицание.

— Ще ви попитам още веднъж — рече Хирата. — Сигурни ли сте, че не познавате Лили?

— Да, сигурни сме — отвърна съдържателят.

Когато танцьорките закимаха утвърдително, Хирата ги огледа внимателно. Те всички бяха твърде млади, за да може някоя от тях да е Лили. Изглеждаха напрегнати, но не можеше да прецени дали защото криеха нещо, или от страх пред властта, която той представляваше. В съзнанието му се задействаха предупредителни сигнали, че някой не играе честно с него, но не знаеше кой.

— Хайде да тръгваме — рече на детективите.

Отвън Араи отбеляза:

— Тези хора може да лъжат.

— Но защо? — попита Иноуе.

Хирата поклати глава, без да може да изтъкне някоя достатъчно основателна причина. Съзираше собственото си недоверие към Рейко върху лицата на хората си, макар че те не го изразяваха, защото бяха

наясно с дълбоката му преданост към нея и към Сано. Потисна мисълта, че вече не ги познава така, както някога. Нима властта бе покварила и двамата?

— Трябва да открием Лили. Тя е най-ценният свидетел, който може да потвърди показанията на Рейко.

Той пое решително по улицата, спря пред първата врата, до която стигна, и зачука, докато му отворят. На прага се появи мъж в нощна роба, съпроводен от жена с лампа в ръка. Двамата замигаха сънено към Хирата.

— Търся една жена на име Лили — рече Хирата. — Познавате ли я?

— Не — отвърна рязко мъжът и затвори вратата. При следващите две къщи Хирата получи същите отговори. Четвъртата врата му отвори възрастен мъж и Хирата попита:

— Кой е старейшината на тази махала?

— Аз.

— Покажи ми списъка на всички местни жители.

Старейшината се подчини. В книгата, която съдържаше информация с имената на живущите в квартала, тяхното семейно положение, занятие и адрес, не фигурираше никаква Лили, нито Джиро.

— Има нещо съмнително, но може би не тук — отбеляза Араи, намеквайки за версията на Рейко.

Хирата вече гореше от желание да установи истината и да заглуши гласовете в главата си, които натрапчиво повтаряха, че Рейко го е пратила да гони Михаля.

— Искам обитателите на всяка къща да излязат отпред на улицата.

Той, Араи и Иноуе поеха от къща на къща, тропаха по вратите и на висок глас заповядваха на всички да излязат. Скоро тълпа от уплашени люде се бе струпала пред домовете си. Хирата обяви:

— Търся вдовица на име Лили. Има малко момче, което се казва Джиро. Който знае къде се намира, да пристъпи напред.

Никой не го стори. Хирата мина по редиците, като оглеждаше всяка жена. Съмненията по отношение на Рейко все повече се засилваха, макар че за него думата й бе с по-голяма тежест, отколкото казаното от непознати. Накрая застана в средата на пътя и обяви:

— Кажете ми къде е Лили, иначе някой ще пострада!

Стъписани от страх, хората се свиха безмълвни.

Хирата издърпа от редиците един побелял старец и го блъсна към детективите, които го подхванаха.

— Ще броя до десет и ако не ми отговорите, ще заповядам да го набият. Едно... две...

Един по-млад мъж избърза напред, падна на колене пред Хирата и извика:

— Моля, не причинявайте зло на баща ми!

— Кажи ми истината или ще стане лошо! — заплаши го Хирата, макар че често бе порицавал жестокото отношение на полицията към безпомощното простолюдие.

— Ама аз нищо не знам! Кълна се!

Малко момиченце се разрида.

— Дядо, дядо! — изплака то, протягайки ръчички към ужасения старец, докато майка ѝ се опитваше да я накара да млъкне.

Иноуе и Араи погледнаха към Хирата в очакване на инструкции. Обичайната полицейска процедура изискваше от него да спази обещанието си и да набият стареца, след което да преминат към следващата жертва, докато някой проговореше. Но малкото момиченце напомни на Хирата за собствената му дъщеря. Тази вечер нямаше желание да упражнява насилие, особено след като не беше сигурен, че ще доведе до желаниния резултат.

Може би това бе злонамерена инсценировка срещу Рейко, организирана от Лили, която бе убедила всички в махалата да си мълчат, а после бе изчезнала. Но колко по-лесно бе за Рейко да си измисли Лили и Джиро. Хирата почувства как безценното му приятелство със Сано и Рейко се разпада. Новият му пост и обучението му в бойни изкуства бяха отслабили връзките му с тях. Дали това разследване щеше да ги разсече завинаги? Междувременно за него бе неоправдано да се бие възрастен човек.

— Пуснете го — нареди той на детективите.

Те се подчиниха. Олюлявайки се, старецът се озова в прегръдките на семейството си. Останалите жители се втрениха в Хирата, обзети от страх, че ще се обърне към тях. Той заяви:

— Ще дойда пак. Ако наистина знаете къде е Лили, следващия път ви съветвам да ми кажете, защото иначе ще хвърля всички ви в

затвора.

Той, Иноуе и Араи се качиха на конете си и си тръгнаха.

— Какво ще каже за това дворецовият управител Сано? — попита Иноуе.

— Със сигурност няма да ни благодари, че продължаваме да копаем гроба на съпругата му — рече Хирата. — По-добре да претърсим и съседните махали за Лили — после добави почти на себе си: — И се молете да намерим свидетели, които да потвърдят показанията на Рейко.

14 ГЛАВА

— Будна ли си, мамо?

Чувайки гласа на сина си, Рейко отвори рязко очи. Беше се свила в леглото, впила пръсти в чаршафа. Всяка фибра на тялото ѝ бе скована от напрежение. Масахиро се въртеше на прага. През прозорците проникваше приглушена сребриста светлина. Стаята си бе същата — масата, възглавниците на пода, шкафовете. Всички вещи си бяха на обичайните места. Но тя долови някаква промяна в атмосферата, все едно по време на съня ѝ светът се бе променил незримо, но гибелно. В съзнанието ѝ изникна образът на осакатения и окървавен труп на владетеля Мори. Рейко изстена, обърна се по гръб и разтърка очи с неизпълнимото желание убийството да се окаже кошмар, който събуждането щеше да прогони. Масахиро влезе с бързи крачки и коленичи до нея.

— Добре ли си? Няма ли да ставаш?

— Да, добре съм — Рейко не искаше да го тревожи.

Надигна се, опитвайки се да отпусне натезалото си тяло. Мускулите я боляха, все едно цяла нощ бе лежала скована в едно положение. Устата ѝ бе пресъхнала, повдигаше ѝ се. Когато си легна предишната вечер, мислеше, че няма да може да заспи, но изтощението я бе запратило в тежък и непробуден сън. Вероятно вече бе късна утрин. Чуваше слугите, които се суетяха и тракаха из къщата. Какво се бе случило, докато бе спала?

— Чух прислужничките да говорят, че някакъв мъж бил намушкан вчера — каза Масахиро тревожно. — Хората мислят, че ти си го убила. Но ти не си, нали, мамо?

— Разбира се, че не. Има някаква грешка. Не им обръщай внимание.

Рейко се разтревожи, че той бе научил за убийството и за това, че тя е замесена в него. Предишния ден Сано бе заповядал никой в къщата да не казва на Масахиро за убийството, но това очевидно не бе

попречило на слугите да го обсъждат помежду си, нито пък Масахиро се бе отказал да подслушва.

Той кимна успокоен. Рейко изпита смразяващото усещане, че двамата устремно се отдалечават един от друг, като разстоянието помежду им прераства в безкрайност. Ако постановяха, че е виновна за убийството, тя повече нямаше да го види на този свят. Изпита внезапен порив да се разкрещи и да задраци диво във въздуха в отчаян опит да достигне Масахиро. Вместо това каза:

— Ела тук и гушни мама.

Той пропълзя в скута ѝ и я прегърна. Тя го притисна до себе си, а сълзите ѝ закапаха върху лъскавите му черни коси.

— Мамо, много ме стискаш — оплака се той и се измъкна от обятията ѝ.

Рейко избърса очи с ръкав.

— Тати вкъщи ли е?

— Не.

Надяваше се, че той издирва улики, които ще докажат невинността ѝ.

— Ще се облека и после ще си вземем нещо вкусно за ядене — каза тя с престорена веселост.

След като си сложи копrieno кимоно и привърши с прическата и грима си, както правеше всеки ден, нареди на прислужничките да подсушат локвите на верандата, за да могат двамата с Масахиро да седнат там. Докато тя пийваше чай и хапваше оризова каша, той си играеше с храната и бърбореше. Тя впери поглед в градината. Един понисък отрязък тревна площ бе наводнен, наоколо гъмжеше от насекоми. Макар че дворът бе просторен, се почувства затворена като в капан. Радваше се, че Сано бе успял да предотврати изпращането ѝ в затвора, но искаше да си помогне, а не да чака останалите да определят съдбата ѝ.

— Масахиро — рече тя, — иди повикай лейтенант Асукай.

Синът ѝ изтича да изпълни нареждането ѝ, а тя закри из градината, твърде напрегната, за да стои на едно място. Тайната, която пазеше от Сано, тормозеше съвестта ѝ. Той подозираше, че предишния ден тя не му бе казала всичко, беше сигурна в това. Макар че мразеше да не бъде честна докрай със съпруга си, се страхуваше да му разкрие съмненията си, дали историята, която му бе разказала, е истина.

Не знаеше дали е невинна и обвинена неправилно, или е толкова виновна, колкото изглеждаше.

Предишния ден бе описала на Сано събитията така, както си ги спомняше, но образите, които пазеше за тях, бяха някак плоски и незавършени, не по-изпълнени с живот от сцените, описани в някоя прочетена книга. Паметта ѝ, обикновено тъй ярка и надеждна, сякаш се разпадаше. Колкото повече време минаваше, толкова по-мъгляви ставаха спомените ѝ. Сега вече дори не можеше да си представи ясно лицето на Лили. Прониза я зловец страх. Нима полудяваше?

Най-страшното от всичко бе онзи празен, изгубен отрязък от време, прекаран в имението на владетеля Мори. Какво ѝ се бе случило тогава? И как бе стигнала до онзи ужасен момент — единствената част от историята ѝ, за която бе сигурна, че е истина, когато бе коленичила гола и окървавена до обезобразения труп на владетеля Мори? Хирата и други хора го бяха видели лично. Всичко, което си мислеше, че се е случило преди това, бе несигурно. Смяташе, че не е способна да извърши убийство, но не можеше да е сигурна.

Възможно ли е да съм убила владетеля Мори и после да съм забравила? Случило ли се е нещо помежду ни, което съм скрила от самата себе си, както и от съпруга си?

Чувствайки, че отново ѝ се завива свят и ѝ призлява, се опря на едно дърво... и внезапно се озова седнала в една закрыта беседка наред градината. Обзе я недоумение, а после — и паника. Нямахме ни най-малка представа, как се бе озовала там.

Няколко мига... а може би много повече... бяха изчезнали от съзнанието ѝ.

Пое си дълбоко дъх няколко пъти. Мускулите на корема ѝ се бяха стегнали плътно около бебето и тя се опита да се успокои заради него. Взе да се съпротивлява на страха, че полудява. Докато Сано се опитваше да докаже невинността ѝ, тя трябваше да се пребори със собствените си подозрения за самата себе си.

Лейтенант Асукай се появи на пътеката и закричи към нея. Както седеше, Рейко вдигна глава и изпъна рамене. Когато той влезе при нея в беседката, изражението ѝ стана привидно ведро и спокойно.

— Как сте? — попита лейтенант Асукай, отправяйки към нея изпълнен със съчувствие поглед.

— Днес съм по-добре.

На лицето му се изписа съмнение.

— Може ли да сторя нещо, за да ви помогна?

— Всъщност да. Съпругът ми помоли да помисля кой може да ми има зъб. Хрумна ми една възможност... сектата „Черният лотос“.

Преди близо пет години тя бе помогнала да бъдат разкрити престъпленията на зловредна секта и да бъде убит нейният водач. Сектата бе разпусната и поставена извън закона, но бе продължила да съществува в нелегалност и членовете ѝ се бяха заклели да ѝ отмъстят.

— Тя има последователи навсякъде — продължи Рейко, — може би дори в имението на владетеля Мори. Може някой от тях да го е убил и да е инсценирал моето участие. Искам да разпиташ из града и да се помъчиш да разбереш истината.

— Ще го сторя — отвърна лейтенант Асукай, видимо доволен от възможността да участва в разследването и да ѝ служи.

— Вземи останалите ми телохранители да ти помагат.

— Добре — той понечи да тръгне, но преди това се спря и попита: — Нещо друго?

Рейко трябваше да разбере дали неговият спомен за събитията съответстваше на нейния, макар че не искаше той да реши, че си е загубила разсъдъка.

— Помниш ли да си ме водил в чайна „Сливата“, за да се срещна с Лили? — попита тя с предпазлив и несигурен тон. — Помниш ли как шпионирах в имението на владетеля Мори от противопожарната кула и отидох да посетя господарката Мори, за да мога да потърся Джиро — откраднатото момче?

Той я погледна озадачен и разтревожен. Поколеба се за момент, но отвърна твърдо:

— Да. Разбира се, че си спомням. Както и останалите от свитата ви. Това и ще кажем на всеки, който ни попита.

Отговорът му ни най-малко не разсея съмненията ѝ. Предаността имаше и своите недостатъци. Тя нямаше как да разбере дали той наистина си спомняше, че ѝ е помагал за разследването, или го заявяваше само защото тя имаше нужда той да потвърди нейната история. И щеше да го стори, дори и да беше казала, че е летяла до Луната. Освен това щеше да накара и останалите ѝ помощници да я подкрепят.

Освен това лейтенант Асукай не можеше да докаже какво се бе случило по време на посещението ѝ в имението на владетеля Мори в нощта на убийството, тъй като не бе отишъл с нея. Нито и останалите от охраната. Тя си задаваше въпроса, дали той и подчинените му имаха своите съмнения, че тя е убила владетеля Мори, но се страхуваше да попита.

— Благодаря ти — бе всичко, което можа да каже.

След като лейтенантът си тръгна, седна и закърши тревожно ръце. Повече от всякога ѝ се искаше да не бе започвала това издирване на откраднатото дете заради Лили — малкото добро, което бе сторила. Но нямаше смисъл да пилее време в угризения или в подхранване на страховете си, че е убийца. Трябваше да установи истината. А истината се криеше в тези безпаметни часове.

Първо трябваше да успокои мислите си, за да можеше тези зарити спомени да излязат на повърхността. Рейко седна на пети, изправи гръб, но без да се сковава, прибра брадичка към гърдите си и събра ръце в скута си с дланите нагоре, положила лява върху дясна. Отпусна клепачи, но без да затваря очи. Залюля се леко напред, назад и настрани, докато тялото ѝ постигна равновесие, след което застина неподвижна. Задиша бавно и дълбоко през носа си, оставяйки мисли и чувства да се реят подобно облаци в синьо небе. Покоят забави пулса ѝ и тя се издигна на по-високо ниво на съзнание.

Сега изпрати душата си обратно в онази нощ в имението на Мори. Видя се как коленичи на верандата на личните му помещения. Сивият ден и познатата домашна обстановка изчезнаха. Потънала в мрак, тя чу капене на вода и далечни гласове в нощта. Беше се превъплътила в себе си в онзи момент, когато надзърташе през дупчицата, която бе пробила в хартиения прозорец.

Вътре в стаята владетелят Мори лежеше на леглото си. Беше сам. Спалнята му представляваше мъглява смесица от светлина и сянка. Очите му бяха затворени и той дишаше тежко в съня си. После внезапно се завъртя на една страна, отвори очи и се втренчи право в Рейко.

— Коя си ти? — попита той, замаян и слисан. — Какво правиш тук?

Рейко се отдръпна от мъничкия отвор за наблюдение. Застина така, после се впусна във водовъртежа на безсъзнанието, носейки се

незряща в черната му забрава. Минаха мигове или часове, докато зрението ѝ се възвърна с внезапен блисък на светлина.

Около нея шеметно кръжаха фенери и стени. Намираше се в спалнята на владетеля Мори. Наоколо отекваха изкривени гласове и пронизителен смях. Мракът отново я погълна. После я заля нова вълна от светлина и пред очите ѝ изникна владетелят Мори. Беше гол, пълзеше и се опитваше да се отдалечи от нея. Очите му бяха изпълнени с ужас.

— Недей! — изкрещя той. — Моля те, спри!

От раните по тялото му бликаше кръв, която той размазваше с ръце и колене по пода, докато се съпротивяваше и ридаше отчаяно.

— Моля те!

Спалнята се завъртя около него и Рейко, замъглявайки фенерите. Истеричен смях заглуши риданията му.

— Имай милост!

Рейко изпищя.

Звукът прекъсна трансa ѝ. Тя се върна в реалността с объркваща рязкост. Ахна, когато видя, че си е у дома. Навън валеше и откъм градината долиташе почукването на дъждовните капки. Сърцето ѝ биеше тъй бързо, сякаш всеки миг щеше да се пръсне. Рейко сведе глава върху коленете си. Тресеше се цялата, тялото ѝ се обля в студена пот и спомените, които бе изтръгнала от своето безсъзнание, я изпълниха с ужас.

В стаята на владетеля Мори нямаше труп.

Владетелят Мори я бе видял, бе разговарял с нея. Тя бе с него, но не в безсъзнание, а будна, докато кръвта бликаше от раните му и той молеше за пощада.

Спомените, които бе възстановила току-що, не можеха да бъдат истина! При все това ги чувстваше толкова по-реални от онези, които бе разказала на Сано. Ужасяващ инстинкт ѝ подсказваше, че онези неща се бяха случили. Новите спомени надделяха над старите като слънцето, което сияе по-силно от пламъчетата на свещите. Какво бе сторила, което бе тъй ужасно, че бе потърсила спасение в самозаблудата?

Против волята ѝ съзнанието ѝ скалъпи отговорите:

Вместо само да наблюдавам владетеля Мори, аз открито се изправих срещу него. Попитах го какво станало със сина на Лили, обвиних го, че е откраднал Джиро. Той се похвали, че е убил момчето, и се подигра на опита ми да му поискам сметка за действията. Бях толкова ядосана, че взех справедливостта в свои ръце.

— Не!

Трескавото отрицание избликна от нея, макар че тя се видя как забива кинжала си в тялото на владетеля Мори. Обхвана главата си с две ръце.

— Не съм го убила! Не е възможно! — прошепна в трескаво усилие да убеди сама себе си. — Никога не бих могла да го сторя!

При все това се чувстваше ужасно несигурна в твърдението си. Ако не можеше да се довери на паметта си, как би могла да се осланя на убеждението си, че собствената ѝ чест никога не би ѝ позволила да е убие невъоръжен и безпомощен човек, независимо от деянията му? И ако не е имало труп, какво друго във версията ѝ би могло да не е реално?

Ами Лили и Джиро? Нима бяха плод на въображението ѝ? Рейко изпитваше ужас не само защото не бе изключено да е извършила убийството. Умът ѝ, който тя неизменно бе смятала за най-ценното си, важно и надеждно качество, я бе подвел. А ако Лили и Джиро не съществуваха, тогава защо бе отишла в имението на владетеля Мори?

Рейко се замисли за подарката Мори. Можеше ли да има някаква истина в твърдението ѝ, че те двамата с владетеля Мори са били любовници? Усети, че ѝ се повдига, в гърлото ѝ заседна възкисела топка.

— Не е възможно! Никога не бих го сторила! — повтори тя, все едно, ако ги изрече на глас, думите ѝ щяха да се превърнат в истина.

Но подозрението ѝ, че е виновна, нарасна още повече. А с него дойде и съзнанието, че не може да го сподели със Сано. Сега в главата ѝ изкристализира нова мисъл. След като тя можеше да е убийца, тогава Сано сигурно също можеше да се окаже виновен, че е замислял държавна измяна. След като не можеше да бъде сигурна в себе си, тогава как би могла да бъде сигурна в когото и да било, дори и в собствения си любим съпруг, който доскоро се ползваше с безпрекословното ѝ доверие?

15 ГЛАВА

— Открихте ли нещо? — попита Сано.

Намираще се в ограден със зид двор в имението на Мори. Вътре голям обезопасен срещу пожари склад с измазани стени и обковани с желязо врати представляваше оръжейният склад на имението. Тук понастоящем бяха съсредоточени усилията им по издирването на пушките, които Хирата бе видял да се доставят в имението. На пост пред него стоеше един от войниците на Сано.

— Нищо необичайно.

Войникът отвори вратата, откривайки голямата купчина мечове, кинжали и копия, които представляваха обичайното въоръжение за едно имение на *даймио*.

— И никакви пушки?

— Само тези.

Войникът посочи към деветте аркебуза^[1], поставени върху метален шкаф. Сано влезе в склада и ги огледа. Прикладите им бяха инкрустирани със злато, а стоманените им цеви бяха намаслени, за да не хващат ръжда.

На прага се появи Акера, главният васал на владетеля Мори.

— Тези пушки са наследство. Намират се в семейството повече от сто години — в гласа му прозвучаха раздражение от действията на Сано и задоволство, че разследването в имението до този момент не бе довело до никакви резултати. — Не очаквайте някой да ги възприеме като доказателство, че господарят ми е замислял въстание.

Сано беше наясно с това. Без да обръща внимание на Акера, нареди на своя войник:

— Продължавай обиска. Никакво спиране, докато цялото това място не бъде обърнато наопаки.

Но хората им — неговите и на Хирата, претърсваха имението вече цял ден и цяла нощ. Сега утринното слънце представляваше бледо, размито сияние в забулено с облаци небе. Сано почваше да губи надежда, че владетелят Мори е кроил заговор. Може би политиката

нямаше нищо общо с убийството. Освен това взе да се замисля дали Хирата не бе сгрешил относно доставеното оръжие, което смяташе, че е видял, тъй като детективските му умения се бяха влошили, откакто бе започнал мистичното си обучение по бойни изкуства. Питаше се и доколко Хирата щеше да се справи, опитвайки се да докаже достоверността на разказаната от Рейко история, макар че и воденото от Сано разследване изобщо не вървеше.

Заедно с детективите Фукида и Маруме бе прекарал цялата нощ в разпити на членове от клана Мори, на васали и слуги. След като не научиха нищо, което би помогнало на Рейко, бе оставил хората си да продължат, а самият той бе отишъл да провери други аспекти от разследването. Сега, щом излезе от арсенала, към него се присъединиха и детективите му.

— Открихте ли някакви свидетели или заподозрени? — попита ги той.

Те поклатиха глава. Фукида каза:

— Никой от хората, които разпитах, не призна да е бил в личните помещения на владетеля Мори по време на смъртта му. Очевидно свидетели няма. Повечето твърдяха, че са спели в леглата си. Единствените будни са били стражите на пост, но те всички имат другари, които гарантират за тях.

— Същото е и при мен — рече Маруме. — Доколкото разбирам, и на вас не ви е провървяло особено.

— Никак — рече Сано. — Помощничките на господарката Мори се кълнат в достоверността на нейната история, че съпругата ми е имала любовна връзка с владетеля Мори. Твърдят, че са ги виждали заедно.

— А самата господарка Мори? Продължава ли да се придържа към версията си? — попита Маруме.

— Не съм имал нова възможност да разговарям с нея. Снощи личният ѝ лекар ѝ е дал успокоително и тя все още спи — разочарованието и умората почти завладяха Сано. — Убеден съм, че мнозина знаят доста за владетеля Мори и за убийството му, но не желаят да говорят. Може да са им заповядали да мълчат.

— Май ще ни се наложи да прибегнем към по-силови методи на разпит — рече Фукида.

Изтезанието на свидетели не допадаше на Сано, макар че това се смяташе не само за законна, но и за обичайна полицейска тактика. Можеше да пострадат невинни, а изтръгнатите насила признания да се окажат фалшиви. Щеше да прибегне до подобна мярка, за да спаси Рейко, както и собствения си живот, но едва след като изчерпеше всички други възможности.

— Може нарочно да се прикриват един друг, както и да набеждават съпругата ви — напомни Маруме на Сано, — защото, ако не тя е убила владетеля Мори, тогава излиза, че трябва да е някой друг от това имение.

— Може да е някой външен — предположи Фукида.

— Няма улики за присъствието на други посетители през онази нощ — отбеляза Маруме. — Разговарях с капитана на стражите и според него подобна възможност е изключена.

— Според него — подчерта Сано.

— Убиецът може да се е вмъкнал тайно — рече Фукида.

— И тогава пак излиза, че някой е проникнал в имението и не само е убил владетеля Мори, но и е успял да представи нещата така, че да набеди съпругата ми, което ми изглежда твърде пресилено — рече Сано. — За мен главният заподозрян е полицейският началник Хошина, но възможно ли е той да е организирал всичко това?

— С известна помощ отвътре, защо не? — отвърна Маруме.

Тримата сравниха събраната информация. Оказа се, че никой от разпитаните няма лична връзка с Хошина. Стражите го бяха виждали, защото бе идвал на посещение при владетеля Мори един-два пъти. Хошина нямаше друг очевиден мотив да убие един от съюзниците на владетеля Мацудайра, освен да нанесе удар на Сано чрез Рейко. При все това нямаше улики да е знаел, че Рейко ще бъде в имението онази нощ, за да му предостави възможност да я набеди за убийството. Сано усети, че го обзема отчаяние, но въпреки това каза:

— Нека потърсим момчето, което съпругата ми е дошла да открие, и другото, което е видяла владетелят Мори да убива.

Той потисна мисълта, че Рейко може да е измислила и двете момчета в опит да прикрие онова, което се бе случило в действителност. Щеше му се да можеше да изключи онази част от ума си, която го подтикваше да се съмнява във всеки заподозрян, чиято версия не се съгласуваше с уликите.

Те отидоха в личните помещения на владетеля Мори. Слугите бяха заети да почистват и да подреждат помещенията, да прибират вещите, които войниците на Сано бяха извадили от шкафовете по време на обиска, да връщат по рафтовете книги и да събират разпилени книжа в кабинета на владетеля Мори. Един от хората на Сано ги надзираваше.

— Някаква следа от момчетата? — попита Сано.

Мъжът поклати глава:

— Единствените деца в имението са на някакви роднини на владетеля Мори.

Един от войниците на Сано бързаше към него през градината:

— Почитаеми дворецов управителю, мисля, че открихме нещо!

— Какво?

— Прясно разкопана пръст, все едно някой е изкопал дупка и после я е зарил.

— Покажете ми — нареди Сано.

Войниците отведоха него и детективите при няколко борови дървета около един нужник — малка дървена барака, свързана с покрит коридор към крилото на къщата, в която се помещаваха стаите за гости. Сано и придружителите му се мушнаха под клоните, които разделяха на отрязъци сивото небе над главите им и ги посипаха с капки. Сладникавият живителен мирис на борова смола не успяваше особено да замаскира смрадта на урина и изпражнения. Оскъдната трева бе посипана с борови иглички, с изключение на един отрязък, където стоеше друг войник на Сано. Там игличките бяха разчистени от едно квадратно място, където на три крачки в двете посоки пръстта бе прясно разкопана.

— Другарят ми отиде да намери лопата — каза войникът.

Докато чакаха, Сано мислено отбеляза, че мястото е много подходящо за заравяне на труп. През нощта стаите за посетители бяха безлюдни, а нужникът — неизползван. Обзет от напрежение и нетърпение, той закри около мястото. Забеляза двама души, които се навъртаха наоколо. Бяха господарката Мори и синът ѝ Енджу. Точно хората, които искаше да види.

Той се отправи към тях. Те го поздравиха с поклон. Господарката Мори изглеждаше някак замаяна. От предишния ден косите ѝ бяха подстригани късо, току под ушите. Такъв бе обичаят сред вдовиците,

дали обет да не се омъжват повторно. Носеше скъпо кимоно в люляков цвят, но яката на бялата ѝ долна роба бе накриво, а поясът ѝ — завързан небрежно, все едно се бе облякла бързешком. Очите ѝ бяха замъглени от сън и сълзи, а лицето ѝ — подпухнало. За разлика от нея Енджу бе с безупречно облекло и имаше бдително изражение.

— Радвам се, че сте станали — рече Сано на владетелката Мори. — Сега можем да довършим разговора, който бе прекъснат снощи.

Господарката Мори въздъхна, все едно това бе последното нещо на света, което би искала да направи, но кимна в знак на съгласие.

— Добре.

— Може ли да ви попитам какво означава това? — попита Енджу, взирайки се през дърветата към хората на Сано, които се бяха събрали около прясно разкопания участък.

Това бе чудесно въведение в темата, която Сано смяташе да обсъди.

— Каним се да изкопаем една от тайните на владетеля Мори.

Сано се запита защо майка и син бяха излезли да видят какво прави. Заподозрените в убийство обикновено проявяваха интерес към разследването, особено когато бяха виновни, и с нетърпение очакваха да разберат дали ще бъдат разкрити.

Господарката Мори го изгледа през мъглата на изгълтаното приспивателно и недоумението.

— Тайни? За какво говорите?

— За навика му да се забавлява с малки момчета, които му се водят срещу заплащане — отвърна Сано.

— Какво... — тя присви очи, опитвайки се да съсредоточи поглед върху Сано.

— Какво лошо има в това? — довърши той изречението вместо нея. — Сексът с малки момчета не е престъпление, разбира се. Нито задържането им, вместо да бъдат върнати на майките им. Един самурай е в правото си да върши с представители на простолудието каквото си пожелае. Може дори да ги убива за собствено удоволствие. Но когато убиването на деца се превърне в навик, това вече надхвърля границите на благоприличието. Смята се за престъпление дори когато го върши могъщ *даймио*, като владетеля Мори.

Едва доловимо вълнение проблесна в премрежените очи на господарката Мори. Челюстта ѝ увисна. Страх, потрес или просто

обида я оставиха безсловесна. Тя се отдръпна от Сано и пристъпи към сина си, сякаш дирейки закрила. Енджу хвана ръката ѝ, за да я подкрепи, показвайки обич и загриженост, макар че в погледа, с който я стрелна, не личеше нищо подобно. От нейна страна Сано долови несъмнена любов, за разлика от сина ѝ. Двамата създаваха впечатление за отчужденост, макар че, доколкото Сано бе видял, младият мъж се бе държал със синовна преданост към майка си.

— Не знаем за какво говорите — когато Енджу се обади вместо господарката Мори, в гласа му прозвучаха увереност и категоричност. — Баща ми не се е забавлявал с момчета и със сигурност не е наранил никого.

— Тогава защо в имението ви са водели момчета посред нощ? — макар че Сано отговаряше на Енджу, погледът му бе вперен в господарката Мори. — Какво са правили тук?

Господарката Мори поклати глава.

— Може би някой друг, някой от останалите мъже...

— Не е някой друг — възрази Сано, — а съпругът ви. Забавлявал се е с тях в спалнята си. Задоволявал се е, като ги е душил в леглото си. Изглежда, е умъртвил едно момче, след което в нощта на смъртта си е наредил да заровят трупа му ей там, под боровете.

— Не, не е истина — стъписана и ужасена, господарката Мори попита: — Откъде ви хрумна това?

— От разказа на жена ми — отвърна Сано.

— Ааа, госпожа Рейко. Ясно — намеси се Енджу. В очите му проблесна гняв. — При цялото ми уважение, почитаеми дворецов управителю, тя ви е подвела. Очевидно не е искала да знаете действителната причина, поради която е била в спалнята на баща ми. Затова е измислила тази история, за да набеди него и да оневини себе си.

Неволно Сано си спомни за своите подозрения, че Рейко не е докрай честна с него. Изпита неприязън към Енджу, защото не искаше да допусне, че младият мъж е прав и че той самият прави грешка, приемайки, че Рейко е невинна. Даде си сметка, че ако това бе друг случай на убийство, вероятно щеше да се съгласи с Енджу, което никак не му хареса.

— Майка ти е тази, която изфабрикува своята история — възрази му той.

— Защо ѝ е да твърди, че вашата съпруга и нейният мъж са били любовници, ако това не е истина? — попита Енджу с презрение. — Защо би опозорила паметта му и техния брак?

— За да избегне по-големия позор, признавайки, че той е бил жесток и зъл перверзник — отвърна Сано.

— Съпругът ми беше добър и почтен човек — възрази господарката Мори.

— Опитвате се да скриете факта, че сте го мразели и сте искали да се отървете от него, защото сте смятали порочните му навици за неморални и отвратителни — рече Сано.

— Той нямаше порочни навици! Всички в имението ще го потвърдят. Намираше се в нормални и уместни съпружески отношения с мен! — възкликна тя. — Аз го обичах. Вашата жена...

— Когато съпругата ми се е появила на сцената, вие сте съзрели в това великолепен шанс — продължи Сано. — Може би е прекалила с пиенето на вашето увеселение. Но по-вероятно е вие да сте я упоили, слагайки нещо във виното ѝ.

Искаше му се да вярва, че Рейко бе изпаднала в безсъзнание, както тя твърдеше, че не бе сторила нищо лошо през тези часове, за които нямаше спомен. Искаше да се отърси от съмненията си и да обвини за убийството господарката Мори.

— Вие сте намушкали и кастрирали съпруга си, докато е спял. И сте се погрижили всичко да изглежда така, все едно госпожа Рейко е убийцата.

— Не! Не стана така!

На ръба на истерията, господарката Мори захлипа, като едва си поемаше дъх, а ръцете ѝ се разтрепериха. Енджу ги обхвана с длани и ги потупа успокоително. Липсата на топлина в очите му за пореден път озадачи Сано и го накара да се запита за действителните му чувства към майка му. Той приличаше на актьор, който изпълняваше ролята си с механично съвършенство, но без сърце. При все това допирът му, изглежда, успокои господарката Мори. Тя застина в поза, излъчваща уязвимост и благородство.

— Хиляди извинения; но грешите, почитаеми дворецов управителю — възрази тя тихо. — В онази нощ съпругата ви прелъсти моя мъж. После го уби, защото, колкото и да бе омаян от нея, накрая той я отблъсна.

Енджу кимна. Докато Сано се мъчеше да овладее гнева си, предизвикан от упорството им, както и тревогата си за Рейко, към мястото под боровите дървета бързешком се отправи войник с две лопати в ръце.

— Елате с мен — подкани ги Сано. — Когато видим какво е зарито там, може да ви се прииска да размислите и да промените показанията си.

За момент върху лицата на господарката Мори и Енджу се мярна недоволство, съпроводено с изненада. Двамата последваха Сано до групата борове и застанаха на известно разстояние от него и детективите. Войниците започнаха да копаят. Сано изпита прилив на надежда и в същото време страх, но запази невъзмутимо изражение. Макар че държеше под око господарката Мори и Енджу, не можеше да прецени дали двамата се бояха от това, какво щяха да намерят. Нейният поглед бе празен, а на сина ѝ — непроницаем.

Войниците бяха изкопали само няколко лопати пръст, когато инструментите им удариха на твърдо. Отстраниха калта и откриха капака на правоъгълен дървен сандък. Беше мокър и мръсен, но иначе невредим.

— Не е отдавна в земята — отбеляза Фукида.

— Може да е от онази вечер, когато господарката Рейко е видяла владетеля Мори с момчето — предположи Маруме.

— И е достатъчно голям, за да побере тяло на дете. Напрегнато очакване ускори пулса на Сано. Беше сигурен, че вече разполага с улика, която щеше да докаже по неоспорим начин твърдението на Рейко за владетеля Мори и да я оневини. Войниците се заеха да копаят встрани от сандъка, за да могат да го извадят от земята.

— Не си правете труда — възпря ги Сано. — Просто го отворете.

Те втъкнаха лопати под капака и натиснаха. Сано усети как господарката Мори и Енджу затаиха дъх. Той също престана да диша. Капакът поддаде. Войниците го отместиха и под него се показа сива памучна завивка, чиста и суха. Сандъкът я беше запазил от влагата и студа. Сано приклезна. Събра сили, подготвяйки се да види мъртво дете, и отметна завивката.

Вътре наистина имаше дете, но не бе момчето, което очакваше. Беше момиченце — новородено, малко и крехко. Излиняло, гъмжащо от насекоми, но още не бе почнало да се разлага. Телцето му лежеше

свито, със затворени очи, сякаш още се намираше в утробата на майката. Пъпната връв не беше срязана. През прозрачната му кожа личаха червени и сини жилчици. Беше измито от кръвта и грижливо положено в гроба.

Детективите и войниците възкликнаха изненадани. Сано се навъси, ужасен и в същото време разочарован, и стана. Всички се бяха втренчили в бебето.

— Вероятно някоя жена в имението го е родила и после го е погребала тук — заключи Маруме.

— Явно не е искала никой да знае — добави Фукида.

Голямо имение, като имението на владетеля Мори, криеше куп тайни, освен онези, които Сано се бе заел да разкрие, и най-вероятно в него живееха и други престъпници, а не само убиецът, когото издирваше.

— Може би детето е било мъртвородено — предположи Маруме — или майката го е умъртвила.

— И телцето да се окаже доказателство за убийство — рече Фукида.

— Но не онова, което ние смятахме — добави Сано.

Той се обърна към господарката Мори и Енджу. Младият мъж се поклони с преднамерена вежливост, граничеща с наглост. После отведе озадачената си, изпълнена с благоговение майка, без да каже нито дума. Изправеният му гръб излъчваше злорадо тържество от поражението на Сано.

— Сега какво? — попита Маруме.

— Не мога да отмина тази смърт само защото не се отнася до нашето разследване. Ще пратя някой да се погрижи за бебето и да установи чие е.

Той покри малкото трупче със завивката. Чувстваше се потиснат от внезапно възникналите усложнения и разочарован.

— После ще разговаряме с моите информатори и шпиони и ще разберем какво знаят за действията на полицейския началник Хошина. Може би те ще ни кажат нещо, което да свърже него с убийството, а владетеля Мори — с таен заговор срещу владетеля Мацудаира.

Но надеждите му бяха подкопани от нови съмнения. Джиро — синът на Лили, неизвестното мъртво момче, и тайният склад за оръжия

все още не бяха открити, а това значително влошаваше положението на Рейко.

[1] Вид старинна пушка — Б.пр. ↑

16 ГЛАВА

Хирата и детективите Иноуе и Араи стояха на малката уличка под противопожарната наблюдателна кула в района на *даймио*. От това място според думите ѝ Рейко бе наблюдавала тайно имението на владетеля Мори. На платформата, която се извисяваше над керемидените покриви, се бе свил селянин. Вятърът го обсипваше с дъждовни капки. Градът бе тъй мокър, че пожарите бяха рядкост, но във всеки един миг, в който хората отслабеха своята бдителност, бе възможно да лумнат пламъци, които да унищожат Едо.

— Ей! — викна Хирата. Селянинът сведе поглед към него. — Кой дежури на кулата през нощта?

— Йоши — дойде отговорът. — Той работи за владетеля Курода.

След малко Хирата и хората му вече се намираха пред портите на намиращото се наблизо имение на владетеля Курода. Стражите извикаха Йоши, млад прислужник с отпуснати черти. Хирата се представи и после попита:

— Някой да те е свалил от кулата за една нощ преди два месеца?

Йоши хвърли поглед към стражите, уплашен, че ще го накажат, задето бе зарязал поста си. Но страхът да излъже Хирата се оказа посилен.

— Да. Аз не исках, но един самурай ми нареди да сляза.

Самураят вероятно е бил лейтенант Асукай. Хирата се зарадва, че най-накрая поне някаква част от разказа на Рейко получаваше потвърждение.

— Видя ли на кулата да се качва някаква знатна дама?

— Не. Бях уплашен. Магнах се от там по най-бързия начин.

— Не си ли помисли да погледнеш дали някой не се качва на мястото ти, за да те замести?

Йоши поклати глава. Хирата не можеше да го вини, че не си е направил труда да погледне към Рейко. Той самият бе зърнал силуета на кулата, докато наблюдаваше тайно имението на владетеля Мори, но после я бе подминал. Сега се безпокоеше, че нито той, нито Йоши

можеха да потвърдят, че е била Рейко. Благодарни на Йоши, след което се качиха на конете си.

— Все някой трябва да е видял Рейко на кулата — рече Иноуе, докато яздеха през проливния дъжд.

— Надявам се — рече Хирата. — Ще се върнем в крепостта Едо и ще пратим всички, които са на разположение, да разпитат тук и около чайна „Сливата“. Трябва да издирят свидетели, които могат да докажат, че въпросната нощ Рейко наистина е била на кулата, както тя самата твърди. После ще направим онова, което трябваше да сторя още преди да започнем наблюдението на владетеля Мори.

— И то е...?

— Да установим кой е пратил това анонимно сведение.

* * *

Хирата и детективите му прекараха часове наред в обикаляне на именията в административния район на крепостта Едо. Навсякъде се сдобиваха с имената на стражите, които са били на дежурство по времето, когато бе доставено анонимното писмо. Хирата ги питаше дали не са видели онази нощ в района да се промъкне човек, който не е имал работа там или е изглеждал подозрителен. Първоначално издирването на автора на писмото изглеждаше напразно. Стражите не си спомняха случилото се преди близо месец. По-късно в имението точно зад неговото Хирата се натъкна на такъв човек.

Казваше се Кутлида и имаше конски зъби, които тутакси щръкнаха напред, щом се ухили към Хирата.

— О, да. Помня кой беше наоколо онази нощ. Запаметявам всичко, което съм видял през последния месец.

— Защо? — попита Хирата, опитвайки се да сдържи надеждата си, защото този свидетел изглеждаше нещо твърде хубаво, за да е истина.

— Хоби ми е.

Хирата предположи, че това бе някакъв начин за разтоварване от еднообразието на дългите нощни смени.

— Искате ли да знаете как го правя? — попита Кушида, вдъхновен от вниманието на Хирата. — Повтарям имената наум във

всеки един свободен момент. Не забравям хората най-малко един месец след нощта, в която съм ги видял. Желаете ли да чуете списъка ми?

И той зареди име след име, почвайки от предишната нощ. Зад него пазачите на портата завъртяха очи — явно бяха забавлявани по този начин по-дълго, отколкото им харесваше. Във всеки друг момент Кушида би се сторил на Хирата непоносим досадник, но сега беше безценен.

— Не целия месец — прекъсна го той, — само имената от нощта, за която стана въпрос.

Кушида замълча за известно време и после каза:

— Трябва да мина целия списък, за да стигна до нея — и продължи.

Редеше имената все по-бързо, после спря, останал без дъх. Вдигна пръст и бавно произнесе всяко следващо име. Хирата познаваше първите осем, тъй като бяха на негови съседи и на васалите им. Кушида каза, че следващите трима били слуги.

— Остана само един. Беше човек, когото никога не бях виждал вътре в крепостта. Чуто Монемон.

— Кой е той? — пулсът на Хирата се ускори от вълнение.

— Самурай, когото познавам от чайната, в която ходя да си пийвам. Поздравих го, но той не ми отвърна. Държеше се така, все едно не искаше да го видя. Служител е в имението на владетеля Мори.

* * *

Пристигайки в имението на владетеля Мори, Хирата и детективите завариха войници на Сано, оставени отвън, за да не пускат обитателите да излизат и да връщат посетителите, докато траеше разследването на убийството. Хирата им заяви:

— Искам да говоря със служителя Чуто. Намерете го и ми го доведете.

Скоро след това Чуто излезе през портите. Прехвърлил трийсетте, той имаше четвъртото лице, сериозно изражение и набито телосложение. Когато видя Хирата, се стресна и отстъпи назад.

Детективите на Хирата го хванаха за ръцете, за да не му позволят да избяга, но той не оказа съпротива, а само попита глухо:

— Може ли да говорим някъде другаде?

Те поеха пеша през района на *даймио*. Чуто нервничеше и хвърляше плахи погледи през рамо. Изражението му бе напрегнато. Хирата и детективите го накараха да седне в една чайна на улицата, която бележеше границата между района на *даймио* и търговския квартал Нихонбаши. Хирата поръча чаша саке и му я подаде.

— Изпий я и се успокой!

Чуто се подчини, после облиза устни, въздъхна шумно и каза:

— Очаквах ви.

— В такъв случай знаеш за какво става въпрос?

— За писмото, което мушнах под вашата порта.

— Ти ли го написа?

Чуто кимна.

— Как разбрахте, че съм аз?

— Твоят приятел Кушида ми каза, че те е видял.

— О, аз се надявах, че ще забрави — смотолеви Чуто. — Ще ми се изобщо да не бях писал това писмо.

— Вече е малко късно за съжаление — отбеляза Хирата.

— Владетелят Мори бе мой господар и аз трябваше да съм му предан, независимо от действията му. Но за мен държавната измяна е нещо твърде сериозно, за да си затворя очите. Длъжен бях да докладвам.

Погледът му умоляваше Хирата за потвърждение.

— Постъпил си правилно — рече Хирата.

Чуто все още изглеждаше разтревожен.

— Ако останалите васали на владетеля Мори открият, че съм го предал, ще ме убият. Вие няма да кажете на никого, нали?

— Не мога да обещая — отвърна Хирата, — но ако съдействаш на разследването, ще запазя тайната ти, и доколкото ми позволяват обстоятелствата.

— Добре — рече Чуто, макар че съвсем не изглеждаше доволен.

— Първо, какво те накара да смяташ, че владетелят Мори е предател? — попита Хирата.

— Чух го да разговаря със свои приятели. Казаха, че им дошло до гуша от начина, по който владетелят Мацудайра се отнасял с тях.

Данъците, които изисквал, били твърде високи. Омръзнало им да плащат цената на война, която трябвало да свърши още преди три години, но се точела безкрайно. Опасяват се, че ако той падне от власт, с тях ще се случи същото. Планираха да се съюзят срещу него.

Хирата бе обзет от вълнение. Значи все пак е имало таен заговор. Изпълнен с очакване, той попита:

— Кои са тези приятели?

— Не знам — отвърна Чуго. — Не ги видях. Точно минавах покрай кабинета на владетеля Мори. Вратата беше отворена, но не достатъчно, за да успея да ги видя.

— Какво друго казаха? Обсъждаха ли плановете си? — Хирата бе обзет от нетърпение. Може би заговорниците се бяха скарали и един от тях бе убил владетеля Мори.

— Не знам. Владетелят Мори каза: „Отвън има някой. Тихо!“ И те млъкнаха. Аз побързах да се махна, защото не исках да ме хванат, че подслушвам.

Въодушевлението на Хирата бе заменено от разочарование. Дочути приказки не се равняваха на доказателство за измяна, макар че осъждаха хора на смърт и за по-малко.

— Откъде знаеш, че не са си приказвали просто ей така?

— Заради онова, което се случи няколко нощи по-късно — отвърна Чуго. — В имението бяха докарани няколко сандъка. Бях любопитен, затова надникнах в един от тях. Беше пълен с пушки. Нямаше причина владетелят Мори да се снабдява с тях, ако не...

Ако не е подготвял въоръжено въстание. Вълнението отново заля Хирата.

— Кога се случи това?

— Преди около два месеца — отвърна Чуго. — Чух стражите да казват, че се очаквали още пушки.

Това бе знак, че Хирата бе видял онова, което смяташе, че е видял, докато бяха наблюдавали тайно владетеля Мори.

— Какво стана с пушките? Още ли са в имението?

— Едва ли. Повече не ги видях.

Без тях Хирата не разполагаше с никакви улики, че владетелят Мори е бил изменник, с нищо, което да убеди владетеля Мацудайра, че смъртта му не е загуба. Нито с нови заподозрени, за да отклони

вниманието от Рейко. И нищо, което да убеди Сано, че е видял онова, което твърдеше, и че не е загубил способностите си за наблюдение.

— Но знам едно място, където може да са ги скрили — рече Чуго.

— Къде? — попита Хирата.

Чуго изглеждаше унил, защото задължението му към Хирата щеше да отнеме повече време, отколкото му се искаше, а и още повече щеше да уличи мъртвия му господар. Но въпреки това каза:

— Ще ви покажа.

* * *

— Владетелят Мори държи този склад под наем — рече служителят. — Ето там.

Чуго, Хирата и детективите Иноуе и Араи спряха конете си пред неголяма постройка, една от цял ред подобни — с варосани стени и стръмни керемидени покриви, които гледаха към един кей. Мъже гребяха по канала в лодки, натоварени със зеленчуци. Във всички складове, освен в склада на владетеля Мори кипеше усилена дейност, тъй като носачите разтоварваха лодките и внасяха стоките вътре. Неговият бе потънал в тишина, а огромните му врати бяха залостени. Кеят бе претъпкан и шумен, но през нощта щеше да опустее — идеалното място за получаване на контрабанда.

— Пусни ни вътре — рече Хирата на Чуго.

Чуго отключи вратите на склада и ги отвори. Хирата и детективите влязоха вътре. Приличното на пещера помещение бе топло и влажно и се осветяваше единствено от светлината, която проникваше през препречените с решетки прозорци близо до тавана. Във въздуха се усещаше едва доловим мирис на смазка и метал. Покрай стената се виждаха три реда по десет сандъка, поставени един върху друг. Хирата и хората му се устремиха към тях, обзети от напрегнато очакване. Вдигнаха капака на един от сандъците. Лъхна ги миризма на желязо. Вътре видяха купчина увити в намазнено платно аркебузи, чиито дълги цеви проблясваха в полумрака. Хирата, Иноуе и Араи нададоха радостни възгласи.

— Знаех си! Владетелят Мори наистина е подготвял въстание! — обяви ликуващ Хирата. — Сигурно са оръжията, които сте видели — предположи Иноуе.

— Това вече е сериозно доказателство — обади се Араи.

Чуго приседна до вратата с печално изражение. Хирата изпита жал към този самурай, който бе предал своя господар.

— Постъпи правилно — увери го той отново. — Ако не беше издал владетеля Мори, въстанието би могло да избухне и след смъртта му. Нищо чудно да си предотвратил нова война.

От това на служителя не му стана по-добре.

— Какво ще правите с пушките?

— Ще ги отнесем в замъка Едо. Те са улики в разследване на убийство — Хирата нареди на Иноуе: — Иди да наемеш няколко носачи, за да ги вземем с нас.

Иноуе побърза да се подчини. Чуго каза напрегнато:

— Нали няма да кажете на никого, че аз съм ви довел тук?

— Само, на когото трябва — отвърна Хирата.

Неудовлетворен и все пак примирен, Чуго попита:

— Може ли вече да си тръгвам?

— Да — отвърна Хирата. — Благодаря за съдействието.

Чуго се отдалечи бързешком, подобно на плъх с подпалена опашка.

— Би било хубаво, ако успеем да открием кои са били заговорниците, оглавявани от владетеля Мори — рече Араи.

— Да видим дали при пушките няма някакви улики — каза Хирата.

Те отвориха всички сандъци, извадиха пушките, но не намериха никакво писмо или документ, който да посочваше откъде са пристигнали или кой, освен владетеля Мори е бил техен притежател. Хирата и Араи върнаха оръжията в сандъците. Твърдо решен да не се обезсърчава, Хирата каза:

— Ще претърсим цялото място.

Предполагаше, че няма да отнеме много време. Ако не се смятаха сандъците, складът изглеждаше празен, подът — пометен.

— Внимавали са да не оставят следи — отбеляза Араи.

— Не губете надежда — Хирата вдигна поглед.

Горе в ъгъла забеляза заградено пространство върху солидна платформа. Към него водеше дървена стълба. Хирата и Араи се изкачиха по нея. Вътрешността на заграждението представляваше кабинет с изглед към канала. В него имаше писалище, огнеупорен метален сандък и открит объл бамбуков кош. Араи вдигна капаците на писалището и сандъка.

— Празни са — обяви той.

— Чакайте — Хирата се втренчи в коша.

Предназначен за боклук, съдържаше обелки от слънчогледови семки; валма смет и смачкани хартии. Хирата извади хартиите, разгъна ги и ги приглади. Бяха три и на всяка от тях бе написано нещо на ръка. Още преди да ги прочете, го прониза чувство за нещо познато.

— Какво пише? — попита Араи.

Хирата бе обзет от лошо предчувствие, което го накара да застане нащрек. Прочете първата страница:

Среща вдругиден вечерта. Да се вземат обичайните
предохранителни мерки.

Той поклати глава. Не може да бъде! Изумлението му отекна в сумрачния склад.

Араи хвърли поглед през рамото му към втората страница, която представляваше набързо нахвърлена скица на Едо с крепостта, реката и няколко улици с наименованията им. Хирата прочете на глас третата страница — списък, в който фигурираха имената на четирима *даймио* и на трима висши служители от режима на Токугава. След всяко име бяха написани четирицифрени числа.

— Изглежда, организаторът на заговора е насрочил тайна среща на участниците — рече Араи. — Картата може да е планът им за битката. Списъкът сигурно съдържа имената им, парите и войниците, които са обещали да осигурят — размишленията на Араи съвпадаха с предположенията на Хирата. — Това е ценна информация. Сега само да открием кой е писал това, и ще ги спипаме до един.

— Нищо подобно — рече Хирата и ужасен тикна хартиите към Араи. — Почеркът принадлежи на дворцовия управител Сано. Ако

това е списъкът на участниците в заговора, значи той е техният предводител.

17 ГЛАВА

Когато се прибра късно същата вечер, Сано установи, че, подгизнал от непрестанния дъжд, покривът над кабинета му е поддал. Слугите се бяха захванали да почистят парчетата паднал таван, преместваха мебели и навиваха измокрените сламени рогозки. В съседната стая завари Рейко да нарежда на пода измокрените му книги, свитъци и документи. Масахиро ги подсушаваше с парче плат. Сано се навъси, защото съпругата му изглеждаше дори по-зле от момента, в който Хирата я бе довел у дома от имението на владетеля Мори. Нямаше грим, който да скрие сенките под очите ѝ, които преливаха от печал. Отмахвайки кичур разрошени коси, тя успя да отправи към него немощна усмивка:

— Ама че бъркотия. Все пак мисля, че ще успеем да спасим повечето от тях.

— Добре. Не бих искал да смятам, че малко дъжд може да срути бюрокрацията на Токугава, като унищожи документацията ми — поради присъствието на Масахиро той поде ведрия тон на Рейко. — Не се тревожи за бъркотията. Трябва да почиваш. Остави слугите да почистят.

Рейко въздъхна.

— Трябва да съм заета с нещо, за да се разсейвам.

Сано неволно се запита дали не я безпокоеше нещо повече от онова, което му беше известно. Рейко каза:

— Масахиро, време е за лягане.

— Само че първо трябва да свърша с подсушаването на тези книжа.

— Утре — каза Рейко. — Сега отивай. Браво, добро момче.

Щом той си тръгна, тя се обърна нетърпеливо към Сано:

— Какво стана?

Сано не искаше да попари надеждата, заискрила в очите ѝ.

— Ще ми се да носех по-добри новини. Почти целия ден прекарах с информаторите и шпионите си, но те не ми предоставиха

някакви улики срещу владетеля Мори, нито компрометиращи факти за Хошина. В безуспешен опит да скрие разочарованието си тя се захвана да разделя листовите от купчина мокри книжа. Макар че внимаваше, тънката оризова хартия се скъса.

— А разпитите, които провеждаш в имението на Мори? Там не откри ли нищо?

— Няма оръжия, нито отвлечено момче. В един момент бях решил, че сме открили другото, което си видяла, погребано под група борови дървета, но се оказа, че греша — Сано не продължи, да не би историята за мъртвото бебе да я разстрои. — Съжалявам, но няма нови заподозрени.

— Аз пък смятах, че до този момент вече ще разполагам с няколко, но очевидно и аз съм се заблуждавала. Пратих лейтенант Асукай да разследва сектата „Черният лотос“. Той успял да открие неколцина от членовете ѝ, но те не знаели нищо за убийството на владетеля Мори. А и според слуховете дейността им се изчерпва с разни дребни престъпления.

Сано изслуша новините с привидно внимание, но съзнанието му бе затормозено от нежелани мисли.

— Спомни ли си нещо повече за онази нощ в имението на Мори?

— Не. Опитах се, но не мога.

Всеки, който не я познаваше колкото Сано, не би се усъмнил в искреността ѝ. Но той почувства как тя се оттегли в себе си, все едно се бе свила, за да се предпази от надвиснала заплаха.

— Сигурна ли си?

— Да, напълно — гласът ѝ прозвуча по-твърдо. — Какво има? Не ми ли вярваш?

— Разбира се, че ти вярвам — Сано бе изненадан от защитната ѝ позиция, която го накара да се усъмни в истинността на собствените си думи.

Тя сбърчи чело, обзета от подозрение.

— Тогава защо ме притискаш?

— Няма такова нещо. Просто попитах...

Рейко се изправи с усилие и се отдръпна от него.

— Смяташ, че в историята ми има нещо, което не е наред, нали? Понеже не си успял да намериш Джиро, нито мъртвото момче, смяташ, че съм си ги измислила. Ти не ми вярваш!

— Не е вярно — възрази Сано, макар че онова, което му подсказваше инстинктът, противоречеше на думите му. Годишните детективска работа го бяха научили, че твърде много възражения често означават увъртане.

— Напротив! — Рейко очевидно четеше мислите му. Тя бе научила същия урок, докато му помагаше в разследването на престъпления. Задиша тежко, кършейки тревожно ръце.

— Не се разстройвай — опита се да я успокои той. — Не е добре нито за теб, нито за детето.

— Да не се разстройвам ли? — възкликна тя в недоумение. — Как бих могла да не се разстройвам, когато се отнасяш с мен като с престъпник?

Двамата се стреснаха от нечия кашлица при вратата. Обърнаха се и видяха на прага Хирата, който каза неловко:

— Извинете. Не искам да ви прекъсвам, но...

— Няма нищо — рече Сано.

Разговорът му с Рейко можеше да отиде само към по-зле, тъй че нямаше защо да го продължава. Тя кимна, съгласна да отложи разправията им, полагайки видими усилия да се успокои.

— Заповядай.

Когато Хирата влезе в стаята, изражението му тутакси подсказа на Рейко, че носи лоши новини — последното, което ѝ бе необходимо, за да приключи този ужасен ден.

— Какво се е случило? — обърна се Сано към Хирата.

Хирата заговори с колебание и неохота:

— Ходих да търся Лили танцърката.

Нервите на Рейко се опънаха още повече. Пулсът ѝ, който и бездруго препускаше бясно, се ускори още повече.

— И какво? Тя каза ли ти, че съм отишла в имението на владетеля Мори, за да диря сина ѝ?

Изгаряше от нетърпение да чуе потвърждение на своята версия.

— Не — отвърна Хирата. — Искам да кажа, че не успях да я намеря — и обясни как хората в чайната и в махалата бяха отrekli изобщо да са чували за Лили. — Изглежда, тя и синът ѝ не съществуват.

Недоумението на Рейко бе нищо в сравнение с ужаса, който я връхлетя. Точно от това се страхуваше и в същото време очакваше да

чуе от Хирата. Усети, че ѝ се повдига, мускулите на гърлото ѝ се сковаха. Видя, че Сано я наблюдава. Не каза нищо, но подозрението в погледа му изискваше отговор.

— Това е нелепо! — чу се да казва с глас, който сякаш не беше нейният. Такива неща се случваха само в кошмарите. — Разбира се, че Лили и Джиро съществуват!

В противен случай тя беше отишла значи в имението на Мори по някаква друга причина, а не заради тях. Спомни си за твърдението на господарката Мори.

Нима наистина бе отишла там да се люби с владетеля Мори? Нима, вместо да го шпионира, се бе скарала с него, а после го бе намушкала многократно и го бе кастрирала?

— Тези хора лъжат!

Последва неловко мълчание. Хирата погледна към Сано, все едно очакваше от него да се застъпи на Рейко. Но той се навъси и извърна очи. Чувство на безутешност изпълни Рейко, защото вестите на Хирата бяха нанесли поредната жестока рана в доверието на съпруга ѝ към нея.

— А защо всички ще лъжат? — попита Сано.

Ръцете на Рейко се разтрепериха против волята ѝ. Тя ги стисна здраво, за да ги задържи неподвижни.

— Може би се страхуват да кажат истината. Може някой да ги е заплашил.

— Кой? — попита Сано.

Настъпателният му тон я разстрои.

— Не знам. Може би онзи, който е убил владетеля Мори и се е погрижил да набеди мен.

— Не е изключено. Но възниква въпросът за доказателствата — Сано се обърна към Хирата: — Ти намери ли някакви улики, че нещата са се случили така, както тя ги описа?

— За съжаление не — Хирата разказа как се бе провалил в опита си да докаже, че Рейко е шпионирала от противопожарната наблюдателна кула. — Не можах да намеря човек, който да я е видял добре. Сякаш постове на тези кули са невидими — той се поколеба, обърна се към Рейко и попита предпазливо: — Господарке Рейко, бихте ли ми казали дали сте разговаряли с някой друг в чайната или

около нея, освен с Лили? Хора, които са ви видели и които можете да призовете да дадат показания, каква работа ви е отвела там?

Сърцето на Рейко се сви болезнено, защото осъзна, че и Хирата не ѝ вярва.

— Не. Но лейтенант Асукай и останалите от охраната ми могат да гарантират за мен.

— Да, знам — отвърна Хирата. — Говорих с тях преди малко. Те наистина потвърдиха думите ви.

Но, разбира се, те не биха сторили друго, говореше тонът му.

Това, че Хирата бе подложил на проверка думите ѝ, я засегна дълбоко. Бе съсипана от мисълта, че двамата мъже, които бе смятала за своя главна опора, губеха вяра в нея. При все това как можеше да ги вини? Внезапно я обзе вълнение.

— Чакайте... Сетих се нещо.

Тя се отправи бързешком към спалнята си, прерови книгата върху писалището, грабна някакъв лист и се върна при Сано и Хирата.

— Ето писмото, което ми написа Лили — и тя го подаде на Сано. — Това е доказателство, че ме е помолила за помощ, и обяснява причината, поради която отидох в имението на Мори.

Докато оглеждаха писмото, двамата излъчваха всичко друго, но не и облекчение. Сано каза:

— Питам се как една обикновена танцьорка е успяла да го напише. Повечето жени от тази класа не умеят да пишат.

Въодушевлението на Рейко угасна. Естествено, беше наясно, че повечето жени от простолюдието бяха неграмотни, но не бе помислила за това във връзка с Лили.

— Тези йероглифи са толкова еднакви — рече Хирата, — все едно онзи, който ги е писал, се е опитвал да замаскира почерка си.

Двамата със Сано вдигнаха очи към Рейко. Тя ги погледна изумено.

— Не съм го писала аз!

— Никой не твърди подобно нещо — рече Сано, но тонът му бе сериозен и притеснен.

— Донесоха ми го вкъщи! — Рейко си спомни още нещо. — Когато пристигна, Мидори беше с мен. Аз ѝ го прочетох. Тя ще потвърди.

— Добре, ще проверим — каза Сано.

При все това Рейко усети как той си мисли, че приятелката ѝ Мидори не би се поколебала да излъже заради нея. А и писмото бе пристигнало заедно с още много, едва ли някой друг го бе забелязал. Бих могла да го мушна при останалите. Рейко поклати глава в знак на несъгласие. Върна се в мислите си към пътуването си до чайната, към разговорите си с Лили. Макар че спомените ѝ за тях бяха толкова мъгляви, че ѝ се струваха като сън, как би могла неволно не само да измисли подобна сложна история, а и да подправи писмото, за да ѝ придаде достоверност? Тя положи усилие да разгадае този кошмар.

— Рейко сан?

Сано я гледаше със странно изражение:

— Какво правиш?

Тя осъзна слисана, че е отишла в отсрещния край на стаята и е отворила един стенен шкаф. Само че не знаеше нито как, нито защо. Беше се случило отново, още един отрязък от време, в който съзнанието ѝ сякаш бе изключило. Прикривайки от Сано своя страх и ужас, тя махна с ръка, подминавайки въпроса му. Съсредоточи се върху последната мисъл, която си спомняше.

Ако историята ѝ бе истина, какво се бе случило с Лили? Сега Рейко изпита страх не само за себе си.

— Трябва да намерите Лили — помоли ги тя настоятелно. — Сигурно ѝ се е случило нещо лошо.

— Ще продължим да търсим — каза Сано без особена надежда или убеденост.

Изражението на Хирата бе самата скръб.

— Какво има? — попита Сано.

— Мисля, че намерих оръжията, които видях да доставят в имението на Мори.

Хирата разказа как бе проследил анонимното писмо до неговия източник и после бе огледал склада, посочен от автора му. Въпреки изражението на Хирата Рейко дръзна да си помисли обнадеждена, че най-накрая нещо в това разследване бе потръгнало.

— Това е най-добрата новина за деня — рече Сано. — Намерил си доказателство, че владетелят Мори е замислял преврат. То би трябвало да уталожил желанието на шогун и на владетеля Мацудайра да преследват моята съпруга и мен. Защо не си доволен?

Хирата измъкна листата изпод пояса си и ги подаде на Сано.

— Моля, кажете ми, че това не е вашият почерк.

Докато Сано ги оглеждаше, Рейко, която бе застанала до него, хвърли бърз поглед към трите кратки текста. Разпозна почерка му в бележките, които намекваха за тайно заседание, за план на битката, за събирани средства и за войска от съратниците затворници.

— Напротив — отвърна Сано. — Аз съм ги писал. Защо? Откъде ги взе?

— От коша за отпадъци в склада, където намерих пушките — отвърна Хирата колебливо. — От написаното излиза, че вие сте част от този заговор, даже направо неговият предводител.

— Какво? — възкликна Рейко и се втренчи потресена в Сано.

— Не ме гледай така — рече той с дрезгав от гняв глас. — Не съм участник в никакъв заговор. И със сигурност не оглавявам този.

Но Рейко видя смущение в погледа на Хирата, а и самата тя не знаеше дали да вярва на Сано. Беше достатъчно неприятно, че Сано се отнасяше с недоверие към нейната версия за събитията. Сега пък тя имаше основания да се съмнява в него. Амбицията и властта бяха отклонили мнозина самураи от почтения път на вяроност и преданост към вишестоящите. Кошмарът бе придобил неочакван и драстичен обрат. При все това Рейко изпита облекчение, че откритото в склада бе отклонило вниманието на Сано от възможната ѝ вина, и злорадо задоволение, че двамата сега си бяха разменили местата. Бе неин ред да постави под съмнение неговата невинност.

— Тогава какви са тези книжа? — попита тя.

— Бележки, които съм нахвърлял за себе си — отвърна Сано, като хвърляше листата на пода един по един. — Ето — за заседание със съвета на старейшините. „Спазвай обичайните мерки за сигурност“ означава „Не позволявай да се превърне в разпра между привържениците на владетеля Мацудайра и неговите хулители“. Картата е план за пътните ремонтни работи в града. А това е списък на данъците, които тези хора дължат.

— Но как са се озовали в склада? — попита Хирата, все още обзет от съмнения.

Сано отправи към него поглед, пълен с укор заради липсата на доверие. Рейко видя как приятелството им е заплашено да се срине, както и собственият ѝ брак. Това убийство се оказваше гибелно за всички връзки помежду им.

— Изхвърлих тези бележки. Бях приключил с тях — поясни Сано. — Някой вероятно ги е откраднал от коша за боклук и ги е оставил в склада с оръжието, за да ме набеди.

— О, това е много удобно обяснение — Рейко не можа да се съдържи да не си го върне на Сано заради недоверието, което бе проявил към нея. — Кой може да го е извършил?

Изражението му подсказваше, че разбира нуждата ѝ да го уязви така, както той я бе уязвил. Но когато отговори, тонът му прозвуча осъдително заради загатнатите ѝ обвинения:

— Бих поставил полицейския началник Хошина на първо място в списъка на заподозрените.

Хирата бе по-склонен от Рейко да му повярва, но също имаше своите съмнения. Той се навъси, сякаш му бе хрумнала нова, не по-малко обезпокоителна идея:

— Ако бележките ви са били подхвърлени, същото би трябвало да се отнася и за пушките.

— И в такъв случай изобщо не е имало заговор за въстание — Рейко прониза Сано с поглед. — Колко се радвам за теб!

Лицето на Сано помръкна от гняв заради проявения от Рейко сарказъм.

— А не би трябвало. Ако владетелят Мори не е бил изменник, това ни връща на изходните позиции с присъствието ти на местопрестъплението и думата на господарката Мори срещу твоята. А след като не можем да открием Лили, хората са по-склонни да повярват, че ти си убила владетеля Мори по време на любовна свада, отколкото, че си отишла да издирваш изчезнало дете и си станала свидетел на убийството на друго.

Засегната, защото първата възможност, изглежда, му се струваше по-убедителна, Рейко каза:

— Може Лили да е била подставено лице. Може би някой я е подучил как да ме прати да разследвам владетеля Мори.

Колко ѝ се искаше да повярва, че наистина е било така! Отчаянието разпали гнева ѝ.

— Но ти по-скоро смяташ, че съм виновна, нали?

Сано вдигна ръце, изсумтя презрително и кресна:

— Говориш глупости!

— Моля, престанете! — рече Хирата, явно потиснат, че ги вижда да се карат, и притеснен, че това става в негово присъствие. — Трябва да действаме в сговор.

Рейко знаеше, че е прав. Тя преглътна следваща язвителна реплика към Сано, който гледеше гневно, но стисна устни. Над главите им се разнасяше шумът от работата на слугите, които поправяха покрива. Един от тях каза:

— Намерих нов теч.

— Побързай и го закърпи — подкани го друг.

— Дано да издържи — рече първият. — Пак почва да вали.

— Може би нищо в това убийство не е такова, каквото изглежда — рече Хирата. — Но каквато и да е истината, тези нови улики поставят и двамата ви в още по-опасно положение. Какво ще правим?

За момент и тримата се замислиха, застинаха в напрегнато мълчание. После Сано заяви:

— Продължаваме с разследването. Докато не разберем какво става, ще пазим уликите в тайна.

— Това е разумно — рече Рейко, а Хирата кимна. После си спомни нещо, което бе забравила да каже на Сано:

— Сетих се за още двама души, които биха могли да ми желаят злото. Дали ще мога да изляза и да ги разследвам?

Тя наблюдаваше как Сано мислено поставя от едната страна на везните недоверието си към нея, а от другата — надеждата си за разрешаване на проблемите им. Накрая той каза:

— Дадох дума на владетеля Мацудайра и на шогуна, че ще те държа вкъщи. Не можеш ли да изпратиш лейтенант Асукай?

— Предпочитам да отида лично. Той е всеотдаен и умен, но не знам дали мога да разчитам на него за нещо толкова важно. Ако отида аз, няма да бъда по-заstrasена, отколкото съм сега.

— Ако враговете ви разберат, че тя се разхожда свободно из града, може още повече да утежните положението си — заяви Хирата на Сано. — По-добре да ни каже кои са тези хора, и ние да ги проучим вместо нея.

След като размисли за момент, Сано се обърна към Рейко:

— Можеш да отидеш. Само не допускай някой да те залови извън този дом.

— Благодаря, няма.

Колкото удовлетворена, толкова и нещастна, че бе отстъпил, Рейко си даваше сметка, че го стори, защото се опасяваше, че новите насоки на разследването ѝ са не по-малко съмнителни, отколкото историята ѝ. Щеше да е доволен, ако се окажеха от полза, но не искаше да си пилее времето в дирене на фалшиви улики.

18 ГЛАВА

На разсъмване Сано спеше дълбоко, изтощен от двата дни непрекъснатата работа. Детектив Маруме го повика през вратата на спалнята му:

— Извинете, Сано сан, буден ли сте?

Сано се размърда замаян и видя Масахиро, който се бе мушнал в леглото между него и Рейко. Обикновено момчето предпочиташе да спи само, но понякога през нощта се вмъкваше под техните завивки. Може би се чувстваше застрашен заради последните тревожни събития. Двамата с Рейко не помръдваха.

— Вече да — отвърна Сано, прозявайки се. — Какво има?

— Владетелят Мацудайра иска да ви види в имението си.

Сано се измъкна от леглото, събирайки сили за нова неприятна сцена. Облече се за броени минути и след като личният му прислужник го обръсна и среса косите му, излезе през портите, придружаван от Маруме, Фукида и охраната си. Поеха с бърз ход пеша към специалния ограден район в крепостта Едо, където живееха висшите членове на клана Токугава.

Войници правеха редовния си обход из района или стояха в стражниците покрай зидовете, които разделяха именията. Забулено в облаци, небето едва-едва бе почнало да изсветлява, въздухът бе наситен с влага, а пейзажът наоколо бе тъй безцветен, все едно дъждът бе отмил багрите му. Сано и придружителите му спряха пред портите на владетеля Мацудайра, които се отличаваха с три подредени един над друг покрива и богато украсени, подсилени с железен обков врати.

Стражите взеха меча на Сано и го претърсиха за скрито оръжие. Дори дворцовият управител не бе освободен от тези строги мерки за сигурност.

— Хората ви ще изчакат ей там — рече на Сано капитанът на стражата.

Охранители го съпроводиха в имението и го оставиха пред голяма дървена барака, построена от едната страна на градина.

Прозорците на покрива и широките врати бяха отворени. Вътре владетелят Мацудайра седеше на една маса, върху която се намираха неколкостотин различни по вид и размер дръвчета бонзай, засадени в керамични саксии. В момента пресаждаше малко борче с извити клони и ствол.

— Добре си дошъл, Сано сан — рече той. Гласът му бе тих, а маниерът — благ. Облечен в стара памучна роба и панталони, без обичайните си мечове, с изцапани с пръст ръце, изглеждаше по-скоро като селянин, отколкото като могъщ военачалник. Сано се поклони, отвърна на поздрава и влезе в бараката. Вътре миришеше на пръст и тор. Защо владетелят Мацудайра го бе повикал тук?

— Искам да разговарям с теб насаме — заяви в този миг владетелят Мацудайра.

При все това Сано знаеше, че двамата не бяха сами. Наблизо сигурно имаше стражи, макар че не се виждаха и не можеха да чуят разговора им. Владетелят Мацудайра не поемаше никакви рискове по отношение на собствената си безопасност.

— Утрото е най-приятната част от деня — той нежно постави малкото дръвче в нова саксия и натрупа пръст около корените му. — Това е времето, преди човек да бъде погълнат от работа, когато може да се отпусне и да се наслади на живота. Не си ли съгласен?

— Да... така е.

Сано се съмняваше, че владетелят Мацудайра го е повикал тук, за да сподели с него няколко мига на покой.

— Реших, че това за теб ще е добра възможност да ми разкажеш как напредваш в разследването на убийството.

Сано се ограничи с доклад, който се движеше по ръба на истината. Разказа, че е провел предварителни разговори с живущите в имението на Мори, но му спести факта, че показанията им са потвърдили историята на господарката Мори и са опровергали версията на Рейко. Описа как Хирата бе проследил анонимното писмо и бе намерил скривалището с оръжие в склада на владетеля Мори, но пропусна да спомене какво друго бе открил *сосакан* сама. Уведоми го, че е започнал издирване на момичето медиум, което бе изчезнало подозрително, преди да бъде разпитано.

Когато приключи, за момент владетелят Мацудайра остана безмълвен, засаждайки мъх около ствола на дръвчето си. После

попита:

— Нещо друго?

Преди Сано да успее да отговори, владетелят Мацудайра се обърна към него, вдигна ръка и каза:

— Спри. Ще се опиташ да излъжеш, а на мен ми дойде до гуша от лъжи — изведнъж стана зъл и суров: — Няма защо да се опитваш да скриеш истината от мен. Знам за съобщенията ти до владетеля Мори, които са излезли наяве. Ясно ми е и какво означават — вие двамата сте замисляли въстание.

Тревожна струна отекна в Сано. Той бе слисан, и то не само защото владетелят Мацудайра знаеше за уликите, които се надяваше да прикрие.

— Как разбрахте за съобщенията? — попита той колкото се можеше по-спокойно.

— Това не е важно — отвърна владетелят Мацудайра. — Какво имаш да ми кажеш за свое оправдание?

Сведенията за уликите вероятно бяха изтекли към владетеля Мацудайра чрез някой от свитата на Сано или на Хирата.

— Тези съобщения не са такива, каквито изглеждат.

Трябваше лично да уведоми владетеля Мацудайра за тях, да му представи собствената си гледна точка и да пресече всякакви опити да бъдат използвани срещу него. Можеше пък изтичането на информация да не е от неговия лагер, а от самия човек, който бе подхвърлил листовете в склада. Все едно, Сано трябваше да е наясно, че не можеше да ги запази в тайна.

— Мога да обясня.

Владетелят Мацудайра махна с ръка наред думите му.

— Само ми кажи дали е истина — враждебност изкриви лицето му в гневна гримаса. — Двамата с владетеля Мори заговорничихте ли да ме свалите от власт? Ти продължаваш ли?

— Не — заяви твърдо Сано, комуто бе дошло до гуша от неоснователни обвинения, колкото на владетеля Мацудайра — от лъжи.

Владетелят Мацудайра пристъпи към Сано и се втренчи в него с немигащ поглед, измервайки честността му. Леко потръпване на устните му показа, че я намира за фалшива.

— Престани с превземките си. Шогуна го няма, за да го мамиш с номерата си. Спокойно можем да стигнем до дъното на всичко това, защото тук няма никого, освен нас.

Ние и скритите ти стражи, които са готови да се нахвърлят върху мен, щом им дадеш знак.

Сано рече:

— Казах ви вчера, че не съм заговорничил срещу вас. Днес ще ви повторя, че не съм... нито преди, нито сега. А вие — както искате — можете да ми вярвате или да смятате, че ви лъжа.

Изражението на владетеля Мацудайра внезапно се промени. По вида му сега личеше, че се разкъсва между желанието си да повярва на Сано и това да докаже, че подозренията му са основателни. Поклати глава, извърна се и опря ръце на масата.

— Вече не знам на кого да вярвам — измърмори. — Преди време се гордеех с инстинкта си, но сега вече не мога да различа дали някой ми е приятел или враг — после избухна в печален кикот. — С всеки изминал ден враговете ми се увеличават, а приятелите намаляват.

Сано изпита неочаквана жал към владетеля Мацудайра, застанал горе на върха и заобиколен от хора, които непрестанно се опитват да го съборят. Но макар че кризата бе преминала, знаеше, че все още се намира в опасност.

— Милостиви Небеса, как се стигна дотук? — възкликна с приглушен от недоумение глас владетелят Мацудайра.

Превиши си правата, докато се домогваше до властта, помисли си Сано, без да го изрече на глас.

— Стремях се към властта, защото смятах, че е добре не само за мен, а и за цялата страна. Исках да благоприятствам за разцвета, хармонията и честта.

Владетелят Мацудайра се взря в своите редици от бонзаи. Дръвчетата стояха в съвършен строй подобно на застанали мирно войници. Клончетата им бяха извити и приведени в неестествени положения от собствената му ръка.

— Смятах, че мога да се справя по-добре с управлението на страната от моя братовчед. Той остави онзи мошеник Янагисава да обсеби властта — устата на владетеля Мацудайра се изви в презрение и към двамата. — Смятах, че свалянето на Янагисава ще сложи край на покварата и разложението и ще прочисти режима. Но онези, които

предпочитаха нещата да си останат, каквито са били, се оказаха твърде много. Те се противопоставиха на усилията ми, вместо да ми съдействат да изградим отново управлението след войната.

И ти подцени противниците си.

— Принудиха ме да избирам — или да ги смажа, или да се простя с живота си — рече владетелят Мацудайра.

Сано се удиви на съчетанието от интелигентност и наивност, от идеализъм и безпощадност, всички те увенчани с безпримерно високомерие, което владетелят Мацудайра представляваше. Вероятно това бяха качествата, необходими да превърнат един самурай във военачалник.

— Те всички унищожиха мечтата ми да изградя една нова, по-добра и по-почтена Япония.

Във внезапен пристъп на ярост владетелят Мацудайра помете боровото дръвче, което току-що бе пресадило, от масата. Саксията падна и се разби в каменния под. Дръвчето лежеше с оголени корени наред разпиляната пръст. Сано забеляза, че е скъп античен екземпляр, вероятно на възрастта на режима на Токугава, основан преди деветдесет и пет години. Владетелят Мацудайра сведе поглед към дръвчето, сякаш отвратен от онова, което бе сторил гневът му. После се я обърна към Сано със сгърчени от вълнение черти:

— Ако тези съобщения не са доказателство, че си изменник и предател, тогава какво са?

— Отпадъци, взети от моя кош за боклук, и откъснати от конкретния смисъл.

— В такъв случай защо не ми каза сам, а ме остави да науча за тях от други източници?

Сано каза истината:

— Защото предположих, че ще си направите прибързани изводи, без да изслушате версията ми. Защото ми се струваше по-разумно да запазя съобщенията в тайна, отколкото да рискувам да ме пратите заедно със семейството ми на терена за екзекуции.

Макар и с неохота, владетелят Мацудайра бе принуден вътрешно да признае, че Сано е прав, от което настроението му леко се разведри.

— Този път си честен. Само че това ни връща там, откъдето тръгнахме. Ти изменник ли си или не? Да ти вярвам ли, или да дам воля на подозренията си? — той измери Сано с поглед. — Изтъкни ми

една причина, поради която да те оставя да продължиш разследването на убийството на владетеля Мори, въпреки че ти самият вече си заподозрян.

Сано разпозна онзи критичен момент, в който една-единствена погрешна стъпка можеше необратимо да обрече на гибел него, Рейко, сина им и всичките им близки. Докато размишляваше над възможностите си, вдигна боровото дръвче. Клоните му бяха непокътнати, но нямаше да оцелее, ако не получеше нужните грижи. Можеше да каже: Защото в миналото съм ти спасявал живота, което бе самата истина. Ако не бе посякъл убиеца, известен с прозвището Призрака, управлението на владетеля Мацудайра вече можеше да е сринато. Но припомнянето на собствената му уязвимост едва ли щеше да му хареса. Вместо това каза:

— На кого друг можете да се доверите повече, отколкото на мен?

Един дълъг, изпълнен с напрежение миг владетелят Мацудайра размишляваше мрачно над отговора. Сано му подаде дръвчето. Той се поколеба, после го пое, но очите му проблеснаха предупредително към Сано:

— Ако някога ми се наложи да съжалявам за решението си... — започна той.

Внезапно го прекъснаха детски викове. Тичащи стъпки зашляпаха през мократа градина. Две дечица — момче и момиче — влетяха задъхани в бараката.

— Дядо! — извикаха те.

Втурнаха се към него и всяко от тях се вкопчи в един от краката на владетеля Мацудайра. Той се усмихна ласкаво и ги прегърна.

— Какво има, малките ми?

— Той ме удари — оплака се момиченцето и се нацупи към момченцето.

— Тя ме удари първа! — възрази той.

— Добре, тогава значи сте наравно — рече владетелят Мацудайра. — Никакъв бой повече. Тичайте да си играете!

Докато двамата се гонеха из градината, той ги наблюдаваше със същата яростна, собственическа нежност, която Сано изпитваше към сина си. После се обърна към него и рече:

— Не забравяй, че ти не си единственият мъж със семейство. Ако ме предадеш, те също ще страдат.

* * *

След като Сано излезе от къщи, Рейко остана да лежи в леглото, опитвайки се да събере сили, за да се изправи лице в лице с настъпилния ден. Предишната нощ не бе мигнала, защото страховете и колебанията ѝ бяха запратили мислите ѝ в шеметен вихър. Беше си наложила да лежи тихо, за да не събуди съпруга си и сина си. Сега тялото и главата я боляха от усилието. Изсъхнали сълзи бяха вдървили лицето ѝ. Заслуша се в дъжда, който бе завалял отново. Имаше чувството, че стаята ѝ е сумрачна пещера под водата. Чу прислужниците, които чистеха из къщата. Масахиро бе отишъл на обичайните си занимания по бойни изкуства. Всички бяха заети и вършеха нещо, с изключение на нея. Тя трябваше да предприеме някакви действия, а не да се предава на самотата и отчаянието в сърцето си.

Едно от нещата, които трябваше да направи, бе да се помъчи да си спомни повече за нощта, в която бе убит владетелят Мори, да обезсили ужасния резултат от своя първи опит. Другото бе да се изправи срещу старите си врагове.

И двете перспективи бяха толкова плашещи, че ѝ се искаше да се завие през глава и да се предаде. Но чу Масахиро да вика в градината, докато се упражняваше в бой с меч. Трябваше да бъде силна — ако не заради себе си, то заради него.

Легна по гръб с опънати крака и с отпуснати до тялото ръце, обърнати с дланите нагоре. Задиша бавно и дълбоко, оставяйки мислите ѝ да се реят. Цялото ѝ тяло се скова от страх, потапяйки се в ужасяващото минало, но тя продължи да упорства. След доста време изпадна в медитативен транс. Душата ѝ се озова в пространство извън тялото ѝ. Видя се да лежи на леглото, докато се носеше над него, миг преди съзнанието ѝ да се устреми по черния, осветен от звезди космически тунел, обратно във времето.

За пореден път онази мъглива нощ в имението на Мори я обгърна в своите звуци на течаща вода и далечни гласове с усещането за влага и заплаха. И отново Рейко бе коленичила на верандата пред личните помещения на владетеля Мори, отдръпвайки глава от шпионката. Изправи се на крака, залитна и падна, тъй като

безсъзнанието я повлече надолу, все по-надолу, във водовъртеж от мрак. И пак се понесе в него, докато се озова в спалнята на владетеля Мори.

Лежеше гола на леглото. Лицето му бе над нейното, тъй близо, че долавяше мириса на възкиселия му дъх, излизащ от зейналата му уста, от която се точеше слюнка. Очите му бяха полузатворени, лицето — безизразно. Тя го прегръщаше, краката ѝ бяха склучени около кръста му. Тялото му се блъскаше в нейното на ритмични тласъци, които разтърсваха пода под тях. Рейко усети собственото си учестено дишане, хлъзгавата им пот. В съзнанието ѝ отекнаха подигравки и злобен кикот.

Щом се отдръпна ужасена от тази картина, тя изчезна. Сега вече седеше с изправени рамене. Бе стиснала здраво кинжала си в две ръце, със сочещо нагоре острие. Образът на владетеля Мори изплува от неясно петно от светлина и движение пред нея. Очите му бяха широко отворени, устата му — зейнала от ужас. Той протягаше ръце в безмълвна молба. Мощен замах я устреми към него. Острието на кинжала ѝ потъна дълбоко в корема му. Той нададе оглушителен вик, който стъписа Рейко. Подигравките и смехът се усилиха до маниакална висота. От зейналата рана върху нея бликна кръв.

Рейко изкрещя: „Не!“ Направи усилие да се изтръгне от трансa, но той я бе обхванал като невидима стоманена мрежа.

Лежеше наред локва кръв, която се бе просмукала в сламените рогозки от неподвижно проснатото голо тяло на владетеля Мори. В локвата плуваше бяла хризантема, а листенцата ѝ постепенно се обагряха в алено. Ръцете ѝ бяха отпуснати на пода пред нея с дланите нагоре и в тях се мъдреха отрязаните, изцапани с кръв гениталии на владетеля Мори, все още топли и хлъзгави като прясно месо. Така ти се пада, мръсен злодей!

Думите отекнаха, злоради и тържествуващи, в съзнанието на Рейко. Трансът ѝ бе взривен от потрес. Тялото ѝ се сгърчи в конвулсии, крайниците ѝ се разтресоха. Тя успя да седне в постелята, падна напред и изплака. Някой извика:

— Рейко сан!

Обърна се и видя на прага Мидори, която я гледаше озадачено и загрижено. Тя се отпрати бързешком към Рейко, коленичи и я прегърна.

— Чух какво се е случило. Толкова съжалявам! Щях да дойда още вчера, но бебето се разболя. Добре ли си?

Състраданието на приятелката ѝ успокои Рейко. Макар че сърцето ѝ все още блъскаше в гърдите, а тялото ѝ трепереше, истерията вече преминаваше. Отпусна се в обятията на Мидори и овладя дишането си.

— Да. Благодаря, че дойде. Радвам се да те видя.

Изведнъж си даде сметка, че нито една от останалите жени, които смяташе за свои приятелки, не бе дошла да я види след убийството. Роднините ѝ също. Вероятно любопитството, което изпитваха, бе значително по-слабо от страха да се свържат с такава скандална престъпница, каквато изглеждаше. Предишния ден следобед бе дошъл да я посети баща ѝ, но тя бе тъй разстроена от първия си опит да преживее повторно нощта на убийството, че почти не успя да говори с него. Иначе всички я избягваха. Дори слугите гледаха да стоят далеч от нея. Тя беше низвергната.

— Чух те да викаш — рече Мидори. — Какво става?

Само това, че господарката Мори е права. С владетеля Мори сме били любовници. Аз съм го прелъстила онази нощ. После съм го намушкала с кинжала си, защото ме е отритнал. След като е умрял, съм го кастрирала.

Така ти се пада, мръсен злодей!

Рейко пое дъх, дълбок и пресеклив. Не можеше да го каже на Мидори, но вече бе сигурна, че тя бе убила владетеля Мори. Собствената ѝ памет бе най-силното доказателство за това. Вместо това отвърна глухо:

— Сигурно е бил лош сън.

Лош сън, който бе реалност и нямаше да си отиде.

— Знам, че не си го извършила! — възкликна Мидори с искрена и прочувствена убеденост. — Няма значение, какво говорят хората.

Рейко можеше да предположи какво приказваха за нея. В очите ѝ нахлуха сълзи на признателност.

— Оценявам предаността ти.

— Не се тревожи, Рейко сан. Твоят и моят съпруг ще докажат, че си невинна — успокои я Мидори.

Но Рейко се страхуваше, че бе само въпрос на време Сано да открие доказателства за вината ѝ. И тогава любовта му към нея щеше

да се превърне в омраза и отвращение. Той щеше да остави законът да свърши своето. Неспособна да понесе тези мисли, Рейко се вкопчи в късчето надежда, че е невинна въпреки спомените си, въпреки вестите, донесени от Хирата, че Лили и Джиро най-вероятно не съществуват. Сега беше време да предприеме следващото действие, от което толкова се страхуваше.

— Не мога просто да седя тук, докато съпругът ми и Хирата сан правят всичко, за да ме спасят — Рейко отиде до шкафа и извади дрехи, които да облече. — Трябва да си помогна или ще обезумея, докато чакам.

— Но какво можеш да сториш? — попита Мидори.

— Ще разговарям с някои хора, които може да са отговорни за убийството на владетеля Мори и за инсценирането на моята роля в него — тя повика една прислужничка и каза: — Доведи ми лейтенант Асукай.

Докато Мидори ѝ помагаше да се облече и да срещне косите си, Рейко разсъждаваше срещу кой неприятел да се изправи най-напред. Те всички бяха хора, с които се бе сблъскала, докато вършеше частната си детективска работа. Но онзи, който бе най-подходящ и подръка, също имаше връзки с владетеля Мори.

Когато лейтенант Асукай пристигна, Рейко му нареди:

— Доведи ми полковник Кубота от армията на Токугава.

19 ГЛАВА

Когато Сано напусна заедно със свитата си оградения район, в който живееха висшите служители от режима на Токугава, по закрития коридор към него бързешком се отправи един от войниците му.

— Гледай да имаш за мен добри новини — предупреди го Сано, напрегнат от срещата си с владетеля Мацудайра.

Той и семейството му се бяха разминали със смъртта на косъм! А сега владетелят Мацудайра му бе дал допълнителен стимул да разкрие престъплението. Вчера Сано можеше да наблюдава провала на владетеля Мацудайра без съжаление. Бе изтърпял толкова оскърбления от този човек, че не изпитваше към него особено съчувствие... допреди няколко мига. Сега носеше отговорността за другар, който служеше на честта и имаше обично семейство, чиято съдба зависеше от изхода на разследването и от равновесието на мощта.

— Наистина ви нося добри новини — отвърна войникът. — От хората, които пратихте да издирват момичето медиум. Открили са Нього. Намира се в метоха на храма Каней.

* * *

Пантерата изчаква най-удобния момент, не скача нито прекалено късно, нито твърде рано.

В имението си Хирата провеждаше тренировките си в една беседка, обкръжена с бял пясък, който бе заравнен в успоредни ивици около покрити с мъх камъни и храсти с извити клони. Правеше едно от упражненията по бойни изкуства, на които го бе научил Озуно. Представяше си, че е пантера в джунглата през нощта, седеше абсолютно неподвижен и отпуснат, но в същото време готов да се хвърли върху плячката си. Дишаше бавно и слушаше гласа на Озуно, който звучеше в съзнанието му.

Слей се с Космоса, бъди в покой със себе си. Ако се приближи враг, твоята невъзмутимост ще го заблуди, ще го накара да смята, че ти не си заплаха, и ще притъпи вниманието му. Ако извадиш оръжието си, ако покажеш, че усещаш предстоящата атака, ще загубиш предимството на изненадата.

Хирата си представи наемен убиец, който пропълзва в полезрението му. Опита се да излъчи спокойствие и ведрина дори когато мислите му се насочиха към разследването на убийството.

Бъди тук и сега! Не се пренасяй в миналото или в бъдещето. Това ще ти коства живота, глупако!

Не можеше да престане да се тревожи за бъдещето на Сано и Рейко, както и за своето собствено. Дори това кратко време, откраднато за тренировки, можеше да изложи на риск всички тях. Затвори очи, за да се съсредоточи върху упражнението.

Дръж си очите отворени! Не изключвай света! Един воин трябва да се научи как да постига вътрешен покой при всякакви обстоятелства. Едва тогава може да разбере какви действия да предприеме по време на бой. Иначе става жертва на несигурността и объркаността.

Скоро сакатият му крак се схвана от дългото стоене в една поза. Той се размърда, опитвайки се да му намери по-удобно положение.

Не се отвличай с физически усещания. Почувствай как енергията тече в теб, докато дишаш.

Уви, светът изобилстваше от дразнители, които Хирата не бе способен да пренебрегне. По покрива и пясъка пръскаше дъжд, вятърът го посипваше с капки. Бръмчаха комари. Той потисна порива си да ги перне. Лицето го сърбеше от ухапванията.

Чувствата са пречки в самия теб, не бива да позволяваш да те отвличат. Трябва да се научиш да ги владееш. Ако не можеш, тогава няма да успееш да осъществиш надмощие над противника си в битката.

Хирата продължаваше да упорства с несекващо старание, когато при него бързешком се озова Мидори.

— Съпруже! Какво правиш?

— Нищо — отвърна той, подразнен от прекъсването.

Лицето на Мидори доби познатото изражение на принудителна сдържаност. Тя разбираше колко важни бяха за него тренировките, но

смяташе, че го отдалечават твърде много от дома и дълга към семейството, тъй че рисковете превишаваха ползата.

— Какво има? — попита Хирата.

— Пристигна детектив Ода — Мидори бе довела самурая със себе си. — Иска да ти каже нещо.

Тя побърза да се отдалечи. Когато Ода се отправи към него, Хирата реши да си направи експеримент. Представи си как пристъпва напред и нанася удар на Ода, при което устреми силен поток мисловна енергия в безсловесна мощна заплаха към детектива.

Ода влезе в беседката при Хирата.

— Какво има? — попита той през смях. — Защо ме гледате така?

— Няма значение — отвърна рязко Хирата.

Мисловната му атака трябваше да изплаши Ода, но явно силата му не действаше по-добре, отколкото в храма, докато беше с Озуно.

Може би Мидори беше права.

— Кажете ми новините — подкани го Хирата.

— Проучих алибито на доведения син на владетеля Мори — съобщил детектив Ода. — Отидох до Тоцука и установих, че Енджу е прекарал нощта на убийството в тамошна странноприемница. Името му бе записано в книгата за гости. Фигурира и в сведенията на пропускателните пунктове по междуградския път между Тоцука и Едо.

— Кога се е върнал в града според тези сведения?

— Следобед в деня, когато е бил открит трупът на владетеля Мори.

— Значи най-вероятно Енджу не е имал възможност да убие втория си баща — Хирата изглеждаше разочарован, макар че Енджу още не беше извън подозрение. Сведенията не потвърждаваха цялата история. — Намери ли някого по пътя, който наистина да го е разпознал и да помни, че го е видял?

— Разпитах сума ти хора, но такъв нямаше — отвърна Ода. — Ханджията и някои от служителите при пропускателните пунктове си спомниха за мъж, преминал под името Енджу Мори. Описанието им май пасва на външността му. Но не можем да сме сигурни дали са видели именно него или някой друг, който е използвал името му.

— Може да е пратил някого за прикритие, а самият той да е останал у дома и да е убил владетеля Мори. Имението е толкова голямо, че спокойно може да се е скрил там, без никой да разбере.

Но Хирата съзнаваше, че това бяха само предположения.

— Има и друга новина, която сигурно ще ви хареса — рече детектив Ода. — Говорих с един от патрулите, който познаваше Енджу и го помнеше, но не от това му пътуване. Натъкнал се на Енджу и владетеля Мори, докато се връщали в Едо от провинцията точно след Нова година. Чул ги да се карат.

— Така ли? И какво са си говорели?

— Според стража Енджу казал нещо от сорта: „Не, няма да го направя. Никога повече“. А владетелят Мори отвърнал: „Ще правиш каквото ти казвам“. Тогава Енджу се ядосал, препуснал напред с коня си и викнал през рамо: „Ще съжаляваш!“

— Е — заяви Хирата доволен, — очевидно нещата между тях не са били толкова идеални, колкото твърди господарката Мори. Енджу със сигурност трябва да бъде разследван по-внимателно.

— Това може да се окаже доста трудно, тъй като никой в имението на Мори не желае да говори за семейството.

— Дори и да е така, някой извън имението може да се окаже словоохотлив — предположи Хирата.

* * *

Седнала на подиума в помещението за аудиенции, Рейко пое дълбоко дъх и се подготви за сблъсък, който далеч нямаше да бъде приятен.

В стаята влязоха двама стражи, съпровождайки полковник Кубота. Самурай, прехвърлил четирийсетте, той притежаваше горда осанка, която компенсираше ниския му ръст. Носеше богато украсена бронирана туника и метални предпазители за краката, но Рейко знаеше, че са само за показност. Кубота прекарваше дните си в надзор и обучение на войници. Самият той рядко практикуваше бойни изкуства. По време на войната бе седял на коня си край бойното поле и бе командвал войниците. Мечът му никога не бе напускал ножницата си. Използваше съмнителните бойни умения, които притежаваше, в една по-интимна сфера.

Имаше благи меки черти, а угълчетата на устните му бяха извити нагоре в неизменна усмивка. Ситните бръчици около очите му бяха

признак за весел нрав. Но когато се взря в Рейко, погледът му бе строг и жесток. Тя кимна на стражите си и те напуснаха помещението, но по нейно нареждане останаха пред вратата, в случай че ѝ потрябват.

Полковник Кубота пропусна обичайните любезности, които се изискваха от един посетител.

— Как смееете да нареждате да ме откъсват от работата ми, за да ме водят при вас? За какво е всичко това?

Гласът му бе тих, но заплашваше да премине в гневни крясъци. Рейко вече бе ставала свидетел на подобно поведение.

— Добре дошли. Моля, заповядайте.

Потискайки отвращението си към Кубота, тя посочи с жест пониския под пред себе си. Той коленичи, настръхнал от негодувание.

— Ако не бяхте съпругата на почитаемия дворецов управител, изобщо нямаше да дойда! По-скоро бих ви заплюл! — макар че чертите му останаха застинали в благ израз, гневът бушуваше в очите му. — Не ви ли стигна, че съсипахте брака ми? Какво още искате от мен?

— Трябва да ви припомня, че вие съсипахте брака си — отбеляза безстрастно Рейко. — Вие сте биели жена си в продължение на двайсет години. Когато се запознах с нея миналото лято, цялото ѝ тяло беше в синини. Прилошаваше ѝ, защото бяхте блъскали главата ѝ в каменния под.

— Един съпруг може да се отнася с жена си, както си реши — изсумтя презрително полковникът. — Неин дълг е да му се подчинява. Сецу нямаше никакво право да ви намесва в семейните ни отношения.

Неговата съпруга бе научила за услугите, които Рейко извършваше за хора в беда, и се бе обърнала към нея за помощ. Рейко си спомняше как уплашената дребна жена бе седяла в същата тази стая и шепнешком ѝ бе разказала своята история за мъките, които бе изстрадала в ръцете на собствения си съпруг. Когато Рейко се бе съгласила да я спаси, госпожа Сецу се бе разплакала от благодарност. Освен това бе предупредила Рейко, че полковникът ще обърне гнева си срещу нея.

— Нямахте никакво право да се намесвате — отсече той. — Нямахте право да вземате правосъдието в свои ръце и да осигурявате на Сецу развод.

— Някой трябваше да се намеси. А предназначението на закона е да защитава невинните граждани от злото.

Рейко бе отишла при баща си, който бе съдия, бе му описала окаяното положение на госпожа Сецу и го бе помолила да се намеси в нейна защита. На специално насрочено дело съдията Уеда бе обявил развода против волята на полковник Кубота. Бе постановил, освен това, че ако Кубота доближи жена си, ще бъде осъден да живее като низвергнат от обществото в продължение на три години. Съдебното решение не бе просто необичайно, то бе направо нечувано. Полковник Кубота се бе развилнял и бе обсипал с грозни ругатни съпругата си, съдията и най-вече Рейко.

— Вие ми отнехте Сецу. Сега тя живее в моята вила в провинцията, която накарахте съдията да открадне от мен, с пари, които ме принудиха да ѝ изплатя.

Усмивката му бе грозна, изкривена от враждебност. Рейко знаеше, че гневът му към нея не се дължеше на това, че обичаше жена си и тъгуваше за нея.

— Беше честно да върнете зестрата, която ви бе донесла при сключването на брака — възрази тя. — Вилата бе част от нея. Тя заслужаваше някакво обезщетение за годините мъки, които бе изтърпяла.

— Вие не само я обезщетихте — Кубота стисна юмруци, сякаш се готвеше да я удари. — Прекратихте връзките ми с влиятелен клан. Опозорихте ме публично.

От гняв жилите на врата му се напрегнаха. Омразата, която струеше от него, бе като лумнали пламъци. Готов да избухне, както бе сторил в съда, той заяви:

— Някой ден ще ви отмъстя!

— Може би вече сте го сторили — отбеляза Рейко.

Гневът му се смеси с недоумение.

— Сега пък какви ги бръцолевите?

— Владетелят Мори е убит, а някой се е погрижил нещата да изглеждат така, все едно аз съм го извършила. Затова се питам дали нямате нещо общо с това.

— Ааа, ясно — очите на полковник Курода заискриха от злорадство. — В беда сте и си мислите, че е по моя вина.

— А така ли е?

— Откъде изобщо ви хрумна подобна идея? Като се изключи фактът, че ме ненавиждаш?

— Вие познавахте владетеля Мори доста добре — рече Рейко, която бе наясно с дворцовите клюки.

— Да. И какво от това? — в гласа му се долавяха надменност и нетърпение.

— Ако сте го посетили, той би ви въвел в личните си помещения.

— Ако съм го сторил — подчерта полковникът.

Рейко го наблюдаваше много внимателно, но единственото, което забеляза зад благите му усмихнати черти, бе познатият гняв.

— Може да сте ме видели там. Възможно е да сте съзрели добра възможност да ми отмъстите за проблемите, които ви създадох.

— И смятате, че аз съм намушкал и кастрирал владетеля Мори? Че съм ви проснал в безсъзнание, съблякъл съм ви гола, омазал съм ви с кръв и после съм ви оставил да лежите до него? — възкликна полковник Кубота, клатейки глава в недоумение. — И как съм извършил всичко това, без някой да ме е видял?

— Вие ми кажете.

Той махна с ръка, отхвърляйки теорията ѝ.

— И си мислите, че ще убия влиятелен *даймио*, съюзник на владетеля Мацудайра, само за да се разправя с вас? — изсмя се той недоверчиво. — Не се ласкайте излишно. Изобщо не сте толкова важна за мен, та да поемам такъв риск.

Рейко знаеше, че теорията ѝ е доста преувеличена, но каза:

— Вие сте избухлив и способен на насилие. Когато сте били жена си, изобщо не сте очаквали, че ще изтърпите никакви последствия. Може би сте мислели, че ще ви се размине, ако убиете владетеля Мори, защото вината ще бъде стоварена върху мен?

— Защо пък не — подигра ѝ се полковник Кубота. — Фактът обаче е, че не бих могъл да го сторя, защото не съм бил там.

Рейко си спомни думите на Сано, че не е намерил никакви доказателства за присъствието на други външни лица, освен нея в имението в нощта на убийството.

— Може да сте подкупили някого от васалите или слугите на владетеля Мори, за да го убие.

Полковник Кубота се изсмя:

— Имате отговор за всичко, нали? Е, онова, което нямате обаче, е доказателство, че аз съм го убил и съм натопил вас.

— Ще оставя съпруга ми да го намери — заяви Рейко, макар че бе по-убедена в собствената си вина, отколкото в неговата. — Той разследва убийството.

— И ще разкажете на дворецовия управител безумната си теория?

Рейко видя, че зад негодуванието на Кубота проблесна страх от разследването, на което щеше да го подложи Сано.

— Той ме помоли да помисля за хора, които биха желали да ми причинят зло — каза Рейко. — Ще му бъде интересно да чуе за вас.

— Искате да кажете, че двамата ще се опитате да ми припишете убийството, за да си спасите жалката кожа? — мускулите на лицето му потръпнаха. Обладан от ярост, задиша шумно. — Сякаш не направихте достатъчно, за да ме съсипете, че сега се каните да ме обвините в убийство и да стъпчете честта ми в калта. Е, няма да ви позволя да го сторите!

Той се хвърли към Рейко с протегнати, готови да сграбчат ръце и с очи, в които пламтеше намерение за убийство. Тя бръкна в ръкава си и бързо измъкна кинжала от ножницата му.

— Спри! — заповяда Рейко. — Не се приближавай!

Замахна с острието към него и в този миг телохранителите й нахлуха в помещението и го сграбчиха за ръцете. Той взе да се съпротивява, а лицето му бе тъй изкривено, тъй дивашко, че приличаше на чудовище. Вероятно това бе видът, в който толкова често го бе виждала съпругата му. Сега госпожа Сецу бе в безопасност, но сърцето на Рейко биеше до пръсване от закъснял страх. Ако не бе взела предохранителни мерки, той можеше да я убие.

— Изведете полковник Кубота — нареди тя на стражите. — С него приключихме.

— О, не, не сме! — изкрещя той, докато го влачеха към вратата. — Ще съжаляваш жестоко, че изобщо си ме срещнала, малка уличнице! Ще се погрижа да си платиш за онова, което ми стори!

20 ГЛАВА

Районът на храма Уено се намираше в североизточния край на Едо, наречен Дяволската порта. Издигнат да брани града от злите въздействия, идващи от тази неблагоприятна посока, той заемаше хълмист обработваем терен. От двете страни на пътя, стигащ до подножието на хълма, на чийто връх се намираше главния храм Канейджи, имаше къщи и магазини. Сано и антуражът му се присъединиха към тълпите поклонници, които минаваха край тържището Канда, където се продаваха плодове и зеленчуци, и край лагера на съпровождащата шогунa пехота. В чайните по един страничен път, който заобикаляше езерото Шинобазу, се продаваше ориз, задушен в листа от прочутите езерни лотоси. Ивицата гола земя извън района, която играеше ролята на защитен пояс срещу пожар, изобилстваше от сергии, будки за сувенири и игра на комар, пътуващи проповедници, танцьори, акробати и въжеиграчи. След като прекоси едно от трите мостчета над потока, мина през Черната порта и продължи да язди нагоре по една улица с вишневи дръвчета от двете ѝ страни, Сано усети пристъп на носталгия и се натъжи.

Тук в Канейджи се бе запознал с Рейко по време на официалната среща между семействата им. Бяха се разхождали сред цъфналите дръвчета, докато скришом се изучаваха един друг. Бе толкова млада и красива! Не можеше да повярва, че оттогава бяха минали девет години или че любовта и щастието, които бяха намерили заедно, можеше скоро да бъдат унищожени.

Той и свитата му пристигнаха в метоха, уединен зад висока бамбукова ограда. В неголяма градина пред постройка с наполовина дървени стени и веранда, окичена с анемони^[1], около цветни лехи се гонеха малки момичета.

Те пицяха от радост и възторг. Сано си помисли, че може да са послушнички или сирачета, подслонени от манастира. Надзираваше ги монахиня с обръсната глава и строги черти, облечена в семпла конопена роба. Тя зърна Сано, плесна с ръце и извика:

— Момичета!

Бутайки се припряно, те застагнаха в редица и коленичиха безмълвно. Монахинята се поклони на Сано. Момичетата я последваха.

— Добре дошли, почитаеми господарю — рече монахинята. — С какво мога да ви услужа?

Сано се представи:

— Искам да разговарям с Нього. Моля, доведете ми я.

— Съжالياвам, но тук няма момиче с такова име.

Монахинята говореше с равен тон и привидна искреност, но Сано долови лъжата, която се криеше зад тях.

— Някой нареди ли ви да криете Нього?

Тя се поколеба и впери поглед в момичетата, замръзнали в редицата до нея.

— Някой ви е заплашил, че ще накаже тях, ако не скриете Нього от мен, така ли? — попита Сано. — Полицейският началник Хошина ли беше?

Лицето ѝ се скова. Тя остана безмълвна.

— Ако ми доведеш Нього, ще ги закрилям — обеща Сано.

Монахинята не помръдна. Очевидно не вярваше особено на закрилата му. Макар че мразеше да заплашва, той не виждаше друга възможност.

— Откажеш ли, ще те накажа лично.

Тя сведе глава:

— Момичета, приберете се вътре и си научете уроците.

Те се изправиха и поеха в редица към постройката. Тя ги последва. Сано изчака. Скоро монахинята се появи на вратата, засенчена от кичестите анемони. Беше сложила ръце върху раменете на дребна жена, която подбутна към верандата. Остави я там и се оттегли. Жената стоеше със скръстени ръце и извърнато от Сано лице, без да помръдва, като само му хвърляше коси погледи.

Първоначално той не позна Нього. Вместо ярките роби, с които я беше видял последния път, тя носеше обикновено памучно кимоно в индигов цвят. Косите ѝ бяха събрани във висок кок, а не сплетени на плитки. Беше с десетина години по-възрастна, отколкото изглеждаше по време на сеанса.

Щом тръгна към нея, Нього придоби изражението на притиснато до зида куче. Пое плахо нататък по верандата, после се обърна и хукна.

— Спри! — викна Сано и се втурна след нея.

Нього тичаше с развети поли през градината, устремена към портата. Видя свитата на Сано отвън, зави и хукна към зида. Докато се опитваше да го изкатери, Сано я хвана за пояса, дръпна го силно и тя падна на земята. После се изправи на крака и вдигна лице към него.

— Защо разказа онази история, пълна с лъжи за мен, вчера? — попита той с огрубял от гняв глас.

— Не съм аз — отвърна Нього.

Гласът ѝ бе по-плътен, отколкото по време на сеанса, и някак грубоват.

— Беше владетелят Мори. Аз само изрекох онова, което ме накара да разкажа духът му.

— О, не се съмнявам, че ти е било наредено какво да кажеш. Но не от владетеля Мори. Ти си измамница.

— Не съм. Аз общувам с мъртвите. Те говорят чрез мен.

Макар че отстъпи назад към зида, Нього срещна погледа на Сано. Очите ѝ искряха от дързост и коварство. И двамата знаеха, че тя нямаше какво повече да губи, като го предизвиква, вместо да си признае мошеничеството.

— Мога да те убия за онова, което каза за мен.

Тя зашари с очи, търсейки къде да избяга.

— Не можете. Аз съм любимият медиум на шогуна. Той вярва в мен.

— Само че шогуна го няма тук да те спаси. Животът ти е в ръцете ми.

— Няма да му хареса, ако ме убие.

Гласът на Нього трепереше.

— Той вече сигурно те е забравил — Сано говореше убедено, тъй като знаеше колко непостоянна бе паметта на шогуна. — Колкото по-дълго отсъстваш от двора, толкова по-малка става вероятността да си спомни, че съществуваеш, камо ли да го е грижа за теб.

Нього вдигна ръце, за да се предпази.

— Ако ме пипнете, той ще ви накаже — настоя тя, макар че зад лукавството ѝ проблясваше страх.

Сано поклати глава.

— Той няма да разбере, че съм ти сторил нещо. Ти просто ще изчезнеш безследно. Никой няма да знае какво се е случило с теб. Освен ти и аз.

И той посочи с пръст първо нея, после себе си. Устните ѝ потръпнаха. В очите ѝ проблесна пресметливост.

— Но ако ви сътруднича...?

— Тогава ще ти пощадя живота — отвърна Сано.

Нього се поколеба и после отсече:

— Не е достатъчно. Ако ви кажа каквото искате да знаете, животът ми няма да струва нищо. Принудите ли ме да говоря, съм мъртва.

— Тогава или умри сега, или поеми риска да оцелееш по-късно — Сано потисна жалостта, която изпитваше към нея — пионка в ръцете на властни мъже. — Ти избираш.

Тя въздъхна посърнала. Сано изпита колкото срам, че бе упражнил принуда над тази измамна, но нещастна жена, толкова и облекчение, че тя се бе предала. Точно това би сторил бившият дворцов управител Янагисава. Отстъпи назад и каза:

— Кой ти нареди да излъжеш за мен?

— Полицейският началник Хошина — отвърна тя с неохота.

Точно както подозираше. Удовлетворението уталожи чувството за вина от това, как бе постигнал признанията ѝ.

— Той те накара да кажеш, че подготвям преврат, за да сваля от власт владетеля Мацудайра?

— Не точно. Не разполагаше с достатъчно време преди сеанса, за да ми каже какво да говоря. Но аз слушах отвън пред приемната на шогуната. Имах представа, какво става. А Хошина сан ми бе наредил да използвам всяка възможност, за да ви злепоставя пред шогуната.

— Кога ти нареди това?

— Преди две години. Когато ме доведе в двореца.

Сано изпита неволно възхищение от изобретателността на Хошина. Полицейският началник бе внедрил Нього в двора, за да подрива влиянието на враговете си пред шогуната. Сано го бе подценил, смятайки го по-скоро за безразсъден, отколкото за умен.

— Сеансът бе големият ми шанс — продължи Нього. — Затова измислих тази история за вас, за жена ви и за владетеля Мори — тя се усмихна, дяволита и горда от себе си. За момент заприлича на детето,

за което се бе представила предишния ден. — Получи се доста добре, нали? Хошина сан остана много доволен.

— Без съмнение.

Сано бе впечатлен колкото от находчивостта ѝ, толкова и от майсторското ѝ изпълнение. Сега вече разбираше причината за странното изражение, което бе забелязал върху лицето на Хошина, когато шогунът бе предложил сеанса. Хошина се бе надявал Нього да действа в негова полза, но се бе опасявал, че може да го подведе. А тя се бе представила така блестящо, че интересът на Сано към нея отиде отвъд полезната информация, която току-що му бе разкрила.

— Коя си ти? — попита той. — Откъде си?

— Наистина се казвам Нього — отвърна тя, — но не съм с благороднически произход. Родителите ми са гадатели в увеселителния район Рьогоку. Когато бях малка, ме обучиха на техния занаят. Научих се да познавам какво си мислят хората и какво искат да чуят. Преструвам се на малко момиче, защото по този начин печеля доверието им.

— Ясно — заинтригуван въпреки отвращението си към подобни измами, Сано каза: — Значи си се усъвършенствала в провеждането на сеанси?

— Да. Мама смяташе, че ще ме бива в тия неща. И аз наистина съм добра — отбеляза Нього делово.

— Как се запозна с полицейския началник Хошина?

— В Рьогоку се говореше, че търси да наеме медиум. Предлагаше много пари. Всеки, който искаше да се пробва, трябваше да отиде в къщата му. И аз го сторих. Там имаше още много хора. Той провери всички ни и избра мен.

Сано си представи как Хошина прослушва медиуми, търсейки онзи, който ще обслужва собствените му цели, като съумее да се възползва от слабите места на шогуна.

— Е, смятам, че е направил добър избор.

— Така ли? — очите на Нього заискриха лукаво. Тя вирна глава и събра ръце зад гърба си в позата на малко очарователно дете. — Бих могла да работя за вас вместо за Хошина сан, стига да искате.

— Значи така? — рече Сано, впечатлен от нейната бърза мисъл и дързост.

— Мога да накарам шогуна да смята, че вие сте великолепен, а Хошина е предател вместо обратното. Той ме слуша... или по-скоро слуша мъртвите си предци, които му говорят чрез мен.

Сано вътрешно потръпна при мисълта, че бе дошло време да прибегне до подобна измама, за да опази мястото си в двора.

— Не, благодаря.

— Сигурен ли сте? — върху страните на Нього цъфнаха трапчинки. — Аз наистина мога да ви помогна.

— Напълно.

Макар че измамата бе помогнала на Янагисава да се задържи на власт близо двацет години, Сано не можеше да се довери на приспособенец като Нього.

— Няма да ме оставите тук просто ей така, нали? — от страх гласът ѝ бе станал пронизителен, а лицето ѝ се бе състарило. — Полицейският началник Хошина ще научи, че съм разговаряла с вас, и ще ме убие — тя склочи ръце и ги протегна към Сано. — Трябва да ме защитите. Умолявам ви!

— Не се тревожи — успокои я Сано. — Идваш с мен. Тя бе единственият му свидетел срещу Хошина, единственият източник на доказателство, че той не е предател, нито пък Рейко — убийца. Нямаше да позволи Нього да пострада.

Докато хората му я отвеждаха на тайно безопасно място, щеше да си поговори с полицейския началник Хошина. Беше крайно време да уредят някои въпроси помежду си.

Един лодкар преведе Хирата и детективите Иноуе и Араи през река Сумида. Набраздените от проливния дъжд води се издигаха високо, връхлитайки бреговете си. Мъжете се бяха свили под блъскания от вятъра навес, докато лодката се добра до източното предградие, известно като Мукоджима.

— Остров Йондър.

От другата страна на крайбрежната улица се простираше парк, където тълпи от хора наблюдаваха цъфналите вишневи дръвчета през пролетта, пълната луна преди есенното равноденствие, снега през зимата. Сега паркът бе подгизнал и пуст. Хирата и хората му наеха коне от една конюшня. Минаха покрай светилището Мимегури и

навлязоха в местност, която някога бе представлявала ловен терен на Токугава. Настоящият шогун, ревностен будист, дал обет да опази животните, бе забранил ловуването. Сега под сивото небе тихо и мирно се бяха ширнали зеленчукови градини и оризища. Селяни, които вече не се намираха под контрола на пазачите на дивеч, обработваха нивите си. Хирата и хората му слязоха от конете близо до няколко колиби със сламени покриви.

Бяха прекарали сутринта в издирване на хора, които бяха работили някога в имението на Мори. Архивари в министерството, което надзираваше класата на *даймио*, бяха дали името на лекаря на клана Мори, който бе напуснал имението преди две години. Лекарите на висшата класа представляваха малобройна група избраници и с помощта на свои приятели Хирата бе проследил доктор Унрю до това село. След като похлопа на няколко порти, той откри една жена, която каза:

— Доктор Унрю е моят баща. Моля, заповядайте.

Тя ги поведе към задния двор, където възрастен мъж бе клекнал до едно декоративно езеро и хвърляше трохи във водата.

— Татко, имаш посетители.

Лицето на доктор Унрю беше благо, набраздено от множество бръчки и осеяно със старчески петна. Той се усмихна и се поклони.

— Добре сте дошли.

Хирата и хората му отидоха при езерото. Огромни оранжеви шарани изплуваха на повърхността сред водните лилии и погълнаха лакомо храната.

— Хубави риби — отбеляза Хирата.

Лекарят кимна доволен. Той разпръсна останалите трохи и се изправи с усилие.

— Стана ми хоби да ги храня, откакто се пенсионирах. Преди време работех за клана Мори. Бях техен лекар в продължение на двайсет и осем години.

— Това е причината за посещението ни — Хирата представи себе си и хората си. — Разследваме убийството на владетеля Мори и се нуждаем от съдействието ви.

— Убийство? На владетеля Мори? Колко ужасно. Как се е случило?

Загриженост вдълба бръчиците около очите на доктор Унрю, все още ясни и интелигентни. Хирата обясни, че владетелят Мори е бил намушкан многократно с кинжал, но спести подробностите.

— Всички в домакинството са заподозрени. В това число съпругата му и доведеният му син. Бих искал да науча повече за взаимоотношенията им.

Доктор Унрю се поколеба.

— Как се държеше с тях? — подсказа му Хирата. — Как се разбираха?

— Когато напусках, той ме предупреди да не споделям с никого онова, което съм видял и чул в имението — поясни Унрю.

— Убеден съм, че не би имал нищо против да нарушите заповедта му, ако това може да помогне да заловим убиеца — рече Хирата.

Доктор Унрю поклати глава. За момент се замисли, сбърчил чело.

— Предполагам, че наследникът на владетеля Мори е Енджу?

— Да.

— Откакто се пенсионирах, владетелят Мори ми плаща пенсия. Не са много пари, но издържам себе си и дъщеря ми. Ако Енджу разбере, че съм говорил с вас, може да ми я отнеме.

— Стори ли го, ще ви я плащам аз — успокои го Хирата, предчувствайки, че лекарят разполага с информация, която щеше да си струва разходите.

Успокоен, Унрю кимна.

— Трябва да отбележа, че няхах много общо с владетеля Мори, съпругата му или Енджу. Те бяха благословени с добро здраве и не се нуждаеха от мен твърде често. Лекувах предимно други хора в имението. Но си спомням две неща, които вероятно ще представляват интерес за вас. Първото се случи година преди да се пенсионирам. Владетелят Мори се разболя — получи силни болки в гърдите. Беше сърдечно неразположение. За малко не умря. Постоянно бях до леглото му, а така също васалите му. Но Енджу не дойде нито веднъж — в гласа на доктор Унрю прозвуча неодобрение. — Наследникът му би трябвало да го успокоява или поне да му засвидетелства нужното уважение. Видя ми се много странно, че Енджу не го стори.

Хирата си помисли, че поведението на Енджу не се вписваше в историята на майка му за идиличния им семеен живот.

— Същото се отнасяше и за господарката Мори — заяви лекарят. — Всеки ден ме питаше как е съпругът ѝ, но не размени с него и дума. А и владетелят Мори изобщо не попита нито за нея, нито за Енджу. Изглежда, знаеше, че няма да дойдат.

Хирата доби впечатлението, че вдовицата и наследникът са били в лоши отношения с владетеля Мори. Може би господарката Мори и Енджу са посрещнали с такова разочарование оцеляването му, че са решили да го премахнат. Но предположенията не бяха достатъчни, Хирата се нуждаеше от повече информация, която да подкрепеше теорията му. Един мотив щеше да свърши работа.

— Защо според вас са се държали по този начин?

— Не знам. Никой от семейството не е споделял с мен.

— Какво е другото събитие, което си спомняте?

— Нещо, което се случи скоро след като владетелят Мори се ожени за господарката Мори. Тя и Енджу живееха в имението отскоро. Енджу бе живо и общително малко момче. Обичаше да ме гледа как приготвям различни лекарства. Задаваше ми умни въпроси и видимо проявяваше интерес към отговорите. Но след известно време престана да ме посещава. Реших, че си е намерил други занимания. После един ден господарката Мори ме повика.

Каза ми, че Енджу имал кошмари, събуждал се посред нощ с писъци и подмокрял леглото. Помоли ме да го излекувам. Когато го доведе при мен, бях потресен колко се беше променил. Беше тих и намусен. Когато се опитах да го прегледам, той не искаше да го съблека и не ми позволи дори да го докосна. Викаше и се съпротивяваше, така че изобщо не можах да го прегледам.

— Какво направихте? — попита Хирата.

— Дадох му отвара, приготвена от яйца на богомолка, кости от акула и черупки от стрида за невъздържаност, сладник^[2], корен от перуника и семена от биота^[3] за неврастения.

— И оправи ли се?

— Имах само уверенията на господарката Мори за това. След като го бях лекувал няколко дни, тя ми каза да престана, че било достатъчно.

— По-късно разбрахте ли какво му е било на Енджу?

— Не. Но определено имах чувството, че господарката Мори знае.

Хирата благодари на доктор Унрю. Докато се отдалечаваха от селото, Арай отбеляза:

— Трябва да се е случило нещо много сериозно между Енджу и владетеля Мори, след като Енджу не е искал да го види дори когато се е предполагало, че владетелят Мори е на смъртно легло. Смятате ли, че има връзка с убийството му?

— Убеден съм.

Хирата бе обзет от силно, макар и необосновано подозрение. Възможно бе това да е било причината за разпрата между владетеля Мори и Енджу, дочута на пътя, нещо, което е било заповядано на Енджу да стори против волята му.

— Какъв смятате, че е бил проблемът на Енджу от детството? — попита Иноуе. — Може ли и той да има връзка с убийството?

— Не знам, но не е изключено — отвърна Хирата. — Звучи като нещо, което му се е случило, след като майка му се е омъжила за владетеля Мори. Но каквото и да е било, Енджу излъга за отношенията си с втория си баща. Дължи ни известно обяснение. Както и господарката Мори.

[1] *Anemone pulsatilla* — тревисто растение с красиви бели, жълти или цикламени цветове; съсънка — Б.пр. ↑

[2] Многогодишно растение от семейство Бобови с малки бледосини цветчета и плоски червеникавокафяви шушулки, което се използва като билка и за фураж — Б.пр. ↑

[3] Биота (източна туя) — бавнорастящо дърво, което често се разклонява в основата и развива няколко стъбла, стигащи до 10 м височина — Б.р. ↑

21 ГЛАВА

— При цялото ми уважение, господарке Рейко, това едва ли е добра идея — заяви лейтенант Асукай.

При задния вход, водещ към личните ѝ помещения, Рейко облече рошаво сламено наметало, което да я пази от дъжда.

— Не мога повече просто да си седя вкъщи и да чакам. Трябва да помогна на съпруга си да открие кой е убил владетеля Мори.

След като сблъсъкът ѝ с полковник Кубота не успя да докаже, че не тя е извършителят, Рейко бе обзета от непреодолима потребност да разбули загадката.

— Знам още хора, които трябва да се разследват.

— Кажете на дворцовия управител Сано или на *сосакан* Хирата. Оставете ги те да свършат нужното — предложи Асукай.

— И двамата вече си имат достатъчно работа — Рейко мушна нозе в дървени сандали с дебели подметки, които щяха да я издигнат над локвите по улиците. — Ако моите улики не ме отведат доникъде, по-добре да пропиляя собственото си време, отколкото тяхното.

Загрижен и със съзнанието, че е длъжен да я закриля, Асукай каза:

— Позволете да отида аз. Ще открия вашите заподозрени и ще ви ги доведа.

— Ще стане по-бързо, ако отида лично.

— Бих могъл да разговарям с тези хора вместо вас. Само ми кажете какво да ги питам.

Но Рейко смяташе, че времето не е подходящо за солово изпълнение, което да подложи на изпитание непроверените му умения на детектив.

— Оценявам предложението ти, но вече съм решила.

— Не бива да напускате къщата — настоя лейтенант Асукай. — Ако владетелят Мацудайра разбере, никак няма да му се понрави.

— Няма да разбере — рече Рейко, събирайки косите си в кок под памучна кърпа.

— Ако хората ви видят...

— Никога няма да ме познаят.

Тя нахлупи на главата си шапка от раката, след което взе в ръка чадър и кошница. Изглеждаше като най-обикновена прислужничка, тръгнала по работа. Лейтенант Асукай се навъси, достатъчно разтревожен, за да се противопостави на господарката си.

— Навън е опасно — застана между нея и вратата. — Освен това не излагате на риск само собствената си безопасност.

— Ако не разрешим този случай, аз ще бъда екзекутирана и бебето ми никога няма да се роди — отвърна Рейко.

Изобщо не бе в състояние да понесе мисълта, че то би могло да се появи на бял свят като детето на убийцата. Трябваше да докаже, че не е така.

— Или ми помогни, или се дръпни от пътя ми.

Съпротивата на лейтенант Асукай се сломи. Той отвори вратата към сивия влажен ден, но каза:

— Не можете да вземете паланкина си. Хората ще разберат, че сте вие. А във вашето положение не бива да тръгвате пеша.

— Има едно място надолу по булеварда срещу главните порти, където мога да наема каго — ракивовите столове, окачени на пръти и носени от мъже срещу нищожно заплащане, бяха евтина форма на обществен транспорт. — Ти и останалите ми охранители ще ме изчакате там и ще ме следвате от разстояние.

Тя премина през проходите и пропускателните пунктове на крепостта Едо без произшествия. Опитът я бе научил, че прислужничките са като невидими. Скоро вече седеше в люлеещото се, тръскащо се каго, а носачите му подтичваха към града. Изпълни я възторжено усещане за свобода. Почувства се обнадеедена и изпълнена с живот.

Опита се да забрави, че много скоро можеше да загуби и свободата, и живота си.

* * *

Пътуването до Уено и обратно бе отнело на Сано цялата сутрин и част от следобеда. Сега, изгаряйки от нетърпение да се срещне с врага

си, пое с антуража си към административния район Хибия. Никога не бе ходил в къщата на полицейския началник Хошина — отношенията им не предполагаха подобни посещения. Той бе почти толкова любопитен да види как живееше Хошина, колкото и решен да измъкне от него някои факти.

Хошина притежаваше имение в покрайнините на района. Беше едно от най-отдалечените от крепостта Едо. Само неголям път и отводнителен канал разделяха граничния му зид от търговския квартал Нихонбаши. Това местоположение вероятно се дължеше на ниския му ранг в двора или на факта, че полицията носеше покварата на смъртта заради екзекуциите, които постановяваше. Освен това положението му във вътрешния кръг на владетеля Мацудайра открай време бе доста несигурно. Но той се бе възползвал максимално от имота, с който разполагаше.

Сано и хората му слязоха от конете пред порта с покрив на три нива и двойни крила, закачени на лъскави месингови колони. Фамилният герб на Хошина бе извезан на огромен флаг, който сега висеше подгизнал от дъжда. Стражи в крещящи брони поздравиха Сано вежливо, но хладно. Група войници съпроводиха него и хората му навътре в имението. Ако до този момент Сано не си бе дал сметка, че навлиза във вражеска територия, сега вече нямаше никакво съмнение.

Войниците го въведоха в къща, която бе толкова голяма, че смаляваше терена наоколо. Коридорите бяха покрити с излъскана кипарисова настилка, а декоративните тавани бяха боядисани и позлатени в същия стил като двореца на шогуна. Слуги се движеха безшумно из стаи, обзаведени с шкафове от тиково дърво, с метални фенери с изящен филигран и с полирани в черно маси с най-фина изработка. Въздухът ухаеше на скъп тамян. По коридора до Сано достигна гласът на Хошина:

— Не е достатъчно голяма.

— Но ако я увеличим още, ще стигне до самия зид — възрази друг мъжки глас. — Няма да имате никаква гледка.

— Не ме е грижа за проклетата гледка! — отсече Хошина. — Искам достатъчно голяма приемна за важни и знатни гости.

— Тогава ще трябва да разширим основите. Това ще изисква допълнителни средства.

— По дяволите цената! Няма да позволя хората да смятат, че съм някакъв селянин от провинцията, който не знае как да забавлява. Няма да ги оставя да ми се смеят зад гърба.

Сано и детективите Маруме и Фукида стигнаха до прага на стая със скромни размери, изпълнена със сивия влажен въздух отвън. Хошина стоеше вътре с един самурай, който държеше архитектурен план, и двамата го обсъждаха. Вратите по протежение на едната стена бяха отворени и откриваха поставени в калната земя каменни блокове — основа за разширение, което щеше да уголеми двойно размера на стаята. Хошина вдигна поглед от плана и се втренчи в Сано:

— Какво правиш тук?

На лицето му бе изписана обида, че Сано бе дошъл без покана, както и опасение, че бе чул думите му, които го бяха изложили. Сано изпита съжаление към Хошина, който бе тъй несигурен и се вълнуваше прекалено много от мнението на хората. Той смяташе, че хубавите скъпи материални неща ще му компенсират липсата на съзнание за собствената му стойност. Но жалостта не можеше да смекчи враждата помежду им. А човешките слабости на Хошина не го правеха по-малко опасен. Точно обратното.

— Разполагам с новини, които може да ти се сторят интересни — отвърна Сано.

Изпълнен с надежда, Хошина повдигна вежди в пресилена изненада. Той удари длан в гърдите си при сърцето.

— Жена ти е обвинена в убийство. Вече е поела към терена за екзекуции. А ти скоро ще я последваш.

— Съжалявам, че трябва да те разочаровам — рече Сано. — Това, което дойдох да ти кажа, е, че разговарях с един твой приятел.

— Кой може да е той?

Хошина хвърли поглед към архитектурния план, все едно нямаше търпение Сано да си тръгне, за да можеше отново да се върне към своите занимания.

— Госпожица Нього — отвърна Сано.

Хошина вдигна рязко глава. Опита се да прикрие тревогата си, но не успя.

— Как...?

— Трудно е да пазиш тайна в Едо — отбеляза Сано. — Не бива да забравяш това следващия път, когато решиш да криеш свидетел в

разследване на убийство. Особено такъв, който е заговорничил с теб, давайки фалшиви показания.

— Не знам за какво говориш — Хошина махна с ръка към архитекта и заяви: — Свободен си. Преработи тези и планове.

Архитектът си тръгна, след което Хошина отново се обърна към Сано:

— Никога не съм заговорничил с госпожица Нього. Дори не я познавам.

— Тя не е на това мнение. Разказа ми как си я внедрил в двора на шогуната. Искаш ли да чуеш какво друго ми каза?

— Тя каза каквото трябваше, по време на сеанса. Разкри твоя заговор срещу владетеля Мацудайра.

— Нього призна, че сеансът е бил само театър — рече Сано — и че историята за мен е пълна измислица. Освен това призна, че ти си я изфабрикувал и си я накарал да я изиграе.

— Това са пълни нелепици! — изсумтя презрително Хошина. — Какво направи — би я, докато ти каза онова, което искаше, ли?

— Нищо подобно — отвърна Сано. — Просто я убедих, че е в неин интерес да те предаде.

За момент в погледа на Хошина се мярна страх, но той бързо успя да се овладее.

— Очевидно е излъгала за мен, за да си запази кожата и да се отърве от теб. Нейната дума срещу моята. Тя е селянка, а аз — началникът на полицията. Никой няма да ѝ повярва.

— На твое място нямаше да бъда толкова сигурен — рече Сано, макар че думите на Хошина не бяха лишени от логика. — Планът ти да използваш Нього, за да упражняваш влияние над шогуната, се оказа доста успешен. Той е изцяло във властта ѝ. Достатъчно е да проведе един сеанс и да накара някого от предците му да каже, че аз съм невинен и че ти си я накарал да измисли тази история с духа на владетеля Мори — добави Сано. — Не трябваше така прибързано да се доверяваш на Нього. Тя от своя страна побърза да те предаде и да ми предложи да работи за мен.

— Така си мислиш ти.

Но Хошина бе видимо притеснен, че планът му можеше да се обърне срещу самия него. Той се втренчи в започнатото разширение, все едно се питаше дали ще е жив да го завърши. После се извърна към

един от охранителите си и двамата си размениха погледи. Стражът понечи да излезе от стаята.

— В случай че си тръгнал към метоха, за да накараш Нього да млъкне, не си прави труда — рече Сано. — Тя вече не е там.

Стражът се спря. Хошина раздвижи устни в беззвучна ругатня. Сано каза:

— Ако си искал да не проговори, е трябвало да я убиеш. Нима си мислел, че можеш да я криеш, докато случаят с убийството на владетеля Мори бъде приключен, после да я върнеш в двора и отново да я използваш за свои цели?

— А ти да не би да си мислиш, че можеш да я криеш, докато се опитваш да се измъкнеш от неприятностите? — в очите на Хошина проблясваше твърдото намерение той самият да се отърве невредим. — Имам идея — хайде двамата да посетим Нього и да я попитаме каква е истината.

— Изключено.

Сано никога нямаше да пусне Хошина близо до единствения човек, който можеше да изчисти съмнението от Рейко и самия него и да го насочи към някой друг.

— Ако разчиташ да ти свърши някаква работа, не можеш вечно да я държиш скрита. Ще ти се наложи да я изведеш на светло, за да даде показания в твоя защита.

А аз ще я спипам, преди да успее, говореше усмивката на Хошина.

— Надценяваш си възможностите — рече Сано. — Наистина ли държиш да заложиш на това, че можеш да ме изпревариш? Изпуснеш ли госпожица Нього, тя ще разкрие, че си я принудил да измами шогунa. На него няма да му хареса, че си го правил на глупак. Владетелят Мацудайра пък едва ли ще се зарадва, че си размътил водите около убийството, като си го използвал за личните си амбиции. Ще се озовеш коленичил на терена за екзекуции с оковани зад гърба си ръце и с глава в праха пред себе си.

— Ще ти се! — изсмя се подигравателно Хошина.

Но въпреки усилията му Сано съзираше слабата му същина, пропита от несигурност. Страхът го караше да трепери вътрешно въпреки привидната увереност, която бе навлякъл подобно твърде широка броня.

— Ако искаш да умреш, добре. Но аз ще ти дам възможност да спасиш живота си.

Хошина присви очи и взе да мести неспокойно поглед, подозирайки номер и опитвайки се да прецени рисковете.

— Признай пред владетеля Мацудайра и пред шогуна, че Нього съвсем преднамерено е обвинила съпругата ми и мен по време на сеанса, защото ти си й наредил да го стори — рече Сано, — и аз ще ти осигуря по-лека присъда.

— Моята присъда? За какво?

Хошина, изглежда, започваше да осъзнава, че Сано не говореше само за наказанието, което полицейският началник щеше да получи заради опитите си да измами своите господари. Върху лицето му се изписа страх.

— За убийството на владетеля Мори — отвърна Сано.

Беше се надявал да изненада Хошина и да го накара да прояви някакви признаци за вина. Но челюстта на полицейския началник увисна от потрес, който или беше истински, или представляваше добра имитация на невинен, погрешно обвинен човек, тъй че явно Сано бе подценил актьорския му талант.

— Не съм го убил аз! — възкликна Хошина. — Да не си се побъркал?

— Опитваш се да извлечеш полза от убийството. Набеждаваш жена ми и в същото време се опитваш да ме свалиш от власт.

— Това е нелепо! — възкликна Хошина. — Как бих могъл аз да набедея госпожа Рейко? Откъде бих могъл да знам, че е била в имението на Мори?

— Откъдето знаеш и много други неща, които са се случили из Едо — отвърна Сано, намеквайки за мрежата от шпиони, поддържана от полицията. — Приеми предложението ми и ще убедя владетеля Мацудайра да ти пощади живота.

Хошина изсумтя гневно.

— Онази нощ бях на банкет в къщата на финансовия министър. Там имаше още двайсет гости. Те ще го потвърдят. Увеселението продължи до зори. Няма как да съм убил владетеля Мори.

Посоченото алиби не намали подозренията на Сано.

— Разполагаш с достатъчно хора да ти вършат мръсната работа.

— И защо ми е да убивам владетеля Мори? Той беше важен съюзник на владетеля Мацудайра.

С нарастваща тревога Хошина крачеше в кръг, все едно бе попаднал в капан, изграден от логиката на Сано, и сега се опитваше да се измъкне.

— Милостиви Небеса, да не смяташ, че съм луд колкото теб?

— Предай се сега и може дори да не бъдеш пратен в изгнание — рече Сано. — Чух, че си имал проблеми с класата на *даймио*. Налагал си им големи такси за полицейска защита, а после си тормозел войниците им, докато си платят — Сано разполагаше с тази информация благодарение на собствената си шпионска мрежа. — Последното нещо, от което се нуждае владетелят Мацудайра, е неразбирателство между неговия режим и *даймио*. А последното, което искаш ти, е конфликт помежду ви. Само че неприятностите няма да ти се разминат, ако той разбере, че си ограбвал съюзниците му да ти плащат за разширението на къщата.

— Млъкни! — кресна Хошина. — Това не ти влиза в работата! И няма нищо общо с убийството.

— Владетелят Мори заплашвал ли те е да те издаде? Затова ли се наложи да умре? — продължи настоятелно Сано. — Ако се спогодиш с мен, няма да кажа на владетеля Мацудайра какво целиш. Може дори да проявя достатъчно великодушие, че да ти позволя да си запазиш поста. Това е последният ти шанс.

Хошина престана да обикаля и застана с лице към Сано. Настъпи продължителен момент на мълчание, наситен със силното му желание да предпочете незабавното избавление, вместо да разчита на способността си да променя бъдещето. После каза:

— За последен път заявявам, че не съм убил владетеля Мори — всяка дума бе изречена през зъби, оголени в свирепа гримаса, и бе наситена с враждебност. — А и ти не можеш да докажеш обратното. Тъй че си вземи предложението и си го натикай отзад!

Детективите Маруме и Фукида, както и телохранителите на Сано се хвърлиха напред, готови да го накажат за нанесеното на господаря им оскърбление. Хората на Хошина се подготвиха да ги спрат. Въздухът в стаята се насити с напрежението от натегнати мускули и притаен дъх.

— Ще съжаляваш за отказа си — рече Сано с равен тон. — Не си толкова добър в прикриването на следите си, колкото си мислиш. Когато приключи с разследването, ще видим кой ще спечели в това нелепо противоборство, което от толкова време водиш с мен.

Хошина се засмя, без да мисли за последиците.

— Защо да чакаме дотогава? — по челото му блестяха капки пот. — Нека уредим нещата още сега. Доведи госпожица Нього пред шогуна и владетеля Мацудайра. Няма да те спра, нито ще я пипна с пръст. Просто ще видим кой ще ѝ повярва.

Сано се ядоса, защото Хошина го бе хванал, че блъфира. Нього бе единствената карта, с която разполагаше, а бе твърде рисковано да я пусне в игра. Дори тя да признаеше истината относно сеанса пред шогуна и владетеля Мацудайра, никой не знаеше каква щеше да е тяхната реакция. В миналото Сано винаги бе успявал да ги накара да приемат неговата гледна точка, но всичко си имаше първи път. А и бе подтиквал Хошина към битка за оцеляване по своя си начин. Да приемеше сега неговата позиция, бе равносилно на това да влезе в бой с неизпробван меч. А залогът... животът на Рейко, както и неговият собствен... бе твърде висок.

Особено при растящите доказателства за вината на Рейко и засилващите му се съмнения, че тя крие факти, които биха могли да я уличат.

— Ще видим — бе всичко, което Сано можа да каже.

Той и придружителите му излязоха от стаята с цялото достойнство, което успяха да съберат в този момент, проводени от подигравателния смях на Хошина.

— Ти се страхуваш! — викна Хошина след него. — Страх те е, че ще загубиш!

* * *

Отвън, докато се качваха на конете си, детектив Маруме каза:

— Добър опит, но не мина точно така, както го бяхме планирали.

— Благодаря ти, че ми го изтъкваш — отвърна Сано, докато язدهа през административния район, а дъждът се лееше отгоре им.

В един момент почти бе пипнал Хошина!

— С извинение за онова, което ще кажа, но отдавна трябваше да се отървете от този негодник — отбеляза Маруме. — Щяхте да си спестите доста неприятности.

— Може би.

Макар че виждаше изгодата от едно политическо убийство, в името на честта Сано се чувстваше длъжен да устои на изкушението. Беше му дошло до гуша от кроежите на Хошина, но направо му призляваше от мисълта, че можеше да стане покварен, безогледен и разрушителен както предшествениците му.

— Все още не е твърде късно — рече Фукида.

Сано се усмихна унило.

— В този момент Хошина ми е по-ценен жив, отколкото мъртъв, макар и да съм съгласен, че в най-скоро време ще ми се наложи да го отстраня по някакъв начин — чувстваше как времето за окончателна разплата приближаваше подобно лумнал далеч горски пожар. — Той е главният ми заподозрян. Не мога да го убия, преди да стоваря на плещите му вината за убийството... стига действително да е негова.

— Не мисля, че можем да постигнем нещо повече с Хошина — отбеляза Маруме. — Какъв е следващият ни ход?

— Ще пробваме друг път към истината. Ако Хошина е виновен, няма начин да не ни отведе обратно при себе си.

22 ГЛАВА

Возейки се в неудобното каго, Рейко стигна до източния край на моста Нихонбаши, който прехвърляше главния канал в Едо. Географски тук се намираще центърът на града — мястото, откъдето се измерваха всички разстояния в Япония, както и началото на Токайдо — междуградския път, който свързваше Едо с имперската столица Мияко. Около големи дървени табели с официални означения, поставени близо до началото на моста, се тълпяха пристигащи или заминаващи пътници. По кейовете по протежение на канала пристанищни работници пренасяха бамбукови пръти, зеленчуци, бъчви със саке, дървен материал и бали с ориз от лодките до складовете. Носачите на каго спряха, пристигайки на указаното от Рейко място — началото на улица отвъд тържището за продажба на едро.

Лейтенант Асукай и останалите ѝ придружители, които бяха яздили на петдесетина крачки зад нея, я настигнаха точно когато слизаше от ракистовия стол. Рейко помоли носачите да я изчакат. Ескортът ѝ потегли с нея покрай дюкяните и сергиите на улицата, разделена през средата от дълбок и тесен отточен канал. След като премина по бамбуковия мост, тя се спря и се взря в кафявата вода, която течеше мудно в дълбокото каменно корито — сцена на извършено преди две години убийство.

Мъртвото тринайсетгодишно момиче Акико бе извадено от боклукчии, които бяха зърнали носещия се по водата труп. На пръв поглед изглеждаше като нещастен случай — все едно момичето се бе подхлъзнало на калната пътека, бе паднало във водата и се бе удавило. Но докато подготвяха тялото му за погребението, близките му бяха открили по врата му синини. Стана ясно, че е било удушено и после хвърлено в канала.

— Какво отвратително деяние! — възкликна лейтенант Асукай, изричайки на глас онова, което си мислеше Рейко. — Особено след като е била бременна.

Близките на Акико бяха открили, освен това, че тя е бременна — факт, който тя бе прикривала под широките си одежди. Рейко усети как мускулите на корема ѝ се стегнаха около собственото ѝ неродено дете, когато каза:

— Бил е отчаян, но това не е извинение за убийство.

— Поне не се е измъкнал безнаказано.

Продължиха нататък до една постройка с бръснарница, в която седяха и си бърбяха мъже, докато бръснарите подстригваха косите им или бръснаха лицата им. Рейко и охранителите ѝ минаха през прохода към задната част на постройката, която гледаше към гърбовете на други магазини на отсрещната страна на улицата. Почука на вратата на дома на собственичката. Отвори им една прислужничка.

— Дошла съм при господарката ти — рече Рейко.

Прислужничката изгледа презрително скромното ѝ облекло.

— За кого да съобщя?

— Госпожа Рейко.

Името тутакси стопи високомерието на прислужничката — тя знаеше, че Рейко винаги е добре дошла в този дом.

— Моля, заповядайте.

Тя настани Рейко и лейтенант Асукай в една гостна, обзаведена със скромни, но доброкачествени мебели — подът бе покрит с нови сламени рогозки, върху които имаше възглавници в приятен щампован десен, а едната стена бе заета с лакирани дървени шкафове. В малък олтар в ъгъла се виждаха незапалена свещ и тамяник, оризова питка и чаша саке, както и една кукла с розово порцеланово лице, облечена в червено кимоно.

В гостната бързешком влезе дребна крехка жена. Още нямаше четирийсет, но косите ѝ вече бяха прошарени, а нежната ѝ кожа бе набраздена от преживените трудности и страдания.

— Господарке Рейко! — възкликна тя. — Много се радвам да ви видя отново!

Рейко различи в усмивката ѝ колкото удоволствие, толкова и болка. Съжаляваше за лошите спомени, които появата ѝ неминуемо бе съживила в съзнанието на жената.

— Извинявам се, че пристигам без предупреждение. Надявам се, че няма да те обезпокоя особено.

— Ни най-малко — отвърна жената. Тя коленичи и се поклони на лейтенант Асукай. — Може ли да ви предложи да се подкрепите с нещо?

— Не, благодаря, вече сме яли — отвърна Рейко по обичайния любезен начин.

— Е, все пак трябва да ви почерпя... и да доведе съпруга си.

— Не бих искала да го откъсвам от работата му.

— Не се притеснявайте. Той ще се радва да ви види.

Тя викна слуги, които поднесоха на Рейко и лейтенант Асукай богата почерпка от чай, сладки и вино. Рейко бе трогната от тази щедрост и едновременно с това притеснена, че бе сторила твърде малко, за да я заслужи. След като похапнаха, дойде и бръснарят.

— Добре сте дошли! — гласът му бе сърдечен, а лицето му — приятно съчетание от интелигентност и добродушие. От него се носеше мирис на масло от камелия, с което мажеше косите на клиентите си. — Отдавна не сме се виждали. Надявам се, че сте добре? — погледът му се спря на наедрялата ѝ фигура. — Май трябва да ви поднеса поздравления?

Рейко видя как споменът замъгли погледа му.

— Да. Благодаря.

Видът на бременна жена вероятно винаги щеше да му причинява болка. Тъжната сянка на Акико смрачи стаята. Бебето ѝ бе умряло заедно с нея. Тя никога нямаше да дари с внуци родителите си. Всички отправиха поглед към олтара, който пазеше любимата ѝ кукла.

— Ние трябва да ви благодарим, господарке Рейко — рече бръснарят. Съпругата му кимна. — Вие въздадохте справедливост на убиеца на дъщеря ни, когато никой друг не го стори.

От полицията не бяха обърнали особено внимание на убийството на Акико, тъй като бяха заети да помагат на армията за залавянето на избягали бунтовници. След няколко дежурни разпита те бяха побързали да заключат, че Акико е била убита от случаен непознат. Неудовлетворени, родителите ѝ бяха писали на Рейко.

Разпитвайки жителите на квартала, Рейко бе установила, че в нощта на смъртта на Акико в близост до канала е бил видян млад мъж. Оказа се, че се казва Горо и работи при баща ѝ. Той се ползвал с име на побойник и женкар. Първоначално останалите работници в бръснарницата се бяха страхували твърде много от Горо, за да дадат

показания срещу него, но Рейко бе успяла да ги убеди, че ако го сторят, вече няма да има защо да се чувстват застрашени. Бяха ѝ признали, че Горо се бил хвалил как се е възползвал от Акико. Рейко и стражите ѝ го бяха дръпнали настрана за кратък разговор.

Притиснат в ъгъла, той бе заявил, че девойката му се отдала доброволно и правела секс с него по собствено желание. Изобщо не знаел, че е бременна, и нямал нищо общо със смъртта ѝ. Рейко не му беше повярвала — бе заподозряла, че Горо е изнасилил Акико, а когато девойката му е казала, че очаква неговото незаконно дете, той е пожелал да се отърве от нея. Рейко бе убедила съдията Уеда да обвини Горо в убийство. По време на процеса Горо се бе пречупил и бе признал, че е убил Акико, защото тя го заплашила, че ще каже на родителите си какво ѝ е сторил, а той не искал да загуби работата си. Сега бащата на Акико каза:

— След като Горо бе осъден, аз дадох дума, че ще сторя всичко, за да ви се отплатя. Ако някога имате нужда от помощта ми, само ми кажете.

— Точно сега се нуждая от съдействието ви, затова съм тук — рече Рейко. — Може би сте чули за убийството на владетеля Мори. Аз съм главната заподозряна.

Двамата възкликнаха изумени. Явно новината се спускаше твърде бавно по социалната стълбица, защото още не бе стигнала до тях. Бръснарят възкликна:

— Но, разбира се, вие сте невинна!

Жена му добави:

— Който ви познава, никога няма да допусне, че сте способна на такова нещо.

Тяхната убеденост в почтеността ѝ трогна Рейко, особено след като мнозина приятели от собствената ѝ класа я бяха изоставили, а и тя самата бе загубила вяра в себе си. Сълзите, които досега бе сдържала, заплашваха всеки миг да рукнат от очите ѝ. Тя каза:

— Опитвам се да открия кой е убил владетеля Мори и ме е набедил. Трябва да е бил човек, който е искал да причини зло на мен, на съпруга ми или на двама ни.

— Не може да е Горо. Той е мъртъв — рече бръснарят.

Насилникът бе екзекутиран малко след процеса.

— Мислех си за семейството му — рече Рейко.

В мига, когато съдията Уеда бе обявил Горо за виновен, неговите родители бяха избухнали в необузdana ярост. Майка му се бе разкрещяла към Рейко:

— Моят син е невинен! Ти си го принудила да направи самопризнания! Дано боговете те поразят и духът ти се прероди в нищета и страдание!

И двамата родители бяха извлечени насила от съдебната зала, като до края бяха обсипвали Рейко с жестоки клетви.

— Къде са родителите му? — попита тя.

— Преместиха се от този район — отвърна бръснарят.

— Опозоряването на сина им се оказа непоносимо за тях — поясни съпругата му. На лицето ѝ се изписа жалост. — Всички в махалата ги отбягваха.

Рейко мислено се възхити на великодушието ѝ, което ѝ позволяваше да изпита състрадание към мъките на близките на убиеца.

— Можете ли да ми кажете къде са отишли?

Бръснарят поклати глава:

— Тръгнали са си посред нощ. Никой не ги е видял, когато са си заминали. Не са казали дори на старейшината на махалата къде се местят.

Полагайки усилие да превъзмогне разочарованието си, Рейко каза:

— Ако чуete нещо за местонахождението им, бихте ли ме уведомили незабавно?

— Разбира се — обеща бръснарят.

Рейко благодари на двамата за отзивчивостта. Те съпроводиха нея и лейтенант Асукай до вратата, където съпругата каза:

— Ще се моля за вас, господарке Рейко.

— Надявам се боговете да я чуят — рече Асукай, докато крачеше до Рейко надолу по пътеката. — Сега какво искате да направим?

— Ще потърсим семейството на Горо. Може някой от махалата да е чул нещо за тях.

Върху лицето на Асукай се изписаха съмнение и недоверие.

— Те със сигурност са настроени срещу вас, но не смятам, че са способни да убият владетеля Мори, нито да ви устроят подобен капан. Това са най-обикновени търговци. Как биха могли да се доберат

толкова близо до един *даймио*, че да го убият, а и да замислят подобен начин да ви злепоставят?

— Вече разсъждавах над това.

— Тогава как можете да смятате, че са виновни за онова, което ви се е случило? Защо да си губим повече времето с тях?

— Защото има връзки и насоки, които остават невидими за нас. А и защото си спомням последното, което ми каза майката на Горо, докато ме кълнеше.

Думите, изречени преди две години, отекнаха за пореден път в съзнанието ѝ — заплашително предсказание за бъдещето, което се канеше да се сбъдне. Един ден ще разбереш какво означава да те накажат за нещо, което не си сторила.

* * *

В имението на Сано имаше специално оградено и охранявано място, където се пазеха ценности, които включваха пари, правителствени архиви и допълнителни вещи за домакинството.

— Искам да видя оръжията, които е намерил Хирата сан — каза Сано на пазача, който пусна него, Маруме и Фукида през вратата.

Оръжията бяха единственото веществено доказателство, открито в хода на цялото разследване. Сано се надяваше, че един по-щателен оглед може да му предостави важна информация.

— Къде са?

— Тук — рече пазачът и отвори вратата на един от складовете.

Маруме и Фукида влязоха вътре и разтвориха капациите на прозорците. Сано ги последва, вдишвайки влажния въздух, наситен с мирис на метал и смазка. Взря се през полумрака в трийсетте сандъка на пода.

— Трябва ми повече светлина.

Детективите му помогнаха да премести сандъците върху каменната настилка отвън. За щастие дъждът беше спрял. Призрачно сребристо сияние озаряваше вечерното небе. Въздухът все още бе топъл и докато работеха, Сано и хората му плувнаха в пот. Първо извадиха всички сандъци и ги наредиха в пространството между складовете, след което свалиха капациите.

Фукида взе някакъв лист, поставен върху аркебузите в един от сандъците, и се зачете.

Детектив Араи направи инвентаризация на пушките. Във всеки сандък се намират по двайсет. Общ сбор — шестстотин. Всички изглеждат в исправност.

— Това ли е всичко, което е установил? — попита Сано, разтревожен не само защото информацията бе тъй оскъдна.

Щом Фукида кимна, Маруме попита:

— Какво още трябва да знаем?

— Важно е да се разбере откъде се е сдобил с тях владетелят Мори.

Сано се запита защо Хирата бе оставил толкова важна задача на своя подчинен, очевидно, без да провери резултатите.

— Това би могло да ни подсказе кой е заговорничил заедно с него за свалянето на владетеля Мацудайра от власт — съгласи се Маруме. — Но Хирата сан не каза ли, че е претърсил сандъците за някакви документи, които да посочват откъде са пушките, но че не е намерил нищо?

— Да. Но документите не са единственият начин, по който могат да се проследят дадени оръжия — Сано си помисли, че Хирата е трябвало да бъде наясно с този факт и да го е взел предвид. — Помогнете ми да огледам тези за знаците на производителя.

Оглеждайки всяка пушка поотделно, те намериха йероглифи и гербове, гравирани върху цевта или поставени с нажежено желязо върху дървения приклад, които указваха занаятчията, който ги бе изработил.

— Дотук четирима оръжейници — отбеляза Маруме, след като бяха проверили двайсет сандъка. — Двама от тях имат големи работилници в Едо. Те снабдяват с оръжие войските на Токугава.

— Може някой от армията да участва в заговора — предположи Фукида.

— Те правят оръжия и за *даймио* — каза Маруме. — Не ги изключвайте.

Тези възможности обнадеждиха Сано. Армията и класата на *даймио* можеха да предложат значителна бройка заподозрени в измяна, освен него... но не биваше да прибързва със заключенията.

— През трите години след края на войната имаше няколко кражби от арсенала — изтъкна Сано. — Тези пушки може да са се озовали в склада на владетеля Мори през черния пазар.

— Не мога да разпозная другите два знака — рече Фукида.

И Сано не успя.

— Сигурно принадлежат на занаятчии от провинцията.

Той и хората му бяха стигнали до последните три сандъка. Щом вдигна една от пушките, Сано тутакси забеляза върху приклада ѝ кръгъл герб вътре с шеврон^[1]. Испита смесица от изненада и триумф.

— Какво има? — попита Фукида.

— Нов знак — поясни Маруме, който също оглеждаше пушката.
— Само че не ми е познат.

— Нито на мен — рече Фукида.

— Аз знам чий е — рече Сано.

Той имаше сериозни основания за това, за разлика от своите хора или детектив Арай, който бе извършил инвентаризацията, но не бе обърнал внимание на означенията.

— Принадлежи на една работилница в област Хачбори. Правят пушки за полицията на Едо.

— Не знаех, че в полицията разполагат с пушки — рече Маруме.
— Те не ги носят.

— Мнозина от командирите ги използват за целева практика. Това им е хоби — като някогашен началник в на полицията Сано бе запознат с този факт. — Събрали са бая колекция.

— Точно това ни трябва — вълнение оживи сериозните черти на Фукида. — Улика, която да сочи към полицейския началник Хошина.

— Може да събира армия, за да свали от власт владетеля Мацудайра и в същото време да се разправи с вас — обърна се Маруме към Сано.

— Може би е вербувал владетеля Мори и му е наредил да отговаря за събирането на оръжия за нова война — предположи Фукида.

— А може и владетелят Мори да е кроял нещо зад гърба му — рече Маруме, — а Хошина да се е страхувал, че ще издаде заговора.

Това би обяснило желанието му да премахне владетеля Мори.

— Ами ако той е отишъл в имението на владетеля Мори и там е заварил господарката Рейко? — впусна се в разсъждения Фукида.

Маруме изобрази с безмълвни движения стрелба с лък:

— С един куршум — два заека. Падат и дворцовият управител Сано, и владетелят Мори.

Детективите бяха проследили мисълта на Сано до едно заключение, което видимо им достави удоволствие. Сано също се радваше, че пушките подсказваха участие на Хошина в убийството и измяната, но бе обезпокоен от това, как и кога тази улика бе излязла на бял свят.

Фукида огледа една пушка и се намръщи, съзирайки издайническия знак.

— Питам се как така *сосакан* Хирата не го е забелязал. Нали преди време е бил полицай.

— Сигурно е щял да го разпознае... — подхвана Маруме и после млъкна.

Двамата с Фукида погледнаха към Сано, след което отместиха очи. Настъпи неловко мълчание. Сано знаеше, че те мислеха същото, което и той: Хирата дори не беше потърсил тези означения. Беше пропуснал важна улика.

— Не е фатално — рече Маруме твърде високо.

— Вече разполагаме с доказателство срещу Хошина — отбеляза Фукида.

Сано усети желанието им да защитят Хирата, своя приятел и бивш колега. Опита се да не пресмята какво можеше да му костват грешките на Хирата, макар че нямаше как да не си зададе този въпрос. Ами ако бе разполагал с тази информация за пушките предишния ден?

— Смятате ли, че имаме време за една разходка до района на полицията, преди дъждът да завали отново? — попита той.

Маруме и Фукида се усмихнаха, доволни от предстоящата възможност да съберат още дърва за погребалната клада на Хошина.

— И да вали, и да не вали, отиваме — рече Маруме.

[1] Орнамент във вид на обърнато V — Б.пр. ↑

23 ГЛАВА

Хачбори изобилстваше от кейове и складове. Това бе районът, където полицейските командири, известни като йорики, живееха в имения, разположени плътно едно до друго, подобно на остров сред жилищата на гражданите. Бяха прочути с важноста, която си придаваха, и с подкупите, които вземаха. Както яздеха покрай един от кейовете, Сано и придружителите му минаха покрай един йорики, който се движеше заедно със своите помощници. Сано позна в него бившия си колега Хаяши. Сега Хаяши носеше скъпа ризница, вероятно последния му подарък от някой владетел, чиито васали се бяха замесили в улична свада и който му бе платил, за да потули инцидента. Поклони се хладно на дворцовия управител — и досега не можеше да преглътне, че Сано го бе надминал в кариерата, още повече че навремето Сано бе всепризнат несретник в братството на полицейските служители.

Стрелбището бе любимото свърталище на йорики. Бе заобиколено от кейове за дърва за огрев и бамбукови прътове и скрито зад зид със забити в горния му край железни шипове. Над портата висяха запалени фенери, които димяха във влажния вечерен въздух. Двама млади самураи се бяха излегли в будката на пазачите. Когато Сано и хората му се спряха при тях, те станаха и се поклониха.

— Дворцовият управител Сано иска да влезе — обяви детектив Маруме.

Стражите си размениха изпълнени със страх погледи, което изглеждаше доста странна реакция на едно толкова обикновено желание. Двамата си приличаха по квадратните челюсти и набитото телосложение — изглеждаха като братя. Единият каза:

— Съжалявам, но днес тук е затворено.

— Теренът е подгизнал — побърза да обясни другият.

— Няма проблем — отвърна Маруме. — Дворцовият управител Сано не е дошъл да стреля. Искане само да види пушките.

Пазачите заговориха един през друг, обзети от паника:

— Никой, освен полицейските командири, не се допуска в арсенала. Това е заповед на полицейския началник Хошина.

— Почитаемият дворецов управител е по-висш по ранг от вашия началник — рече Маруме. — Отваряйте!

Пазачите се подчиниха с неохота. Докато влизаше, без да слиза от коня си, Сано попита:

— Понастоящем кой отговаря за оръжейния склад?

— Аз — измърмори по-младият самурай.

— Ела с нас.

Зад портите се простираше дълъг отрязък разкалян терен, на места обрасъл с бурени, в по-ниските си части покрит с локви. В единия край се виждаха изрязани от дърво плоски човешки фигури, осеяни с дупки от куршуми, както и пълна броня, прикрепена върху раkitов кон. Отсреща се намираще оръжейният склад — постройка с каменни стени, покрит с метални шиндли покрив, желязна врата и капаци. В подобна, но по-малка постройка се съхраняваха боеприпасите и барутът. Сано пое с хората си към оръжейния склад и в този момент чу някой да го вика по име. Обърна се и видя капитан Торай — главен васал на полицейския началник Хошина, който препускаше след тях тъй бързо, че изпод копитата на коня му хвърчаха фонтани от вода.

— Каква изненада да ви видя тук — рече Торай, когато настигна Сано. — Не знаех, че проявявате интерес към стрелбата.

— Само когато видя някого, когото бих искал да застрелям — отвърна Сано.

Торай се ухили, от което лицето му придоби вълчи израз.

— Може ли да ви бъда полезен с нещо? — попита той, явно изгарящ от желание да разбере какво целеше Сано.

— Не, благодаря — отвърна Сано, без да спира да язди.

— Иска да види пушките — изрече задъхан пазачът, който бързаше редом с него пеша.

— Така ли? — Торай препусна напред и застана между оръжейния склад и Сано. — И защо?

— За да проверя една своя теория.

Торай препречи пътя му към вратата на арсенала.

— Каква теория?

— Искате ли да го отстраним, почитаеми дворцов управител? — попита детектив Маруме.

— Мое задължение е да надзиравам всичко, което става тук — отвърна Торай войнствено.

Сано реши, че капитанът може да се окаже полезен.

— Остани, щом искаш, но се дръпни от пътя ми.

Той и хората му слязоха от конете си, при което Сано нареди на пазача:

— Отвори оръжейния склад!

Щом влезе вътре, пазачът вдигна един фенер, за да освети стените с наредени покрай тях метални шкафове. Детективите Фукида и Маруме взеха да ги отварят един по едни, разкривайки стотици отделения, всяко от които съдържаше увити в намазнен плат пушки.

Маруме подсвирна удивен.

— Та това са достатъчно оръжия, за да се започне война.

— Определено са повече, отколкото си спомням да е имало някога.

Сано се запита дали полицейският началник Хошина наистина замисляше преврат и с тази цел трупаше боеприпаси.

— И какво от това? — възкликна Торай от прага.

Без да му обръща внимание, Сано попита пазача:

— Разполагаш ли с опис на пушките?

— Да, почитаеми дворцов управителю.

Младежът изглеждаше още по-напрегнат. Той извади голяма книга от един шкаф и я отвори, за да покаже изписаните страници.

— Ще прегледаме всички пушки, ще ги сравним с пушките от опис и ще видим дали има липсващи — обяви Сано.

— Няма — отвърна рязко Торай. — Ако не сте сляп, би трябвало да виждате, че всички отделения са пълни.

Маруме и Фукида се заеха да развиват оръжията, които включваха както аркебузи, така и пистолети, с отличителните знаци на множество различни занаятчии. Някои бяха стари, изискани произведения на изкуството, други — съвременни, прости и практични. Сано и пазачът отмятаха всяко отделно оръжие в книгата. Когато свършиха и излязоха от склада, бяха открили трийсет отделения, в които вместо пушки имаше увити в плат дървени табли.

— Какво ще кажете за това? — попита Сано. — Трийсет аркебуза не са в наличност. Какво е станало с тях?

Капитан Торай изглеждаше изненадан и обезпокоен. Сано реши, че той не е очаквал да липсват оръжия. Торай се обърна към пазача:

— Е?

— Не знам. Може... тъ... може полицейските командири да са ги взели и да са забравили да ми кажат.

— Ето, нали чувате — рече Торай поуспокоен, макар и не особено сигурен какъв капан се опитваше да избегне.

— Зарежи оправданията — рече Сано. — Мога да ти кажа точно какво се е случило с тези пушки. *Сосакан* Хирата ги е конфискувал наред с още няколко от един склад, собственост на владетеля Мори. Те са знак, че някой от полицията е участвал в заговор с владетеля Мори за запасяване с оръжие и за организиране на преврат. И моят кандидат е полицейският началник Хошина.

— Това е абсурдно!

Торай явно бе по-скоро удивен, отколкото разтревожен.

— Сигурен ли си? — попита Сано. — Какво знаеш за делата му, когато не си заедно с него?

Торай изсумтя презрително.

— Хошина сан не е единственият, който е имал достъп до оръжейния склад. Може някой друг от полицията да е взел пушките.

Той отправи остър въпросителен поглед към пазача, който изглеждаше ужасен. Сано вече не се съмняваше, че младежът е съучастник, доброволен или не, в кражбата. Пазачът започна да отстъпва назад.

— Не бързай толкова — рече Сано.

Пазачът спря неуверено. Сано възнамеряваше да разбере от него какво точно знаеше за липсващите пушки. Малко натиск — и със сигурност щеше да уличи Хошина. Сега върху лицето на Торай се изписа тревога, все едно бе прочел мислите на Сано.

— Върни се към задълженията си — нареди той на пазача.

— Стой тук — заповяда му Сано.

Войниците му заобиколиха младежа. — Идваш с мен.

— Хошина сан е верен на владетеля Мацудайра. Той не е замесен в никакъв заговор — настоя Торай.

— Може и да си прав. В полицията има и други амбициозни мъже.

Сано се втренчи в Торай. Може би изненадата му относно липсващите пушки съвсем не беше искрена.

— А ти какво целиш, криейки се зад гърба на своя господар?

Може би и друг човек бе обзет от тревога, връхлетян от покварения вятър на измяната. Полицейският началник Хошина със сигурност беше. При все това Торай реагира с недоумение, даже се обърна, сякаш за да види за кого говореше Сано, после сви рамене и се ухили.

— Вие просто стреляте в тъмното, за да си спасите кожата.

— За всичко имаш отговор, нали?

Отегчен от словесното противоборство, разочарован, защото Торай бе уловил неубедителността на намереното доказателство, Сано насочи разговора в друга посока.

— Е, ако си толкова умен, колкото изглеждаш, можеш да усетиш, че господарят ти е загазил.

— Не колкото вас — възрази Торай със злобно задоволство.

— Греша — рече Сано. — Единствената улика срещу мен е една история, разказана от медиум, който се отрече от нея и сега е на моя страна. Уликите срещу полицейския началник Хошина са пушките, които липсват от този оръжеен склад и са открити в незаконно скривалище.

— Ами листовете с вашия почерк, които също са били намерени там?

— Подхвърлени — презрително уточни Сано, макар и обезпокоен от факта, че информацията бе стигнала до враговете му. — Не залагай много на тях. Претегли уликите. Пушките са по-тежки от някакви си листове с двусмислени бележки по тях. Везната от страната на Хошина се накланя доста по-бързо от моята. Не искаш да го съпроводиш до дъното, нали? Ще ти предложи сделка.

Капитанът повдигна вежди, недоверчив, но все пак готов да чуе.

— Свидетелствай срещу Хошина. Разобличи го като изменник и виновник за убийството на владетеля Мори. В замяна ще си запазиш главата и ранга.

— Изключено — отсече Торай презрително без нито миг колебание. — Предателят сте вие. Вашата съпруга е убийцата на

владетеля Мори. Хошина сан е невинен. Няма да свидетелствам срещу него, пък и вие не сте в положение да спазите каквито и да било обещания.

Сано си даде сметка, че Торай бе замесен от доста по-различно тесто от своя господар. Той отстояваше своята позиция, докато Хошина почти бе рухнал. Независимо дали наистина вярваше в Хошина, той бе твърдо решен да го подкрепя. Торай бе от типа самураи, които равняваха курса на живота си по курса на своя господар и никога не се отклоняваха, за добро или за зло. Всички режими в историята се градяха върху мъже като него. Никой военачалник не би могъл да се издигне във властта без тях.

— Много добре — рече Сано. — Ще съжаляваш за решението си, когато се намериш коленичил до Хошина на терена за екзекуции.

— Ще ви се, но няма да стане — отвърна рязко Торай. — Сега моля да ме извините, но не възнамерявам да пилея повече време в този разговор.

Той излезе с твърда крачка от оръжейния склад. Сано, Фукида и Маруме наблюдаваха от прага как се качи на коня си и се отдалечи в сгъстяващия се вечерен здрач.

— Трябваше да приеме с охота предложението ви — рече Фукида. — Сега доводите ви срещу Хошина са по-силни от всякога.

— За съжаление моето твърдение се основава на логика, която едва ли ще бъде убедителна за всички — рече Сано. — Знаем го ние, знае го и Торай. Да се връщаме в крепостта и да намерим Хирата сан. Може би в днешното разследване на него му е провървяло повече, отколкото на нас.

Когато поеха по обратния път, Сано далеч не очакваше с нетърпение разговора, който трябваше да проведе с Хирата.

* * *

Пристигнаха си у дома, когато влажният сивкав ден се бе стопил в още по-сивкав здрач. Но Сано нямаше възможност да потърси Хирата. Неговият главен адютант го посрещна на прага и рече:

— Почитаемите старейшини и върховният главнокомандващ армията ви очакват.

Сано държеше да продължи своето разследване, но не можеше да пренебрегне тримата си важни съюзници. Присъедини се към Охгами, Уемори и генерал Исогай, които седяха в приемната му. Мрачните им изражения го предупредиха, че това не беше светска визита.

— Добре дошли — рече той, поклони им се и после зае мястото си на подиума.

Те се поклониха в отговор. Генерал Исогай каза:

— Предупредихме ви!

Гласът му бе строг, а погледът му — пронизващ.

— Но вие не можете да не се забърквате в неприятности — върху замисленото лице на Охгами бе изписано неодобрение. — Първо съпругата ви се оказва замесена в убийството на владетеля Мори, а после и вие сте заподозрян в измяна.

— Милостиви Небеса, привличате проблемите както лайното — мухи! — закашля се от негодувание Уемори и бузите му се разтресоха.

Сано си спомни последната си среща с тях, когато го бяха посъветвали да бъде предпазлив, тъй като политическото му положение е твърде нестабилно. Сякаш оттогава бяха минали векове. Последното, от което се нуждаеше сега, бе порицанието им.

— Възникнаха непредвидени обстоятелства. Едва ли можете да ме обвинявате за това.

— Може би не — каза Охгами, — но ви обвиняваме за начина, по който водите това разследване.

— Успяхте да настроите срещу себе си и владетеля Мацудайра, и шогуна — отбеляза генерал Исогай, — да не говорим, че се открихте за атаките на полицейския началник Хошина.

— А точно в този момент най-малко имате нужда от това — каза Охгами.

— Както и ние — добави Уемори.

Тримата се втрениха гневно в Сано. Той усети как собствената му неприязън към тях нараства заплашително. Както обикновено, критиката им беше безполезна, а за нея пилееха време, което той не можеше да си позволи да губи.

— Е, почитаеми съмишленици — рече той, — благодаря ви за оказаната подкрепа.

— Тук сме не просто да заявим подкрепата си — рече Охгами. — Ще ви кажем точно какво да направите, за да се измъкнете от тази

окаяна бъркотия.

— Карайте направо. Няколко практически съвета за разнообразие ще ми бъдат много полезни.

Старейшините погледнаха към генерал Исогай, който каза:

— Нека госпожа Рейко поеме вината за убийството на владетеля Мори.

— Какво? — възкликна Сано слисан. Не можеше да повярва на ушите си, нито да скрие ужаса си.

— Чухте ме — рече генерал Исогай. — Що се отнася до убийството на владетеля Мори, владетелят Мацудайра и шогунът искат кръв за кръв. Хвърлете Рейко на екзекутора и те ще бъдат удовлетворени. Колкото до измяната, малка жертва от ваша страна ще помогне да ги убедите, че сте техен верен поданик.

— Изключено — Сано бе тъй разгневен от абсурдния им съвет, че загуби самообладание и запелтечи от ярост: — Госпожа Рейко е моя съпруга — не спомена, че я обича. Любовта нямаше място в света на сподвижниците му. — Никога и за нищо на света не бих я пожертвал!

Старейшините изкривиха лица в презрителни гримаси. Генерал Исогай каза:

— Можете да си вземете друга съпруга. Има толкова жени, от които да избирате. Единственото, което е от значение, е политическото ви положение.

— Както и вашето — добави Сано с горчивина. — Съветвате ме да пратя на смърт майката на сина си и на нероденото си дете, за да спасите собствените си кожи!

— За щастие вече си имате наследник — намеси се Охгами. — Винаги можете да се сдобияте и с друг, ако ви е нужен. Разбира се, че сме разтревожени, защото, ако паднете от власт, повличате и нас. Но нека не проявяваме излишна грубост.

Сано бе тъй слисан от студената им, продажна безчувственост, че загуби дар слово.

— И вместо това да проявим разум — рече Уемори, правейки се, че възприема мълчанието на Сано за съгласие. — Госпожа Рейко е била заварена гола и окървавена до трупа на владетеля Мори. Кинжалът ѝ е бил оръжието на убийството. Тя го е сторила, няма спор.

— Наистина ли искате да живеете с жена, която е намушкала смъртоносно човек и му е отрязала мъжествеността? — генерал

Исогай поклати глава. — Не разбирам как можете да спите през нощта.

— Тя не го е извършила! — избухна Сано.

Макар и да знаеше, че Рейко не му бе казала всичко, не можеше да признае пред тях, нито пред себе си, че не е изключено да е виновна. Те му отправиха изпълнени със съжаление погледи.

— Вярвайте, че е невинна, щом искате — рече генерал Исогай, — но както дочухме, досега не сте открили и най-малко доказателство в нейна полза.

— Ще открия. Просто ми трябва време.

— Само че времето е това, с което не разполагате — възрази Охгами. — Не можете да я защитавате още дълго.

— Онова, което трябва да сторите, е да сложите край на собствените си загуби — рече генерал Исогай. — Не позволявайте госпожа Рейко да ви завлече на терена за екзекуции. Зарежете я!

Наглостта им вбеси Сано. Ненавиждаше това, че решението им бе най-разумното за човек в неговото положение.

— Отказвам!

Тримата си размениха погледи, които говореха, че реакцията му не бе неочаквана.

— По-добре преценете внимателно решението си — рече Охгами. — Предупредихме ви, че ако продължавате с това безразсъдно поведение, може да решим да прекратим съюза си с вас.

— Направихме за вас каквото можахме — добави Уемори. — Уверихме останалите ви съюзници, че държите положението под контрол, и ги убедихме да не ви лишават от подкрепата си. Заявихме на владетеля Мацудайра, че не бива да ви смята за виновен при липса на нужните доказателства. Това са единствените причини, поради което засега ви е оставил на свобода. Но опитите ви да оневините госпожа Рейко се оказват безплодни. Няма да позволим да ни унищожите заради твърдоглавата си вярност към нея.

— Казано направо — намеси се генерал Исогай, — въпросът стои така: или тя, или ние, а като казвам „ние“, имам предвид всичките ви съюзници, не само присъстващите в тази стая. Останете ли до нея, оставате сам.

Сано не се поколеба нито за миг, макар и да знаеше, че, решеше ли да подкрепи Рейко, това не само щеше да сложи край на кариерата му на дворецов управител, но и го оставяше без съюзници, с които да

противостои на недоверието от страна на владетеля Мацудайра към него и на опитите на полицейския началник Хошина да го унищожи. Със сигурност щеше да бъде осъден на смърт като изменник.

— Избирам нея — заяви той, макар и да знаеше, че току-що бе намалил драстично шансовете си да спаси Рейко.

Изправи се и посочи към вратата. Неговите съратници изглеждаха разочаровани, но явно решението му не ги изненада. Те станаха и се поклониха.

— Хубаво — рече генерал Исогай, а на излизане от приемната добави: — Продължавайте да си копаете гроба.

24 ГЛАВА

Рейко стоеше в коридора близо до приемната и наблюдаваше как генерал Исогай и двамата старейшини минават покрай нея, без да ѝ обърнат внимание. Току-що се бе върнала от града, все още предрешена като селянка, и те не я познаха. Бе дошла да търси Сано и вратата на стаята се бе оказала отворена. Бе чула целия разговор между него и доскорошните му съюзници. Сега, изтръпнала от ужас, тя се облегна на стената.

Сано се втурна навън от приемната и се блъсна в нея.

— Извинявай — рече, очевидно вземайки я за някоя от прислужничките. После се загледа в нея изненадан. — Рейко сан? Защо си облечена така? — той попипа раменете ѝ. — Цялата си мокра. Къде си ходила? Какво става?

Тя преглътна, опитвайки се да потисне гаденето, което се надигна в гърлото ѝ. Не можа да отговори. Лек спазъм сви корема ѝ около бебето вътре в нея. Сано разбра какво се бе случило, и мъчителна тревога набразди лицето му.

— Откога си тук?

— Отдавна — едва успя да изрече Рейко.

Той я вдигна и я отнесе в личните им помещения, където я положи върху възглавниците на пода. Хвана ръката ѝ, като я гледаше тревожно, докато тя дишаше дълбоко и пресекливо, а сърцето ѝ препускаше от паника, че ще започне да ражда преждевременно. Студена пот изби по кожата ѝ, и бездруго изстинала от дъжда, който я бе навалял, докато се возеше в каго.

— Ще ми се да не бе чула това — каза Сано. — Съжалявам.

— Аз съжалявам — бе обладана от тревога и омраза към самата себе си. — Поставих те в такова ужасно положение!

— Това, че е безнадеждно, съвсем не означава, че е толкова ужасно — Сано сякаш се опитваше да убеди не само нея, но и себе си. — Приятели като генерал Исогай и старейшините не ми трябва като врагове. Стана по-добре, че се разделих с тях.

Рейко не му повярва, а освен това видя, че и той самият не е толкова сигурен в думите си. Лишен от съюзници, обвинен в измяна и обвързан със съпруга, обвинена в политическо убийство, Сано си даваше сметка, че дните, които му оставаха в управлението... и на този свят... са преброени. При все това бе възмутен и оскърбен от отношението, което бяха проявили към Рейко доскорошните му съюзници.

— Казаха ти да ме изоставиш! Искат да умра, за да може смъртта ми да разреши всичките им проблеми!

— Не им обръщай внимание — рече Сано твърдо. — Заявих им, че оставам до теб, и това е самата истина.

Той стисна ръката ѝ по-силно. Любовта и предаността му я трогнаха и я изпълниха с такава признателност, че от очите ѝ рукоуха сълзи. При все това не можеше да позволи да го съсипят заради нея:

— Мисля, че трябва да сториш онова, което искат от теб.

Сано се втрени в нея така, все едно бе загубила разсъдъка си. После на лицето му се изписа раздражение:

— Сега не е време да си говорим глупости.

Предположи, че тя подлага на изпитание верността му, опитвайки се да почерпи кураж чрез привидно искреното си предложение той да се откаже от нея. Рейко видя, че Сано губи търпение, тъй като нямаше никакво желание да си играе игрички. Очевидно не разбираше, че тя наистина го мисли.

— Говоря сериозно — каза тя и издърпа ръцете си. — Трябва да приемеш предложението им. — Когато Сано възкликна в израз на гневно несъгласие, тя добави: — Кажи на владетеля Мацудайра, че съм направила самопризнания за убийството на владетеля Мори. Предай му, че обещавам да извърша сепуку^[1], за да изкупя своя позор и да си върна честта.

— Никога! — Сано я изгледа потресен. — Как изобщо може да ти хрумне нещо подобно?

— Така е правилно да постъпя.

Като дете Рейко бе възпитавана, че честта, дългът и семейството са по-важни от отделната личност. Тя бе усвоила ценностите на обществото въпреки своята нагласа да не робува на условностите. Сега бе дошло време да докаже верността си към тези принципи.

— Моля те само за едно. Убеди шогуна да ми позволи да отложи смъртта си, докато родя бебето ни — гласът ѝ затрепери и тя с мъка преглътна сълзите си. — Накарай го да разбере, че бебето е невинно и не заслужава да умре.

— Няма да слушам повече това. Престани! — Сано сграбчи ръцете ѝ. — Какво, по дяволите, ти се е загнездило в главата?

Тя му изтъкна първата си причина, която щеше да го нарани по-малко от втората:

— И да останеш до мен, пак ще ме осъдят на смърт за убийството на владетеля Мори. А теб ще те екзекутират за държавна измяна. Враговете ти ще убият Масахиро, за да не му позволят да порасне и да отмъсти за смъртта ти. Цялото ни семейство ще бъде унищожено.

Останала без дъх от усилие да превъзмогне емоциите си, тя завърши:

— По-добре е аз да умра, за да оцелеете вие.

Сано сбърчи чело в гримаса на пълно недоумение. Огледа се из стаята, все едно търсеше разсъдъка, който според него бе напуснал Рейко.

— Да не би да правиш това, защото си загубила вяра в мен? Нима смяташ, че не мога да разреша убийството и да спася всички ни?

— А ще можеш ли? — дръзнала да си позволи миг надежда въпреки отчаянието си, Рейко попита: — Откри ли нещо днес?

— Да — отвърна Сано. — Намерих Нъого, момичето медиум. Тя ми призна, че е провела този фалшив сеанс по настояване на полицейския началник Хошина. Освен това проследих откъде са дошли пушките, които намери Хирата сан. Взети са от оръжейния склад на полицията. Най-вероятно Хошина участва в конспирацията за свалянето на владетеля Мацудайра от власт. Предполагам, че ме е набедил, за да отвлече вниманието от себе си.

Рейко съзря проблема тутакси:

— Но Хошина отрече, нали? А ти не си отишъл да съобщиш новината на владетеля Мацудайра, защото си решил, че тя едва ли ще бъде достатъчно убедителна, за да докажеш невинността ни. А сега, след като си загубил съюзниците си, вероятността за това става още по-малка.

Тя прочете отговора върху лицето му. Мимолетната надежда направи отчаянието ѝ още по-болезнено.

— И все пак това е улика срещу Хошина — настоя Сано. — Тя увеличава шансовете ми да го надвия. Но ти също си разследвала, нали? — той махна с ръка към облеклото, с което се бе предрешила. — Какво научи?

Рейко му разказа. Но теорията ѝ, че полковник Кубота или семейството на убиеца, когото тя бе пратила на екзекуция, може да са отговорни за инсценирането на участието ѝ в убийството, сега ѝ се стори твърде пресилена. Очевидно бе надхвърлила границите на достоверността. А спечеленото бе само още заплахи от страна на Кубота — последното, от което се нуждаеше в този момент.

— Не губи надежда — призова я Сано въпреки явното си разочарование, че разследването ѝ не бе донесло повече надежди за спасение от неговото. — Просто бъди търпелива. Ще докажа невинността и на двамата ни, обещавам.

Изглежда, нямаше какво друго да предотврати решението на Рейко да пожертва себе си.

— Не можеш — каза тя мрачно. — Не и моята.

— Но защо? — попита Сано озадачен. — Не разбирам.

Рейко поклати глава и стисна устни. Беше твърде ужасно за обяснение. Върху лицето на Сано се изписа гняв.

— Каквото и да те кара да се държиш по този начин, няма да кажа на шогуна, че си направила самопризнания — тонът му бе категоричен. — Няма да те изхвърля, все едно си излишна тежест в потъваща спасителна лодка.

Отчаяна, че той няма да ѝ съдейства, Рейко възкликна:

— Ако не постъпиш така, както искам, ще извърша сепуку още тук и сега, въпреки бебето — тя измъкна рязко кинжала изпод ръкава си. — Докато все още мога, ще спася двамата от четирима ни!

Тя стисна дръжката с две ръце. Цялото ѝ тяло и дух се разтърсиха от ужас пред намерението ѝ да убие не само себе си, но и детето, което бе заобичала с неописуема майчина страст от деня, в който бе разбрала, че го е заченала. Въпреки това насочи острието към корема си. Вик на ужас се изтръгна от Сано:

— Не!

Той сграбчи кинжала. Ръцете му стискаха и извиваха нейните в отчаяно усилие да им отнеме оръжието.

— Дай ми го! Остави ме!

— Това е лудост! — отчаян, Сано се сборичка с нея. — Веднага престани!

Той успя да ѝ измъкне кинжала, скочи на крака и го дръпна далеч от нея, така че да не може да го достигне.

— Защо го правиш? — попита рязко.

— Вече ти казах! — Рейко бе съсипана, бездиханна, срината.

— Не се измъквай. Кажи ми истината!

Изад яростта в очите му засия любов. Решителността ѝ внезапно рухна, тя се разтресе в неударжими ридания и се предаде на неистовото желание да се освободи от непоносимия си товар:

— Аз убих владетеля Мори! Заслужавам да умра!

Потрес връхлетя Сано. Той отвори уста и пое дъх тъй дълбоко, че замалко не се задави. При все това, докато гледаше ридаещата Рейко, не изпита толкова изненада, колкото чувството, че най-накрая неизбежното бе настъпило, за да отmine. Даде си сметка, че бе живял със страха от този момент. Предсказваха го всичките му съмнения относно историята на Рейко, всичките предупреждения, отправяни към него от инстинктите му на детектив. Усилията му да ѝ повярва, да намери обяснение за уликите срещу нея се бяха провалили. Сега вече знаеше какво се опитваше да скрие от него. Тя беше убийца.

Сано не изпита и частица от удовлетворението, което го обземаше при разрешаването на други престъпления. Замаян от ужас, той отиде до шкафа и прибра кинжала вътре, за да не нарани някого. После коленичи до Рейко, която бе заровила лице в шепите си и ридаше неистово.

Тези слаби фини ръце са намушкали смъртоносно и са кастрирали владетеля Мори!

В същото време сърцето му се сви в отказ да приеме онова, което бе заключила мисълта му и току-що бяха чули ушите му. Рейко вдигна поглед към него с обляно в сълзи лице и изпълнени с ужас очи в очакване той да заговори.

— Не. Не е възможно! — отрече той с разпаленост, която съответстваше на съмненията му.

Рейко коленичи пред него със сведена глава и с притиснати в пода длани.

— Съжалявам — изплака тя. — Ужасно съжалявам!

Това бе кошмарът на кошмарите.

— Защо го извърши? — попита той, удивен, че ѝ задава въпроса, който би задал на всеки друг направил самопризнания престъпник, все едно единствената му цел бе да разкрие тази загадка.

— Не знам — изплака Рейко. — Не помня!

Думите ѝ го слисаха, сториха му се странни и непонятни.

— Как би могла да забравиш нещо подобно?

Рейко седна и стисна глава между дланите си. Кърпата ѝ се смъкна и косите ѝ се свлякоха тежко върху раменете ѝ.

— Нещо не е наред с ума ми. От известно време имам пристъпи.

Вместо да си изясни станалото, Сано бе по-скоро озадачен. Макар че изпитваше отвращение от перспективата да чуе подробностите около престъплението на Рейко и причините, които я бяха тласнали към него, трябваше да научи най-лошото.

— По-добре ми разкажи цялата история.

Тя избърса очите си, приглади косите си и преглътна сълзите си.

— Напоследък правя медитации, за да възстановя липсващите си спомени от нощта в имението на владетеля Мори. Имах две видения на неща, които са се случили. В първото бях в спалнята му, докато той спеше. Той се събуди и ме погледна. Попита ме коя съм и какво правя там. А после вече пълзеше по пода и цялото му тяло бе в рани, от които шуртеше кръв. Молеше ме за милост.

Сано слушаше с ужас, който нарастваше с всяка следваща нейна дума. Звучеше така, все едно Рейко бе влязла в стаята по собствена воля, бе изненадала и нападнала безпомощния владетел Мори.

Рейко потръпна и продължи:

— Другото видение беше още по-страшно. Бях в леглото с него. Той беше върху мен. Ние двамата...

Тя впи нокти в ръката си, сякаш искаше да одере плътта, която се бе допирала до владетеля Мори, като в същото време отчаяно тресеше глава. Въображението довърши ужасната картина в съзнанието на Сано. Ужасът му нарасна неимоверно. Изглежда, в онази нощ Рейко бе прельстила владетеля Мори точно както твърдеше съпругата му.

— После вече държах кинжала в ръцете си. Замахнах към владетеля Мори. Наръгах го — Рейко изобрази с движения действията си. Сано се дръпна ужасен. — И после... — тя повърна и едва си пое дъх, давейки се. — После бях коленичила край локва кръв. В нея плуваше бяла хризантема. Държах в ръце мъжествеността на владетеля Мори — Рейко отново го изигра безмълвно. Сано почти видя отрязаните окървавени органи в дланите ѝ. — А след това казах... казах: „Това да ти е за урок, мръсен злодей!“

Тя се простря на земята и се разрида тъй силно, че тялото ѝ се разтресе в конвулсии.

— Тъй че, виждаш, истина е. Няма как да избягаме от нея. Аз съм го убила! Заслужавам да бъда наказана!

Сано бе тъй ужасен, че не можеше да отрони и дума. Доскоро съжеляваше, че не разполага с категорични доказателства за това, как е било извършено самото убийство. Сега вече ги имаше. Най-силната улика срещу Рейко бяха собствените ѝ спомени. При все това изпита странно облекчение, защото най-накрая съпругата му бе искрена с него. Сега, след като вече бяха изчистили нещата помежду си, той бе по-склонен да я оправдае поради липса на доказателства.

— Може би смисълът на тези видения не е такъв, какъвто изглежда на пръв поглед — рече.

Тя седна и впери в него почервенелите си отекли, изпълнени с недоумение очи.

— Какво друго биха могли да означават?

— Може би нещата, които си видяла в тях, съществуват единствено във въображението ти.

— Не е възможно. Почувствах ги съвсем истински — въпреки отчаянието си тя бе категорична. — Наистина са се случили. Знам го, колкото и да ми се ще да мисля, че не е така.

— Може да са били сънища. Сънищата понякога изглеждат съвсем реални. Възможно е във виното, което си пила, да е имало отрова и тя да е причинила толкова силни халюцинации, че да си ги помислила за спомени от реални събития.

— Само че ние не знаем това! Как можем да сме сигурни, че не съм извършила онова, което си спомням?

— Познавам те — Сано пое ръцете ѝ — влажни, хладни и крехки, в своите. — Сигурен съм, че не е възможно да си убила

владетеля Мори.

През лицето ѝ премина сянка подобно на облаци, които затъмняват вече опустошен от бури пейзаж.

— Нали съм убивала и по-рано. Защо този път да е по-различно?

Сано мислено отхвърли идеята, че съпругата му до такава степен бе свикнала с отнемането на човешки живот, че нямаше никакви морални скрупули, които да я възпрат.

— В случаите, за които говориш, си убивала, за да защитиш себе си или други хора. Това не е убийство. А и не си имала никаква причина да отнемеш живота на владетеля Мори. Сама го каза.

— Може да съм възнегодувала срещу него, защото е удушил момчето. Може да съм го попитала какво е сторил със сина на Лили. Нищо чудно да съм искала да го накажа, задето е убил и двамата — Рейко въздъхна безутешно. — Или да не е имало нито момче, нито Лили, нито Джиро. Това са все участници в моята история, която сега ми се струва нереална. Може да съм убила владетеля Мори, защото сме били любовници и той ме е изоставил.

Тя погледна Сано с подозрение.

— Или за да го накажа, защото се е опитал да те предаде.

— Не! — възкликна Сано, слисан от допускането ѝ, че в тази история може да има истина, макар и момичето медиум да бе признало, че сеансът е измама. — Не е така. А дори и да не си спомняш случилото се през онази нощ, не може да си забравила и всичко, което е довело до нея.

— Смяташ ли? — лицето на Рейко представляваше маска от страх и съмнение. — Имам чувството, че съм си загубила разсъдъка. Вече не знам на какво съм способна. Онова, в което съм сигурна, е, че съм убила владетеля Мори.

— Аз пък съм сигурен, че не си! — възрази Сано с нарастваща страстна убеденост.

Но тя поклати глава:

— Моят дълг е да се простя с живота си. А твоят — да направиш онова, което те помолих.

— Никога!

Той я придърпа към себе си и усети, че тялото ѝ трепери, когато се притисна до неговото.

— Сега е по-лошо от всеки друг път, когато сме изпадали в беда, нали? — прошепна тя. — Преди успяхме да се спасим, но този път се провалихме. Този път наистина ще е краят ни, нали?

— Не, няма — Сано бе решен да не допуска униние.

Рейко вдигна лице към неговото. Очите ѝ, разширени от паника, го погледнаха умолително.

— Какво да правим?

Той призова на помощ собствената си увереност и се опита да ѝ я вдъхне:

— Ще вярваме в себе си. Няма да се предаваме и ще се опитаме да установим истината за убийството.

— Но разследванията и на двама ни се озоваха в задънена улица. Ами ако това е престъплението, което не сме способни да разкрием точно когато ни е най-необходимо?

Той почувства как детето им се раздвижи в утробата ѝ и чу гласа на Масахиро някъде из къщата.

— Дори не си го и помисляй!

Седяха безмълвни, черпейки успокоение от близостта си. Сано съжали, че не можеше да спре времето, да съхрани този миг, докато двамата все още бяха заедно и в безопасност, да изключи изпълнения с опасности свят отвън. Но при вратата дойде един слуга и каза:

— Извинете за безпокойството, но *сосакан* Хирата е дошъл да ви види.

* * *

Сано не искаше да оставя Рейко в този момент и посрещна с неохота вестта за пристигането на приятеля си, но не можеше да го отпрати.

— Идвам — каза на слугата.

Рейко се вкопчи в него, а на лицето ѝ бе изписана такава паника, все едно си мислеше, че той повече няма да се върне. Сано каза:

— По-добре се преоблечи в сухи дрехи. Ще се върна скоро.

Тя кимна. Сано се откъсна от нея и излезе от стаята. Завари Хирата сам в приемната уморен, но въодушевен:

— Открих нещо, което може да се окаже важно.

За пореден път Сано се изненада от промяната в Хирата. Образът му бе по-светъл, отколкото можеше да изглежда на светлината на единствения фенер в стаята, като че безпощадните му тренировки бяха намалили плътта му така, че зад нея прозираше вътрешната му енергия. Но макар вероятно промяната да бе добра за Хирата, тя не се отразяваше добре на разследването.

— Какво? — попита Сано.

Хирата се навъси леко от студенината в поведението на Сано.

— Отнася се за Енджу. Алибито му се оказа неубедително и оставя доста място за съмнение. Освен това има основание да се предполага, че той и владетелят Мори не са били най-привързаните един към друг баща и син на света.

Той изтъкна възможността Енджу да е накарал някого да се представи за него в онова пътуване по магистралата. Продължи с разказа на лекаря, който бе казал, че животът в имението на владетеля Мори е променил Енджу към по-лошо и че нито младият мъж, нито майка му са посетили владетеля Мори по време на болестта му, която замалко не се била оказала фатална.

За момент Сано загърби проблемите, засягащи отношенията му с Хирата.

— Значи последните резултати от разследването ни връщат обратно към семейството.

Мисълта му до такава степен бе насочена към Хошина, че за малко щеше да пропусне нещо важно. Не биваше да забравя, че ако не Енджу, то господарката Мори със сигурност е била в имението онази нощ сама е поканила Рейко. Макар и да продължаваше да смята, че неприятностите им — както неговите, така на Рейко — са тръгнали главно от Хошина, не можеше да изключи най-близките роднини на владетеля Мори. Особено след като доказването на тяхната вина щеше да оневини Рейко.

— Трябва да продължим с разследването на господарката Мори и Енджу — заяви Сано.

— Мога да се заема още утре — предложи Хирата.

Тук беше моментът да се засегне трудният въпрос. Сано каза:

— Ще обсъдим това по-късно. Първо трябва да поговорим за нещо друго.

— За какво? — попита Хирата, явно притеснен, да не би да се е случило нещо пагубно... или да е извършил някакво прегрешение.

Сано реши да не му разказва за откровенията на Рейко.

— Направих оглед на пушките от склада на владетеля Мори. Открих възможна връзка между някои от тях и полицейския началник Хошина.

Когато обясни за отличителните знаци на майсторите и за липсващите пушки от оръжейния склад на полицията, върху лицето на Хирата се изписа изненада, примесена с тревога.

— Трябва да те попитам защо не си забелязал знаците?

Хирата понечи да отговори, отвори уста, после я затвори и накрая разпери ръце:

— Предполагам, че е трябвало да го сторя. Не знам къде ми е бил умът.

Но и двамата знаеха, че е бил зает с езотеричните техники от бойните изкуства. Сано се стегна, подготвяйки се за онова, което трябваше да каже. Този вид общуване бе по-трудно от бой с меч.

— Пропуснал си важна улика. Ако не бях огледал тези пушки лично, можеше да остане незабелязана.

Хирата се поколеба, очевидно разкъсан между порива да се извини и нуждата да се защити.

— Но сте го сторили. Открили сте връзката с Хошина. И не виждам да има кой знае какво значение. Не сте го арестували още, нали? И продължавате да бъдете заподозрян?

— Така е — отвърна Сано, — но ако я беше открил вчера, можеше да бъде по-различно. Сега владетелят Мацудайра вече знае за бележките ми в склада. Уликите срещу Хошина вчера можеха да го убедят във вината му и да свалят подозренията от мен. Днес това вече не е достатъчно, защото доверието му в мен почти се е стопило. Сега не мога да рискувам да предприема атака срещу Хошина.

Ако сутринта знаеше за оръжията, щеше да разполага с повече средства за натиск върху полицейския началник, може би щеше дори да успее да го накара да направи самопризнания. Сега Хирата го гледаше ужасен, защото положението на Сано се бе влошило драстично, а неговият пропуск бе коствал на Сано ценна възможност.

— Но вероятно все още можем да намерим някакъв начин да надвием Хошина. Може би една грешка няма да се окаже фатална.

— Нямаше, ако беше единствената, която допусна. Първо бе онова анонимно писмо — Сано се питаше коя от тях бе с по-лоши последствия. — Никой не знае какво щеше да се случи, ако го бе проследил по-рано, но ти можеше да разкриеш, че владетелят Мори е замислял преврат, преди да бъде убит, и тогава той можеше да бъде екзекутиран, преди някой да успее да набеди Рейко или да замеси мен в заговора.

Волята за дръзко поведение напусна Хирата и той падна на колене. Мъртвешки блед и покрусен, сведе глава в поклон:

— Съжалявам. Не знам какво друго да кажа, освен че ще извърша сепуку, за да изкупя вината си.

Тази възможност обезпокои Сано, а и беше неприемлива. Макар че ритуалното самоубийство бе задължително за самурая, пренебрегнал своя дълг към господаря си, Сано смяташе, че нерядко тази смърт бе твърде прибързан избор, начин да се избегне отговорността да се изправиш лице в лице с извършеното прегрешение и да се опиташ да го поправиш. Не можеше да позволи на Хирата такова сурово наказание за грешките, колкото и да бяха сериозни, след всичко, което Хирата бе сторил за него през годините. А това, че вече не само съпругата му, но и приятелят му бяха готови да отнемат собствения си живот, му идваше твърде много.

— Стани — нареди Сано. — Забранявам ти да извършиш сепуку. Онова, което искам от теб, е да престанеш с опитите да се посветиш на тайнствените бойни изкуства и едновременно с това да ми служиш.

Хирата се изправи с усилие. Макар че раненият му крак се бе оправил, движенията му все още бяха тромави и непохватни.

— Мога да върша и двете — каза той с тон, в който звучеше повече отчаяние, отколкото убеденост. — Ще го докажа.

— Така няма да стане — рече Сано, макар че в името на всичко, което ги свързваше, вече бе склонен да отстъпи. — И двамата го знаем.

Хирата излъчваше дълбока печал.

— Ако ми заповядате да се откажа от обучението си, ще се подчиня.

Думите му изправиха Сано пред сложна дилема. Той знаеше, че макар и самурайската чест на Хирата да бе компрометирана от раздвоеното му съзнание, Хирата никога нямаше да пренебрегне пряка заповед. Но Сано не можеше да му отнеме онова, което отново го

правеше пълноценна личност. И въпреки че бе в правото си да диктува действията на Хирата, нямаше как да го накара да проявява онази преданост, от която толкова се нуждаеше.

— Изборът си е твой — каза Сано. — Ако избереш обучението, ще те освободя от задължението да ми служиш.

И техните девет години като господар и васал, най-свещената връзка в самурайския кодекс на честта, щеше да приключи. Сано имаше чувството, че въздухът около тях затрепери от напрежение. Ужасът в очите на Хирата говореше, че и той го бе усетил. Сякаш изведнъж се бяха озовали на огромно разстояние един от друг. Хирата попита предпазливо:

— Може ли утре да продължа с разследването на Енджу и господарката Мори?

Молеше за още един шанс, за да покаже, че е способен да изпълнява дълга си и да удовлетворява личните си интереси. Сано отвърна:

— Може да ме придружиш, докато аз водя разследването.

Хирата разбра посланието и сведе поглед.

— Добре — в тона му звучеше покорство. — В такъв случай да дойда ли сутринта?

— Да.

Двамата се сбогуваха вежливо. Сано наблюдаваше как Хирата се отдалечава през отломките от разбито доверие от едно деветгодишно приятелство, отречено в най-лошия момент. Първо ужасното признание на Рейко, а сега и това отчуждение. Останал сам във влажната усойна стая, Сано имаше чувството, че макар и връхлетян от външни враждебни сили, светът му се срива отвътре.

[1] Ритуално самоубийство при опозоряване или смъртна присъда; привилегия на кастата на воините — Б.пр. ↑

25 ГЛАВА

Малко след разсъмване Сано отиде при детективите Маруме, Фукида и останалата част от антуража си, които го очакваха в двора на имението му. Докато се мятаха на конете си, вятърът виеше из крепостта. Светкавици подшиваха с искрящ бод буреносните облаци. Гръмотевици мъркаха като тигри, пълзейки надолу по хълма към града.

Хирата пристигна с детективите Иноуе и Араи. Зад тях през портите влезе и отряд самураи с герба на Мацудайра върху броните си.

— Добро утро, почитаеми дворецов управителю. Отивате ли някъде? — попита техният водач с маниер, който граничеше с наглост.

Сано разпозна в него един от главните васали на владетеля Мацудайра.

— Всъщност да — възнамеряваше да разпита отново господарката Мори и сина ѝ. — Какво те води насам, Кубо сан?

— Съобщение от владетеля Мацудайра — Кубо връчи на Сано един свитък в бамбуков калъф. — Предлагам да го прочетете, преди да тръгнете.

Той и хората му се обърнаха и си тръгнаха. Сано бе обзет от смътна тревога. Знаеше много добре, че не можеше да очаква добри вести в официални съобщения, донесени от непочтителни пратеници. Той прочете свитъка и се навъси, защото новините в него бяха дори по-лоши, отколкото очакваше.

— Какво пише? — попита Хирата.

Сано прочете високо:

С настоящото Ви уведомяваме, че този следобед в часа на маймуната^[1] ще бъде свикан извънреден съд. Вие ще бъдете съден за държавна измяна, а съпругата Ви — за убийството на владетеля Мори. Явете се подготвени да се защитавате. Ваши съдии ще бъдат Негово височество шогунът, полицейският началник Хошина и моя милост.

Ще разпитаме свидетели, ще разгледаме улики, ще установим Вашата вина или невинност и ще решим съдбата Ви подобаващо.

Хирата и детективите изглеждаха не по-малко слисани от самия Сано.

— Защо така внезапно? — попита Хирата.

— Положението ми се влоши за една нощ — каза Сано.

— Но разследването ни още не е приключило! — възкликна Хирата. — Не разполагаме с никакви доказателства за невинността ви.

— Точно това цели владетелят Мацудайра. Решил е, че ще се zlepостави твърде много, ако продължи да ме подкрепя — съюзниците му вероятно бяха разпространили вестта, че са го изоставили. Един висш служител без сподвижници беше безсилен, не представляваше нищо, превръщаше се в парий. — Искан да се отърве от мен, преди да го оскверня с покварата си.

Върху лицето на Хирата се изписаха разбиране и гняв.

— И сега ще позволи на Хошина да му помогне. Хошина сигурно е въодушевен.

— Без съмнение — рече Сано, — защото присъдата от този процес не подлежи на съмнение.

— Можете да спечелите шогун на ваша страна — каза Маруме.

Но си пролича, че също като Сано и той не хранеше кой знае каква надежда, че шогунът би могъл да се опълчи и срещу владетеля Мацудайра, и срещу Хошина, които работеха против Сано.

— Само ако бях успял да изоблича Хошина, преди това да се случи!

Тревога изпълни очите на Хирата, защото неговият пропуск бе лишил Сано от този шанс.

— Няма защо да губим време в приказки, какво е могло да бъде — рече Сано. — Разполагаме с броени часове, за да подготвим защита за съпругата ми и за мен.

— Все още ли искате да разпитате вдовицата на владетеля Мори и доведения му син?

За момент Сано се замисли.

— Не. Мога да предвидя, че ако са убили владетеля Мори, те ще излъжат. Дори и да ги принудя да направят самопризнания, владетелят Мацудайра и полицейският началник Хошина няма да ги приемат като доказателства за невинността на съпругата ми. Налага се да сменим подхода. Ела с мен.

— Къде? — попита Хирата. — Какво ще правим?

— Ще ти обясня по пътя.

— Няма ли да кажете на госпожа Рейко какво е станало?

— Не мога — отвърна Сано. — Вече е излязла от къщи. Ще ѝ оставя съобщение. Нека разрешим този случай, преди да се прибере, за да няма значение, до каква степен сме били застрашени.

* * *

Във взет под наем паланкин Рейко пътуваше през банчо — района, където живееха редовите васали на Токугава. Бамбукови плетове ограждаха стотици малки паянтови жилища. Васалите живееха в немотия в сравнение със своите господари земевладелци и богатата класа на търговците, а дъждовете бяха превърнали махалата им в блатисто гето. Носачите на Рейко газеха до глезените в дълбоки локви с плуващи в тях изпражнения. Рейко бе открехнала прозорчето си само колкото да гледа накъде се движеха. Това бе място, където не биваше да показва лицето си, защото хората можеха да я разпознаят.

Близко до едно жилище, което се отличаваше заради надписа, издълбан върху дървена табела отвън, тя викна на носачите си да спрат, протегна ръка през прозорчето и даде знак на придружителите си, които язدهха след нея. Лейтенант Асукай слезе от коня си, изтича до портата и почука. Докато той говореше с някого, скрит от разлистения бамбук, тя се опита да овладее отчаянието, което заплашваше да я завладее.

Предишната нощ бе обещала на Сано, че няма да губи кураж. Предишната нощ двамата си бяха легнали заедно с ясното съзнание, че можеше да им е за последен път. Бяха се любили предпазливо, като внимаваха за бебето. След това, чувствайки се обичана и защитена в нежните обятия на Сано, Рейко бе дръзнала да си помисли, че всичко ще се оправи. Но с настъпването на утрото усещането за поражение бе

плъзнало под кожата ѝ, студено и отровно като змия, която засъска: Ти уби владетеля Мори и ще си платиш! Сега се насилваше да върши неща, които ѝ изглеждаха безсмислени.

Изад бамбуковия плет се появи слаба жена с посребрели коси. Асукай я отведе при паланкина на Рейко, отвори вратата и каза:

— Моля, качете се вътре.

Жената видя Рейко и по съсухреното ѝ лице премина сянка на страх. Рейко си помисли каква радост предизвикваше появата ѝ, когато хората търсеха помощта ѝ, и как предпочитаха да я избягват, след като стореше онова, за което я бяха помолили, но нещата не се бяха развили по желанието от тях начин.

— Не си отивайте, мадам Цузуки — рече тя. — Моля да ми отделите само една минута.

Жената с неохота се качи в паланкина и коленичи колкото се можеше по-далеч от Рейко.

— Чух какво ви се е случило — рече тя, като избягваше да погледне Рейко в очите. Нежният ѝ глас не смекчаваше очевидната ѝ враждебност. — Какво правите тук?

— Не съм убила владетеля Мори — каза Рейко. — Опитвам се да открия кой го е извършил, и да докажа невинността си. Затова се нуждаю от помощта ви.

Мадам Цузуки имаше дълг към Рейко, който сега видимо ѝ тежеше. Макар и без особена убеденост, тя каза:

— Приемете извиненията ми. Каквото знам, е само от слухове, тъй че не е редно да ви съдя. А и не бива да ви обвинявам заради онова, което открихте за бившата годеница на сина ми. Тя и съпругът ѝ — пазач в крепостта Едо — бяха помолили Рейко да проучи семейството на предполагаемата невеста. Макар че самураите обикновено се женеха в рамките на собствената си класа и знаеха всичко за бъдещите си роднини, синът се бе влюбил в момиче, чиито родители бяха занаятчии. Собственици на доходен бизнес, те изгаряха от желание да омъжат дъщеря си за представител на самурайската класа. Семейство Цузуки бяха готови да приемат в клана си девойка от по-нисша класа заради голямата ѝ зестра. Това не беше необичайна практика — чрез нея хората от простолудието се издигаха, а самураите подобряваха финансовото си положение. Но преди това

Цузуки искаха да се уверят, че момичето и семейството му се ползват с добро име.

Рейко бе разпитала съседите им и бе научила, че са се преместили в Едо от Осака преди десет години. Мъжът бе започнал като амбулантен търговец, после бе отворил малка сергия на пазара, която впоследствие бе прераснала в настоящия голям магазин. Оказаха се уважавани хора, но никой не знаеше нищо за миналото им. Както се изясни, те изобщо не говорели за живота си в Осака. Затова Рейко бе изпратила там един от помощниците си, за да събере нужните сведения.

— Вината не е ваша, че момичето се оказа ета — рече мадам Цузуки.

Рейко бе установила, че семейството принадлежи към низвергнатата от обществото прослойка, тъй като по наследствена линия бяха свързани с професии като касапство или щавене на кожи, които имаха отношение към смъртта и по тази причина ги правеха духовно скверни. Повечето ета бяха обречени на мизерно съществуване, изкарвайки си прехраната като чистачи на улици, събирачи на боклук или с някаква друга мръсна и унижителна работа, но този човек притежаваше рядко срещана амбиция и талант. Беше се преместил заедно с жена си и дъщеря си в Едо, където никой не знаеше за позорния им произход. Тримата си бяха сменили имената. Но Рейко бе дала на своя помощник мостра от изкусната работа на мъжа, която да покаже из Осака, и един ета, когото бе срещнал на улицата, я бе разпознал. Резултатите от нейното разследване бяха сложили край на плановете за женитба — бе немислимо един самурай да се ожени за низвергнатата.

— Вие ми направихте услуга — рече мадам Цузуки, — но защо смятате, че и аз мога да ви бъда полезна?

— Отнася се за вашия син — каза Рейко.

Очите на жената се напълниха със сълзи, които се затъркаляха по страните ѝ.

— Въпреки всичко той се ожени за нея. С баща му го лишихме от наследство. За нас той е мъртъв.

Рейко изпита жалост към тази жена, която бе загубила сина си заради незачитането, което момъкът бе проявил към една строга,

съществуваща от векове забрана. Съжеляваше, че добронамерените ѝ усилия бяха станали причина за семейна трагедия.

— Къде е той?

Вместо да отговори, мадам Цузуки попита:

— Какво общо има той с вашите неприятности?

— Изпрати ми ето това — отвърна Рейко и извади изпод пояса си едно писмо.

Жената извърна поглед от почерка на сина си. Болка притвори очите ѝ. Рейко прочете на глас:

Господарке Рейко, ти си зла натрапница и вещица. Ти съсипа живота ни. Някой ден ще ти причиня такава болка, каквато ти ни причини на нас.

Мадам Цузуки ѝ отправи изпълнен с ужас поглед.

— Да не би да си мислите, че синът ми е отговорен за онова, което ви се е случило?

Той ставаше за заподозрян колкото полковник Кубота и дори повече от семейството на онзи служител, който бе екзекутиран за убийство заради Рейко.

— Бил е член на шайка, в която са влизали и мъже от свитата на владетеля Мори — подобни самурайски банди прекарваха свободното си време в скитане из града, в пиене, свадни и ходене по жени. — Те са познавали имението на Мори. А той е достатъчно интелигентен, за да измисли такъв сложен план за убийство — освен това фактът, че е бил обезнаследен, му предоставяше още по-голямо основание да ненавижда Рейко. — Какво мислите? Може ли да го е извършил?

— Не знам — поклати безпомощно глава мадам Цузуки. — Вече не знам нито кой е синът ми, нито на какво е способен. Не съм го виждала от година, откакто ни заяви, че възнамерява да се ожени за онова момиче против волята ни. Баща му го изгони от къщи и го предупреди повече да не се връща.

— А той къде отиде? — попита Рейко.

— Не знам. Но нейните родители може да знаят. Питайте тях.

* * *

Сано, Хирата и техните детективи и придружители се събраха в района, където според собствените ѝ твърдения Рейко се бе запознала с Лили и откъдето бяха започнали всичките ѝ проблеми. От подгизналите покриви и балкони се стичаше дъжд. По влажните стени с олющена мазилка бяха плъзнали плесен и зелен мъх. Улиците бяха пусти, но щом Сано и хората му слязоха от конете и ги завързаха за коловете, от прозорците към тях взеха да надничат любопитни лица.

— Ето я чайна „Сливата“ — рече Хирата, сочейки към невзрачен вход, закрит с мокра синя завеса.

Докато я подминаваше, Сано ѝ хвърли бърз поглед.

— Засега няма да ходим там.

— Искате ли да свикаме всички жители за разпит? — попита Хирата.

— Едва ли ще доведе до по-добър резултат от предния път — продължаваше Сано напред.

Минаха покрай няколко магазина и едно малко светилище.

— Какво търсим? — попита детектив Маруме.

— Не съм сигурен — отвърна Сано. — Ще разбере, когато го видя.

Той настрои сетивата си към онова, което го заобикаляше. Инстинктът му подсказваше, че отговорите са тук. Откри съзнанието си за всякакви дразнители. В една уличка усети зловонието от кофите за нощни нечистотии. Откъм вътрешността на някои къщи чу гласове, припяващи молитви. Долови мирис на чесън в дима от дървени въглища, който се виеше от една кухня. Докато вървеше нагоре по уличката, нащрек за всичко, което бе дошъл да открие, усети прилив на надежда.

Хората му го следваха мълчаливо. Някъде по средата между две пресечки стигнаха до един дюкян, чиято врата бе леко открената. Тя сякаш приканваше Сано да влезе. Той отиде до предната част на дюкяна, застана под нависналите стрехи и надзърна вътре, а Хирата и детективите занадничаха през рамото му.

Беше магазинче за канцеларски принадлежности, пълно с четки за писане, мастилници, керамични съдини за вода, калъфи за свитъци и

купища хартия. При едно бюро бе коленичил възрастен мъж. Срещу него седеше млада жена.

— Бебето беше настинало, но вече се оправя — рече тя. — Съпругът ми работи много. Аз съм добре, но ми е мъчно за вас.

Старецът записа думите ѝ, след което тя продължи да диктува:

— Това е всичко засега. С любов, ваша дъщеря Емико.

Сано си представи друга, по-възрастна жена, седнала на нейното място, и чу различен глас:

Скъпа господарке Рейко, моля да ме извините, че Ви се натрапвам, но се нуждая от Вашата помощ.

Старецът вероятно бе един от малцината грамотни в тази махала. Дюкяни като неговия обикновено се посещаваха от хора, които имаха нужда някой да им напише или да им прочете писмо. Сано усети вълнуващ трепет, който му подсказа, че е на прав път. Отвори вратата по-широко и влезе в магазинчето. Собственикът му се поклони.

— Веднага идвам, господарю.

Сано кимна, но гледаше писмото, което старецът внимателно попиваше. Изписаните с мастило йероглифи бяха квадратни, точни, написани от вещь ръка и познати. Мъжът нави листа хартия, прибра го в един бамбуков калъф и го подаде на жената. Тя плати, благодари му и си тръгна. Собственикът се обърна към Сано:

— С какво мога да ви услужа?

— Искам да говоря с теб за едно писмо, което си писал преди време — рече Сано. — Било е за една танцьорка — за Лили.

Любезната усмивка на стареца се стопи:

— При цялото ми уважение си позволявам да възразя — никога не съм имал клиентка с такова име.

— Имал си — настоя Сано. — Видях писмото. Било е изпратено на съпругата ми — госпожа Рейко. Разпознах почерка ти.

Най-накрая разполагаше с доказателство, че Лили съществуваше, че Рейко не си я беше измислила в пристъп на лудост. По съсухрените черти на стареца запълзя страх.

— Хиляди извинения, но не познавам никаква Лили — той се обърна към Хирата, който бе влязъл в дюкяна заедно със Сано. —

Казах ви го онази вечер, когато дойдохте тук.

— Да, така е. Спомням си — Хирата обясни на Сано: — Заплаших го, че ще заповядам да бъде набит, ако не ми каже къде да намеря Лили, но той твърдеше, че не я познава. Както и останалите, които живеят на тази улица.

И Хирата се е отказал, защото е повярвал по-скоро на тях, отколкото на историята на Рейко, и защото не е искал да наранява невинни хора, помисли си Сано. Но този път старецът неволно бе предоставил доказателство за преднамерено мълчание, а Сано и Хирата бяха в безизходица.

— Днес ще ти дадем последна възможност да кажеш истината — заяви Хирата на възрастния човек.

И затвори вратата. Двамата със Сано се надвесиха над стареца, който се сви зад бюрото си.

— Моля ви, не ме наранявайте! — извика той и вдигна ръце, за да се предпази от ударите.

— Просто ни кажи къде е Лили — подкани го Сано, — и няма да те докоснем с пръст.

— Не мога!

Малкото задушно помещение се изпълни с тежката миризма на старост.

— Кой те принуди със заплахи да мълчиш?

— Неколцина самураи. Не знам кои са. Дойдоха преди два дни — обзет от желанието да умилюстиви Сано и Хирата, продължи припряно: — Ходеха от къща на къща и търсеха Лили. Не успяха да я открият, тя вече си беше заминала. Тогава ни казаха, че ако някой пита за нея, трябва да отговаряме, че не я познаваме, иначе щели да се върнат и да ни убият.

— Не се страхувай от тях. Аз ще те закрилям — Сано бе обзет от напрежение. Той сграбчи стареца за предната част на робата. — Сега ми кажи къде е тя!

Макар че хленчеше и трепереше, възрастният човек извика:

— Обещах й да не казвам!

— Сега поне вече разполагаме с нещо — отбеляза Хирата.

— А тя защо изчезна? — попита Сано.

— Чула, че тези самураи я издирвали. Дотича в дюкяна, обезумяла от страх. Помоли ме да напиша едно писмо.

— Писмо до кого?

Когато старецът не отговори, Сано го обърна с лице към Хирата, който извади меча си и опря острието в гърдите на собственика. Не можеха да си позволят да пилеят повече време в благи увещания. Мъжът изкрещя и после изтърси:

— До госпожа Рейко.

Сано се изненада, защото, доколкото знаеше, Рейко не бе получавала второ писмо от Лили.

— Какво ти каза да напишеш?

— Че някакви лоши хора я преследват и че трябва да се скрие. Молеше госпожа Рейко да я спаси.

— Ако е очаквала помощ, трябва да е казала къде отива — рече Сано. Вероятно не бе успяла да изпрати писмото до Рейко. — Кажете ми!

— Не мога! — старецът притисна гръб в Сано, дърпайки се от острието на Хирата. — Никога няма да си простя, ако ѝ се случи нещо лошо.

— Слушай — каза Сано и обърна стареца към себе си, — тези хора накрая ще открият Лили. Моята съпруга би искала да спася тази жена и аз ще го сторя, но първо трябва да ми кажеш къде е.

Плаха надежда успя да пребори упорството в очите на стареца.

— Добре — извика той, — само ме пуснете!

Сано отстъпи. Възрастният човек се свлече на пода. Засрамен и печален, той каза:

— Предполагам, че не мога да причиня повече зло, отколкото вече съм сторил. Лили каза, че отива на улица „Гинко“. Преди да започнат дъждовете, там имаше пожар. Щеше да се скрие в една полуизгоряла постройка.

— Къде точно се намира тази постройка? — настоя Сано.

Старецът им даде сложни указания, как да стигнат дотам през лабиринта от махали в Едо.

— Благодаря — рече Сано. — Постъпи правилно. Съжалявам, че бяхме толкова жестоки с теб.

Той отвори вратата и викна към неколцина от войниците си, които чакаха отвън:

— Отведете този човек в дома ми. Охранявайте го с цената на живота си. Той ще свидетелства в полза на госпожа Рейко — нареди

още войници да закрилят живеещите на улицата и после каза на Хирата, Иноуе, Араи, Маруме и Фукида: — Елате с мен. Трябва да открием Лили. Тя е най-важният ни свидетел.

Когато войниците изведоха стареца от дюкяна, той се разплака.

— Твърде късно е. Не можете да я спасите. Вината е моя.

Сано се канеше да го подмине, но изведнъж си даде сметка, че в ситуацията има нещо повече, отколкото му се бе сторило първоначално.

— Чакай. Какво искаш да кажеш?

— Имаше още един самурай, който дойде да ме пита къде е Лили. Точно преди вие да пристигнете. И аз му казах — старецът захлипа, покрусен от мъка и вина. — Не биваше, но внучката ми беше с мен, а той заплаши да ѝ пререже гърлото.

Някой бе изпреварил Сано в издирването на най-важния свидетел.

— Как се казваше? — попита рязко той.

— Не знам. Не си каза името, а и аз не го бях виждал. Тръгна си, препускайки така, все едно го гонеха демони.

Когато Сано, Хирата и детективите се втурнаха надолу по улицата към конете си, истеричният му глас ги застигна:

— Милостиви Небеса, той ще я убие!

[1] От 15 до 17 часа — Б.пр. ↑

26 ГЛАВА

Носачите на паланкина оставиха Рейко да слезе на широката главна улица, която прекосяваше Едо. На нея бяха разположени най-хубавите магазини на града, които обслужваха най-богатите граждани. Този ден времето бе задържало повечето купувачи у дома. Обичайните стоки, изложени отпред, липсваха, капаците бяха притворени, за да предпазят от дъжда изисканите вещи за домакинството, подредени вътре. Рейко беше доволна, че улиците бяха тъй пусати. Не искаше да се натъкне на някой познат. Колкото повече време прекарваше, дебнейки наоколо и промъквайки се като някой беглец, толкова повече се страхуваше да не я хванат. Но бе длъжна да продължи, трябваше да се опита да докаже невинността си, колкото и да бе сигурна, че никога няма да успее.

Покрай нея на кон мина войник на Токугава. Рейко припряно се шмугна в един магазин, чиито завеси на входа изобразяваха бамбукови дръвчета. Лейтенант Асукай я последва в едно помещение с изложени вътре стоки, пълно с бамбукови изделия. Покрай стените бяха наредени прегради, по рафтовете се виждаха най-различни кошници, от таваните висяха фенери. Всички те притежаваха сложния и необичаен дизайн, който бе прочул магазина. Близо до вратата бяха изложени мостри на специалитета на магазина — клетки за щурци. Не бяха от обичайните, в които децата слагаха хванатите от тях щурци, за да могат да ги отнесат къщи и да ги слушат как пеят. Представляваха изискани миниатюрни къщички, пагоди и замъци, изработени за богати ценители. Талантът, вложен в тях, бе издигнал създателя им от низвергнат до преуспяващ търговец — едно практически невъзможно преобразяване.

Магазинът беше празен, ако не се смятаха тримата служители, които бяха коленичили при един щанд, отрупан с книги за записване на продажбите, и соробан^[1] за пресмятане на цените. Единият от мъжете стана и тръгна към Рейко.

— Добре дошли — рече той с поклон. — С какво мога да ви услужа?

На Рейко ѝ бе нужен един-единствен миг, за да го познае. Последния път, когато го бе видяла, се намираше в дома на родителите му, които я бяха помолили да проучи бъдещата му съпруга. Тогава темето му бе обръснато в характерния за самураите стил. Сега косите му бяха подстригани късо и равномерно. Тогава носеше копринена роба и два меча. Сега бе облечен в памучно кимоно и без оръжия. Лицето му, което според спомените ѝ бе красиво, но някак детинско, бе възмъжало и придобило нова сила.

— Добър ден, Цузуки сан — поздрави го тя.

Той я погледна по-внимателно и върху чертите му заиграха емоции в такава бърза последователност, че тя не успя да ги разграничи. Лейтенант Асукай сложи ръка на меча си, в случай че Цузуки се нахвърлеше върху нея.

— Еее — рече Цузуки, усмихвайки се с язвително задоволство, — колко забавно, че се срещаме отново.

Макар и все още предпазлива, Рейко се поотпусна, но Асукай остана близо до нея.

— Поздравления за сватбата ти — рече тя.

— Значи знаете за нея. Майка ми ли ви каза?

— Да — отвърна Рейко. — Попитах я къде да те намеря, и тя ми каза, че новите ти роднини вероятно знаят. Дойдох да се срещна с тях, но не очаквах да те заваря тук.

Тя си помисли, че Цузуки и невестата му бяха избягали заедно както преследвани от зла участ влюбени. Той изобрази смях само с мимика — разтегли устни в усмивка, отвори уста и присви очи, но без да издава никакъв звук.

— О, тук съм, откакто моите родители ме лишиха от наследство. Баща ми не само ме остави без пукната пара, но и направи така, че да ме изхвърлят от армията. За щастие родителите на жена ми се оказаха по-великодушни. Приеха ме, макар че бях безполезен ронин. Сега съм служител и чирак.

Обикаляйки из магазина, той докосна няколко кошници.

— Тези съм ги правил аз. Не са лоши, нали? — зад ироничния му тон се долавяше искрена гордост. — Но ще мине време, докато се

науча да правя такива неща — той посочи към клетките за щурци с неподправена почит. — Дело са на моя тъст.

Цузуки наклони глава и погледна изпитателно Рейко.

— Кажете, защо сте тук? Да видите какво е станало с мен ли?

— Това е едната причина. А ето и другата — отвърна тя и му подаде писмото, което беше написал.

Цузуки го взе и докато го четеше, за момент помръкна в горчива носталгия, но после се усмихна притеснено.

— Съжалявам — рече, връщайки ѝ писмото. — Но тогава изпитвах такава ярост към вас, че трябваше някъде да я излея.

— Значи вече не си ми ядосан? — предположи Рейко.

Отново последва онзи негов беззвучен смях.

— О, известно време бях, но после взех да си мисля, че сте ми направили услуга. Навремето бях безделник. И приятелите ми бяха такива. Не ни беше грижа, че пропиляваме живота си. Сега вече нямам нито банда, нито семейство. Не се напивам всяка вечер, не си търся белята в сбивания, не играя хазарт и не трупам дългове. Изкарвам си прехраната със собствените си ръце, вместо да доя режима на Токугава. И знаете ли какво? Едно време смятах, че търговците са понизши от самураите, но новите ми роднини са хубави хора — в гласа му прозвуча искрено уважение към тях. — По-добри от родителите ми, които се вълнуват повече от общественото си положение и от обичаите, отколкото от онова, което е в сърцата на хората. Погледна през рамо и каза:

— Бих искал да се запознаете с един човек.

На прага на една врата, която водеше към задната част на дюкяна, се появи млада жена. В ръцете си носеше бебе. Щом Цузуки ѝ даде знак, тя се приближи свенливо.

— Това са съпругата ми Уме — каза той — и нашият син.

Уме се поклони. Той ѝ представи Рейко. Докато си разменяха учтиви поздравии, Рейко забеляза, че Уме е силна, жизнена и красива, а детето е закръглено, с червени бузки и в добро здраве. Видя и обичта, с която Цузуки ги гледаше.

— Радвам се, че дойдохте — каза ѝ той. — Ако не бяхте вие, нещата нямаше да се развият така добре. Радвам се, че имам възможност да ви благодаря.

— А аз трябва да ви благодаря, че запазихте тайната на семейството ми — рече съпругата му. — Ако има нещо, което можем да сторим за вас, за да ви се отплатим, само кажете.

Редно беше Рейко да съобщи на властите, че тези хора са ета, в резултат на което те щяха да загубят своя бизнес и да бъдат въдворени в бедняшкия квартал на низвергнатите. Но тя не бе пожелала да разруши всичко, което семейството бе постигнало с такъв труд.

— Моля, забравете писмото, което ви написах — рече Цузуки. — Вече не се чувствам по този начин. Не бива да се страхувате, че мога да ви причиня зло — той я изгледа с любопитство. — Какво друго искахте?

— Няма да го открия тук.

Рейко бе обзета от отчаяние, защото бе приключила диренето си и то бе завършило с неуспех. И тъй като дължеше някакво обяснение на Цузуки, каза:

— Вероятно си чул, че е убит владетелят Мори и аз съм главната заподозряна?

— Не, не съм. Новините от висините стигат бавно дотук.

— Издирвам човека, който е убил владетеля Мори и е набедил мен — продължи Рейко. — Мислех, че може да си ти.

Бе разчитала на тази възможност, но Цузуки бе истински щастлив от своя жребий в живота. Вярваше, че той действително бе прекъснал връзките си с обществото на самураите и нямаше как да има достъп до имението на владетеля Мори. Издирването на убиеца трябваше да приключи със самата нея.

— Е, съжалявам, че не мога да бъда полезен — рече Цузуки. — Най-вероятно други хора са скалпмили тази история срещу вас. Кого още сте настроили срещу себе си по време на своите разследвания?

— Полковник Кубота.

— Познавам го. Влиятелен човек, а и доста подъл. Какво сте му сторили?

Когато Рейко му обясни, Цузуки подсвирна от почуда.

— Ама вие наистина знаете как да засягате хората. По-добре внимавайте с този Кубота.

— Освен това и семейството на един служител — Горо. Той беше екзекутиран за убийство, което разследвах — добави Рейко. — Само че не успях да ги и открия.

Цузуки понечи да поклати глава, но после изведнъж спря:

— Чакайте. Той ли беше удушил едно бременно момиче?

— Да. Откъде знаеш?

— Прочетохме за него по уличните табла с новините — обади се жена му. — Спомням си.

— Само че аз го научих от другаде — Цузуки засия радостно изненадан. — Ей, май все пак ще успея да ви помогна — устните му се извиха в иронична усмивка. — Кой би предположил, че ще искам да го сторя? Но чуите това: Една вечер преди около година, още в старите времена, бандата ми имаше гуляй в имението на владетеля Мори. Аз пих много и съм паднал в градината. Когато се събудих на следващата сутрин, чух две жени да си говорят. Едната се оплакваше, че синът ѝ — Горо, бил екзекутиран заради някакво момиче. Той го изнасилил, момичето забременяло и когато му казал, Горо го удушил и хвърлил тялото му в някакъв канал. Другата жена каза, че сигурно си го е заслужил. Първата обаче настоя, че синът ѝ бил невинен, макар че бил направил самопризнания.

Рейко се втренчи в него слисана.

— Майка му е била в имението на Мори? Как така?

— Не знам — отвърна Цузуки.

— А коя беше жената, с която разговаряше?

— Съжалявам, но не знам.

Смътен спомен от посещението в имението на Мори внезапно придоби очертания в съзнанието ѝ. Пред очите ѝ изникна образът на сивокосата жена, която ѝ се бе сторила позната, но тогава така и не бе успяла да се сети откъде. Прозрението избухна в главата ѝ като бомба.

Имаше враг в това имение, враг, който в продължение на две години бе замислял отмъщението си и накрая по някакъв начин се бе озовал на точното място, за да го осъществи. Майката на Горо бе личната прислужничка на господарката Мори. Ето къде бе връзката между предишните ѝ преживявания и сегашните ѝ беди.

* * *

Улица „Гинко“ наподобяваше гнойно възпаление в ред развалени зъби. Пожарът бе унищожил цяло каре в бедняшката махала в края на

търговския квартал Нихонбаши, ограден с канали, които бяха предотвратили разпространяването на огъня. От постройките бяха останали отломъци от стени, обгорели греди, счупени керемиди и пепел. Локвите, през които язدهа Сано и хората му, бяха почернели от сажди. Наоколо продължаваше да се стеле мирис на дим. Районът беше пуст. Дъждовете бяха забавили възстановяването на изгорелите къщи. Наоколо цареше зловеща тишина, все едно духовете на загиналите в пожара хора обитаваха развалините. Мястото бе подходящо скривалище за бегълци. Светкавица проряза небето. Изтрещя гръмотевица. Рукна дъжд и капките заплюяха върху Сано. Той забеляза една постройка, която изглеждаше по-запазена от останалите. Беше разположена от другата страна на развалините, до канала в северния край. Всичките ѝ стени бяха оцелели, както и част от покрива ѝ от тежки огнеупорни керемиди.

— Това трябва да е скривалището на Лили — рече той и дръпна юздите на коня си. — По-добре да не ни вижда как пристигаме.

Той и хората му скочиха от седлата. Сано, Фукида и Маруме се втурнаха нататък по пътя покрай изгорелите къщи, за да доближат постройката откъм фасадата. Хирата, Иноуе и Араи се промъкнаха между развалините към задната част. Сано сви крадешком зад ъгъла, като стъпваше тихо по пътеката покрай канала с лодките къщи, заковани с летви срещу бурите. Постройката се издигаше над купищата отпадъци. Покривът беше хлътнал, а в предната част се полюшваха останките от балкон. При едно затишие между две гръмотевици откъм вътрешността се разнесе отчаян писък.

— Какво беше това? — попита Сано.

Той и детективите вече тичаха към вратата. В този момент от вътре излезе някакъв самурай и Сано връхлетя върху него. Той се подхлъзна на калната пътека и падна, опирайки се на една ръка и коляно, след което вдигна очи към Сано. Погледите им се срещнаха и двамата се разпознаха слисани.

— Капитан Торай! — възкликна Сано.

Върху лицето на Торай бе изписана тревога. Маруме попита:

— Какво правите тук?

В същия миг Сано забеляза яркочервени пръски върху бялата яка на долната роба на Торай. Торай се изправи с усилие на крака и хукна

да бяга в противоположната посока. Ужасно предчувствие прониза Сано.

— Спрете го! — нареди той на Маруме и Фукида.

Те се втурнаха по пътеката след Торай. Сано бързешком влезе в къщата. Сумрачното празно пространство бе наситено с мирис на влага и изгоряло дърво. Оскъдната светлина, която се процеждаше през дупките на покрива, осветяваше дъжда, който капеше върху мръсни изкорубени дъски. Прегради разделяха къщата на отделни части, в които вероятно бяха живели различни семейства. Сега те зееха открити пред погледа на Сано, който тичаше покрай тях. Вратите бяха махнати. Всички отделения бяха празни, ако не се смятаха подгизналите отпадъци. Той забърза по коридора към някакво помещение встрани от онази част на покрива, която бе най-увредена. В един ъгъл видя избеляла завивка, а до нея имаше вързоп дрехи и кошница с оризови кюфтета — признак за наличие на обитател.

— Лили! — извика Сано.

Гласът му отекна из къщата. Отговор не последва. Сано зърна на пода сламен сандал, чиято предна част сочеше към прага, на който бе застанал. Той се обърна. Низ от червени петна водеха нататък по коридора. Той пое по дирята и скоро долови във влажния въздух мирис на метал. Петната ставаха все по-големи и накрая се превърнаха в локва от кръв, разляла се в блестящо тъмночервено върху пода на последната стая.

Насред локвата лежеше жена, наподобяваща счупена кукла. Разпилените ѝ черни коси бяха напоени с кръв, евтиното ѝ кимоно на цветя бе почервеняло и подгизнало. Ръцете ѝ бяха разперени, а по дланите им се виждаха кървави рани. Главата ѝ се падаше под един прозорец, чиято хартиена преграда бе изгоряла. Светлината, която проникваше през него, се отразяваше върху бледото ѝ лице, а зейналата ѝ уста разкриваше зъби, плувнали в още кръв. Очите ѝ изглеждаха втренчени с ужас в последното, което бе видяла — убиеца, прерязал гърлото ѝ от едното ухо до другото.

Сано изпита покруса от тази насилствена смърт, жал към беззащитната жертва и гняв към убиеца. Изруга високо и заби юмрук в рамката на вратата.

Появиха се Хирата, Иноуе и Араи.

— Какво се е случило? — попита Хирата.

Видяха трупа и възкликнаха в един глас. Навън проблесна светкавица и отпечата в очите на Сано този кървав спектакъл на смъртта.

— Лили ли е?

— Доколкото мога да преценя, да — отвърна Сано.

Възрастта и крещящото ѝ облекло съответстваха на описанието на Рейко. Триумфът, който го бе обзел, когато научи местонахождението ѝ, премина в разочарование и съзнание за пълен провал. Хирата се наведе и пипна кръвта.

— Още е топла. Вероятно е била убита току-що.

— Да — отвърна Сано. — Пристигнахме твърде късно. Той ни изпревари и се добра до нея малко преди нас.

— Кой? — попита Хирата.

— Капитан Торай — Сано обясни как се бе сблъскал с капитан Торай, който тъкмо излизал от постройката. — Имаше кръв по дрехите си. Побягна нататък, а Фукида и Маруме се втурнаха след него.

— Значи Торай е заплашвал хората около чайна „Сливата“ да си мълчат за Лили.

— С помощта на свои приятели и по заповед на полицейския началник Хошина без съмнение.

— Но защо си е направил труда да я следи и да я убива точно сега?

— За да прикрие важна улика — отвърна Сано. — Хошина иска да е напълно сигурен, че днес на процесите съпругата ми ще бъде осъдена, а аз ще бъда унищожен. Последното, което би допуснал, е да ме остави да отведе Лили да свидетелства в наша защита и да накарам владетеля Мацудайра да си промени решението. Което можех да сторя, ако бяхме успели да я открием по-рано. Но все още има надежда. Макар че загубихме Лили, остава ни още един свидетел.

— Капитан Торай?

— Именно. Той участва в заговора на Хошина и покрива уликите, за да възпрепятства разследването на убийството. Знае всичко за тях. Ще го изправя пред владетеля Мацудайра и шогуна, за да си признае, че е убил важен свидетел.

— Кръвта по него би трябвало да ги убеди — рече Хирата.

— Тях не ги е грижа за смъртта на някаква жена от простолюдието, но едва ли ще им хареса, че някой се е опитал да ги

измами — рече Сано. — Смятам, че накрая Торай ще предаде Хошина, за да спаси собствената си кожа. А това би трябвало да помогне за оневиняването на съпругата ми.

— И за края на Хошина — добави Хирата.

— Което в известна степен ще обезсили кампанията им да ме изкарат изменник. Да вървим да помогнем на Маруме и Фукида, защото първо трябва да заловим капитан Торай.

[1] Сметало (яп.) — Б.пр. ↑

27 ГЛАВА

Обзета от нетърпение да намери Сано и да му каже, че е направила важно откритие, Рейко се отправи към крепостта Едо, съпроводена от своя антураж. Когато приближи главните порти, някой изтича към паланкина ѝ и надникна през прозорчето.

— Рейко сан! — беше Осуги, възрастната ѝ дойка, цялата подгизнала от дъжда. — Толкова се радвам, че успях да ви пресрещна!

— Какво се е случило? — попита Рейко слисана.

— Не влизайте в дома! — рече припряно Осуги, подтичвайки редом с паланкина.

— Защо?

— Той е в къщата.

— Кой?

— Онзи човек, дето ви посети вчера. Полковник Кубота.

Рейко се сепна.

— Какво прави там?

— Дошъл е да ви арестува. Води със себе си много войници. Чакаат ви да се върнете.

— Но защо? — попита Рейко озадачена и притеснена. Викна на носачите да спрат. Процесията ѝ спря на петдесетина крачки от портите. — Как си позволява да нахлува просто така? Защо стражите не са го спрели?

— Има заповед от шогуна — отвърна Осуги задъхана. — Ще ви съдят за убийство, процесът е насрочен за часа на маймуната. Дошъл е да ви отведе в двореца.

— Какво? — възкликна Рейко стъписана и изумена. — Нищо не знам за това. Шогунът и владетелят Мацудайра позволиха на съпруга ми да продължи разследването на убийството. Той още не е приключил. Защо са насрочили делото ми за днес?

Все още нито тя, нито Сано бяха успели да открият улики, които да докажат невинността ѝ.

— Не знам — Осуги се разрида.

Освен това до началото на процеса оставаха около два часа. Защо полковник Кубота бе дошъл да я отведе толкова рано и защо не някой друг, а точно той? Първоначално цялата история ѝ се стори непонятна, но после постепенно проумя тази внезапна промяна в хода на събитията.

Падането от власт на Сано бе започнало. Предишната вечер съюзниците му го бяха изоставили. Днес владетелят Мацудайра се бе обърнал срещу него. Явно бе убедил шогуна да инсценира процес, който със сигурност щеше да приключи с решението, че тя е виновна за убийството на владетеля Мори и трябва да бъде осъдена на смърт. Сано вече не можеше да я закриля, защото той самият бе обект на атака.

— Не си отивайте вкъщи! — възкликна умолително Осуги. — Този човек ви желае злото. Не му позволявайте да ви отведе!

Полковник Кубота вероятно бе подразбрал какво става, и бе оглавил войниците, които трябваше да отведат Рейко в двореца. Дошъл бе по-рано, защото е искал да си осигури време преди процеса, за да я накаже, задето бе провалила брака му. Рейко потръпна само като си представи в какво можеше да се изрази отмъщението му.

Лейтенант Асукай пристигна тичешком:

— Какво става?

Рейко му обясни и видя, че на лицето му се изписа тревога.

— Какво ще правим? — попита той.

— Ако съпругът ми е вътре, аз няма как да го видя, преди да ме заловят.

А Сано нямаше да може да разследва прислужничката на господарката Мори, да разкрие действителния извършител на престъплението и да докаже невинността на Рейко, преди полковник Кубота да се домогне до нея.

— Права сте — рече лейтенант Асукай. — Трябва да ви отведем на сигурно място.

Внезапно ѝ хрумна спасителна идея. При всякакви други обстоятелства планът ѝ щеше да граничи с безразсъдство, но вече нямаше какво да губи.

— Знам едно място, където никога няма да ме потърсят.

Там тя щеше да открие истината за убийството на владетеля Мори.

* * *

Сано, Хирата, Иноуе и Араи препуснаха към една порта, която водеше навън от махалата, където капитан Торай бе убил Лили. Тя бе последната от шестте порти, през които можеше да е избягал. Вече бяха проверили останалите пет, но не бяха открили никакви следи нито от него, нито от Маруме и Фукида. Сано попита пазача:

— Преди малко оттук да е излязъл самурай, преследван от други двама?

— Не, господарю. Мина един, но беше сам и явно много бързаше.

— Конят му сигурно е бил скрит близо до постройката — заключи Хирата. — Успял е да се измъкне от Маруме и Фукида.

— Накъде пое? — попита Сано.

Пазачът посочи и сви рамене. Недалеч от портата улицата се разклоняваше в нови две улички, които навлизаха в друга махала. Наоколо не се виждаше жива душа. Дъждът бе отмил отпечатъците от копита и всякакви други следи от Торай.

— Ще се разделим — рече Сано на хората си. — Трябва да го отведем в двореца навреме за двата процеса.

Иноуе и Араи препуснаха по едното разклонение на пътя, а Сано и Хирата поеха по другото. Подминаха малко светилище, няколко ковачници и се озоваха на тържището. Сано зърна Торай отвъд сергиите. Движеше се в лек галоп и се озърташе, явно за да види дали някой не го преследва.

— Ето го там! — двамата с Хирата препуснаха към него.

Капитанът ги видя, изплющя с юздите и се устреми напред. Докато го преследваха по криволичещите улички около тържището, той внезапно сви зад един ъгъл. Сано и Хирата го последваха и се озоваха в една толкова тясна уличка, че се принудиха да яздят един зад друг. Сано, който се движеше пръв, доближи Торай. Конете им се сблъскаха насред биещи копита. Двамата се приведоха, за да избегнат възетата с пране, опънати от балконите през улицата. Сано се устреми напред и сграбчи един от пискюлите, които висяха от туниката на Торай.

— Пипнах те!

Торай хвърли поглед през рамо със странен тържествуващ кикот и пришпори коня си, който внезапно се устреми напред. Пискюлт се скъса и остана в ръката на Сано. Дватамата с Хирата отново се спуснаха в галоп, опитвайки се да го настигнат. Краят на уличката, очертан ясно на фона на дъждовния ден, приближаваше устремно. Щом стигна дотам, Торай спря така внезапно, че копитата на коня се захлъзгаха в калта, след което се извъртя и застана с лице към Сано и Хирата. Дватамата дръпнаха рязко юздите на конете си, за да не връхлетят върху него.

— Какво по...! — възкликна Хирата.

Зад Торай изникнаха петима самураи. Той се изсмя злорадо, когато другарите му препречиха уличката.

— Това е засада! — Сано си даде сметка, че противниците им бяха твърде много, за да влязат в сражение с тях. — Да се махаме от тук!

Дватамата с Хирата едва бяха успели да обърнат конете си в тясното пространство, когато видяха, че в противоположния край на уличката ги очакваше друг отряд от шестима самураи, предвождани от полицейския началник Хошина.

— Пипнахме те, дворецов управителю Сано! — викна той.

Сано запази невъзмутимо изражение, макар че, когато видя Хошина пред себе си, усети, че му прилява от безсилие. Явно полицейският началник и хората му се бяха спотайвали наблизко, изчаквайки Торай да убие Лили, и после се бяха събрали отново, след като капитанът бе успял да се измъкне от Маруме и Фукида. След всичките му схватки с Хошина нима това беше краят?

Торай и другарите му им отрязаха пътя за отстъпление. След като бе оцелял девет години на политическото бойно поле при режима на Токугава, нима сега късметът му бе изневерил? Превъзхождани многократно, дватамата с Хирата бяха паднали в ръцете на Хошина, който не знаеше милост. Въпреки това Сано извади меча си, същото стори и Хирата пред него.

— Отмести се — нареди Сано на Хошина. — Пусни ни да минем!

Хошина избухна в смях, изтънял от задоволство и напрежение.

— Вироглав до последно, а, дворецов управителю Сано? — Торай и останалите също прихнаха. — Опиташ ли се да минеш покрай нас,

значи си още по-безразсъден, отколкото съм смятал.

Сано си представи как двамата с Хирата биват посечени в жестока и кървава битка, как мечовете се забиват в тях, докато телата им се превърнат в кървава маса. Мускулите му се сковаха. Усети сладникавото зловоние на страха — собствения и на Хирата, макар че и двамата го бяха прикрили зад непроницаеми физиономии. Мисълта му заработи трескаво. Винаги се бе гордял с умението си да надхитря враговете си. Е, нямаше да е зле да го стори и сега.

Той се обърна към Торай:

— Намерихме Лили. Знаем, че ти си я убил.

— Е, и какво? — отвърна Торай подигравателно.

С кръвта ѝ по яката си приличаше на екзекутор.

— Заповядал си му да я премахне, за да не може да свидетелства в полза на съпругата ми — заяви Сано на Хошина.

Колкото по-дълго успееше да ги задържи с разговор, толкова повече време щеше да спечели, за да измисли как да се спасят. Хошина се ухили, оголвайки лъснали от слюнка зъби.

— Няма да си жив достатъчно дълго, за да го кажеш на някого.

Но Сано забеляза, че вместо да настъпва, Хошина гледа да стои извън обсега му. Явно се страхуваше от него въпреки численото преимущество на хората му. Беше наясно, че хванатото в капан животно е особено опасно. Това насърчи Сано.

— Ако ме убиеш, как ще обясниш действията си пред владетеля Мацудайра?

Хошина се ухили подигравателно на стратегията му.

— Водели сме те в двореца за процеса ти. Ти си оказал съпротива. Двамата с Хирата сан сте били убити в сражение.

— Няма да ти повярва — възрази Сано. — Ще разбере, че си ни убил най-хладнокръвно.

— И да го разбере, хич няма да го е грижа — рече Хошина. — Жалък глупако, владетелят Мацудайра е приключил с теб! Защо смяташ, че те праща на съд? Иска да те обяви за виновен, за да се отърве от теб с чиста съвест и по законен ред.

— В такъв случай няма да е доволен, че го лишаваш от възможността да проведе този процес — отбеляза Сано.

— Млъквай! — обади се Торай и после викна към Хошина: — Той просто се опитва да ви отклони вниманието.

В очите на Хошина проблесна съмнение — Сано бе успял да го заблуди. Не можа да се сдържи да не отговори:

— Ще убедя владетеля Мацудайра да си промени мнението — гласът му преливаше от самоувереност: — Винаги успявам!

— Може би не знаеш, но моите хора са наясно какво стори Торай, защото част от тях бяха с мен, когато го хванах да напуска постройката, след като бе убил Лили — по погледа, който Хошина отправи към Торай, Сано прецени, че е на прав път. — Ще го съобщят на цялата ми армия и войниците ми ще те преследват, докато отмъстят за смъртта ми.

— Никога няма да се справят с моите — заяви Хошина, но Сано долови скрито колебание в тона му.

— Достатъчно! — изръмжа Торай. — Да приключваме с тях още сега.

Сано заложи на несигурността на Хошина:

— Не можеш. Сториш ли го, подписваш собствената си смъртна присъда.

Хошина се колебаеше между предпочитанието си към политическите игри вместо към откритите действия и неохотата си да се покаже слаб пред хората си. Накрая каза:

— Ще поема този риск.

— Щом настояваш. От седем години мечтаеш да се разправиш с мен. Ето ме. Ела да ме хванеш — стига да смееш, говореше погледът, който бе вперен в Хошина.

Разкъсван между страстното си желание да пролее кръвта на Сано и вкоренената си предпазливост, Хошина се поколеба. Торай извика:

— Хайде, хайде, какво чакате?

Сано знаеше, че Хошина не иска да носи отговорността за убийството му. Хошина изглеждаше бесен, защото знаеше, че Сано е наясно с това.

— Ако не желаете да го убиете вие, позволете да го сторя аз! — възкликна умолително Торай.

Хошина обаче викна:

— Млъкни! — и свил устни, взе да прехвърля минаващите през главата му идеи.

Прошепна нещо на един от хората си, който кимна и препусна нанякъде.

— Какво правите, по дяволите? — попита рязко Торай, така слисан, че забрави обичайното си раболепие към Хошина. — Отгървете се от него сега, иначе ще съжалявате!

— О, точно това правя, не се бой — отвърна Хошина.

След малко зад гърба му се разнесе вик. Хошина посочи нататък по уличката към Сано и Хирата.

— Хвърлете мечовете си и елате тук!

— Щом искаш, ела да ни заловиш — отвърна Сано. Зад него се разнесе тропот на копита. Стоманено острие убоде тила му над бронираната туника. Обърна се и видя капитан Торай, който стискаше дълго остро копие.

— Действай! — викна той.

Колкото и да мразеше да се разделя с оръжието си, Сано знаеше, че при наличието на толкова войници съпротивата е излишна. Двамата с Хирата пуснаха мечовете си.

— И двата! — нареди Хошина.

Сано и Хирата хвърлиха на земята и късите си мечове.

— Мърдайте! — кресна им Торай.

Докато язدهа напред, Хирата прошепна на Сано:

— Какво възнамеряват да правят с нас?

— Предполагам, че скоро ще разберем — отвърна Сано невъзмутим, макар и подготвен за най-лошото.

— Спрете! — викна Хошина, когато приближиха края на уличката, където стояха той и хората му.

Те отстъпиха и се разпръснаха в кръг в съседната уличка. В кръга пристъпиха четирима селяни, които носеха паланкин — бяха наемни носачи; мъжете изглеждаха объркани и уплашени.

— Качвайте се в паланкина! — нареди Хошина.

Сано имаше чувството, че им предстои бавно пътуване към ада. След като нито той, нито Хирата се подчиниха, Хошина нареди на войниците си:

— Я им помогнете малко.

Войниците слязоха от конете си, заобиколиха ги и ги свалиха насила от седлата. По време на кратката, но яростна схватка Сано ритна единия от тях в брадичката и стовари юмрук в гърлото на друг.

Хирата нанесе удари с глава в няколко лица и посмачка здраво нечии слабини. Докато ги проснат на калната земя, трима войници вече лежаха окървавени и в безсъзнание. Останалите извиха ръцете на Сано и Хирата зад гърба им, завързаха ги и сториха същото и с глезените им, след което вързаха едно за друго двете въжета, така че коленете им останаха свити и те не можеха да се движат. Войниците свалиха поясите им, запушиха с тях устата им и ги метнаха в паланкина.

Докато затваряше вратичката, Хошина каза:

— Приятно возене. Ще ви е за последно.

* * *

Процесията на Рейко спря пред имението на владетеля Мори. Група самураи пресякоха отворените порти, изсипвайки се на улицата с гневни викове, докато дъждът се лееше отгоре им. Надничайки през прозорчето на паланкина си, Рейко видя размахващи се юмруци и веещи се пискюли. Някои от мъжете носеха върху броните си герб, изобразяващ летящ жерав. Бяха от войниците на Сано.

Лейтенант Асукай слезе от коня си, втурна се към тълпата и викна:

— Хей! Какво става тук?

Един от стражите с герба на Мори блъсна Асукай.

— Разкарай се!

Един от войниците на Сано видя лейтенанта, както и останалите от охраната на Рейко.

— Асукай сан! Какво правите тук, момчета?

— Идваме на посещение при господарката Мори — отвърна Асукай.

— Няма да стане — рече другият, докато стражите на Мори изтикваха него и другарите му на улицата. — Дворцовият управител Сано ни нареди да охраняваме имението, но те се опитват да ни изхвърлят.

— Вече няма защо да се съобразяваме с такива като вас! — кресна един от стражите на Мори.

Рейко си даде сметка, че явно авторитетът на Сано се бе сринал до такава степен, че дори васалите на Мори дръзваха да нарушат заповедта му за охрана на имението. Тя се измъкна от паланкина и викна към лейтенант Асукай:

— Трябва да влезем вътре!

Някой от тълпата изкрещя:

— Не им позволявайте да ни попречат да изпълним дълга си към нашия господар! Бийте се!

Внезапно всички воители на Сано се озоваха с меч ръка. Размахвайки остриета, те отгласнаха хората на Мори обратно в имението. Лейтенант Асукай привика с жест останалите охранители на Рейко, нареди на единия да препусне обратно към имението на Сано и да доведе подкрепление. После извади собствения си меч и хвана Рейко за ръка.

— Да тръгваме!

Придружавани от останалите й петима телохранители, поеха бързешком след шумната тълпа и разчистиха портите. Вътре в двора се въртяха мъже, които размахваха мечове и се хвърляха един срещу друг.

Рейко и лейтенант Асукай ги подминаха тичешком. Той посече един. Охраната на Рейко разпръсна останалите.

— Хайде! — викна Асукай на другарите си, дърпайки Рейко към вътрешната порта.

Но останалите бяха заети в сражение, тъй като не можеха да минат покрай хората на Мори. Той каза на Рейко:

— Ако ги изчакаме, ще ни убият.

— Тогава да продължаваме! — заяви решително Рейко, макар че това бе вражеска територия, тя самата бе бременна и уязвима и се нуждаеше от повече хора, които да я закрилят. Но това бе единствената й възможност да докаже невинността си. Не се ли възползваше от нея, и бездруго щеше да умре.

В суматохата на битката двамата с Асукай се промъкнаха през вътрешната порта.

— Накъде? — попита Асукай задъхан. Взря се изненадан в кръвта върху острието на меча си.

Рейко си даде сметка, че той убиваше за пръв път.

— Към женското крило — обясни тя. — Оттук.

Тичайки през градините, двамата използваха прикритието на дървета и беседки, за да избегнат войниците, които се бяха втурнали да се включат в битката. Стигнаха до онази част на къщата, в която живееха жените. Лейтенант Асукай плъзна вратите встрани.

Двамата с Рейко пристъпиха в стаята на господарката Мори. Помещението бе ярко осветено с фенери, горещо и задушно. Пред Рейко се разкри позната картина.

Господарката Мори седеше със своите помощнички, а между тях на пода бе разгънато голямо ръкоделие. Сивокосата прислужничка бе коленичила до господарката Мори и държеше в ръце поднос, върху който имаше ножици, игли и чилета цветни конци. Жените ахнаха при появата на двамата подгизнали раздърпани натрапници, които бяха нахлули при тях. Ръцете на господарката Мори замръзнаха върху ръкоделието. Прислужничката застина, както подаваше подноса на господарката си. Всички се втренчиха в Рейко, а на лицата им се изписа смут. За миг единствените звуци, които се долавяха, бяха ускореното дишане на жените, далечните шумове от битката и глухият тътен на гръмотевиците.

— Здравейте, госпожо Мори — рече Рейко. — Както виждам, не сте очаквали да ме видите отново.

Тя пристъпи към нея и господарката Мори се отдръпна. Заоблените ѝ страни хлътнаха, а пълните ѝ устни се раздалечиха от потрес.

— Какво... — господарката Мори с усилие затърси думите. — Как смееш да идваш тук? След онова, което стори със съпруга ми!

— Искате да кажете след онова, което вие му сторихте? — поправи я Рейко.

На път за имението тя си бе представила, в най-общи линии, онова, което по всяка вероятност се беше случило. Сега искаше да чуе цялата история.

— С вас имаме да уточним някои неща. И с вашата прислужничка също — тя се обърна към сивокосата жена: — Здравей, Укон.

— А, значи най-накрая ме позна — заяви Укон с онзи пронизващ нахакан глас, който Рейко, както си спомни сега, бе чувала в съда.

— Съжالياвам, че ми отне толкова време — каза Рейко, — но ти доста си се променила след делото на сина си.

Тогава косите на Укон бяха черни, лицето ѝ — гладко за жена, приближаваща петдесетте, фигурата ѝ — закръглена и пременена в модни одежди. Сега носеше избелялото индигово кимоно на слугиня. Косите ѝ бяха съвсем посивели, а лицето ѝ бе набраздено от дълбоки бръчки. Беше измършавяла, все едно плътта ѝ се бе стопила и под кожата ѝ бяха останали само кости и жили.

— И ти да имаш син, осъден незаслужено на смърт за престъпление, което не е извършил, ще изглеждаш така.

Очите ѝ искряха с омразата, която съзнателно бе прикривала при предишните посещения на Рейко. Тя остави подноса с ножиците и конците, все едно искаше да освободи ръцете си за битка.

— Той бе виновен. Само една предана и преизпълнена с любов майка може да го смята за невинен — отвърна Рейко.

— Той не е убил онова момиче — Укон беше непреклонна.

— А ти до такава степен си заслепена от своята преданост към сина си, че обвиняваш мен за собствените си беди.

— Ти си виновна! Ти го отведе при съдията. А той беше толкова уплашен, че направи самопризнания.

Изминалите две години не бяха разколебали убедеността на Укон. Рейко видя, че бе права по отношение на нея. Макар че жената още не бе признала нищо, тя бе човекът, който стоеше зад неприятностите ѝ.

— Освен това си достатъчно дръзка, за да ми отмъстиш, както бе обещала. Но как се озова тук? Нима е чиста случайност?

Укон се усмихна, разкривайки оределите си прогнили зъби.

— Не съвсем. Опитвам се да се добера до теб от деня, в който синът ми беше екзекутиран. Дойдох да диря работа тук, защото си мислех, че така по-лесно ще си намеря някое място в крепостта Едо, в твоята къща. Когато се появи, благодарих на Небесата за късмета си.

— И тогава си замислила как да ме накараш да разбера какво е да понеса наказание за нещо, което не съм извършила — каза Рейко, цитирайки заплахата, която Укон ѝ бе отправила в съда. — Набедила си ме за убийството на владетеля Мори. Но защо си избрала точно него? Как си посмяла?

Господарката Мори наблюдаваше Рейко с изражение на зараждащ се страх.

— Тя знае! — възкликна, обръщайки се към Укон. — Ти ми обеща, че никой няма да разбере!

— Не знае нищо, което може да докаже — рече Укон, отправяйки презрителен поглед първо към Рейко, а после и към господарката Мори. — Просто си мълчете и ще бъдем в безопасност.

Рейко си даде сметка, че за разлика от сина ѝ, Укон твърде трудно можеше да бъде принудена да направи самопризнания, но че нещата с господарката Мори стояха другояче. Затова се обърна към нея:

— Укон не е могла да се справи сама. Най-малкото ѝ е било нужно вие да ме поканите на вечеря онази нощ. Какво още сторихте, за да ѝ помогнете?

Във всеки заговор има по някой малодушен партньор. Господарката Мори сви рамене, прегърби се като птица, която се опитва да се скрие под крилата си, и взе да заеква.

— Млъкнете! — сръза я Укон.

Забравяйки за страха си, господарката Мори погледна към Укон с негодувание.

— Как смееш да ми говориш по този начин? Прояви някакво уважение!

— Моите извинения, почитаема господарке — рече Укон с явно нетърпение въпреки престорената вежливост, — но се опитвам да ви предпазя от неприятности.

— Ти обеща, че няма да има никакви неприятности — възкликна гневно господарката Мори. — А сега ето това — и тя посочи към Рейко, все едно виждаше кучешки изпражнения на пода. — Казах ти, че няма да се получи.

Явно не се понасят, помисли си Рейко. Толкова по-добре за нея.

— Защо ѝ помогнахте да убие съпруга ви? — попита тя господарката Мори.

— Не аз ѝ помагах. Тя помагаше на мен — отвърна господарката Мори.

Рейко си даде сметка, че в цялата история имаше нещо повече, отколкото си бе представяла. Престъплението не бе толкова просто, нито мотивът — толкова ясен.

— Затвори си устата, идиотка такава! — кресна Укон.

Господарката Мори изпъна рамене и я изгледа презрително.

— До гуша ми дойде от твоето нахалство, от наглостта ти да ме командваш, все едно аз съм слугинята, а не ти. Ако искам, ще говоря с госпожа Рейко.

— Отвориш ли си устата, с нас двете е свършено, глупачке! — възкликна Укон. — Тя ще ни прати на смърт.

Двете очевидно не знаеха, че Сано всеки миг можеше да бъде свален, че войниците на Мори отвън посичаха неговите и че Рейко и лейтенант Асукай доста трудно щяха да се измъкнат живи от имението.

— Разкажете ми за нощта, когато владетелят Мори умря.

— Не!

Укон сграбчи господарката Мори и се опита да ѝ запуши устата.

— Пусни ме! Как смееш да ме докосваш? — както се дърпаше, господарката Мори нареди на помощничките си: — Махнете я от мен!

Те я дръпнаха встрани. Господарката Мори избърса лице, приглади одежди и сбърчи нос, все едно допирът на Укон я бе осквернил. Когато се обърна към Рейко, изкушението да направи самопризнания бе взело връх над страха ѝ. Очите ѝ искряха с дръзко безразсъдство.

— Двете с Укон установихме, че имаме общи интереси. Ще ви разкажа какво точно се случи.

28 ГЛАВА

По време на пътуването в паланкина, което им се струваше безкрайно, Хирата лежеше до Сано. С гръб един към друг, свити в толкова тясно пространство, че нямаше как дори да се обърнат, двамата се извиваха в напразни опити да разхлабят въжетата, с които бяха вързани. Не можеха да говорят, тъй като устите им бяха запушени с поясите, камо ли да извикат достатъчно силно, за да чуе някой, който би могъл да им се притече на помощ.

От вълн долитаха шумовете на града — викове на улични търговци, които предлагаха чай, възгласи на деца, увлечени в игра, бърбрене на жени. Гръмотевици подсилваха ритъма, в който се движеха нозете на носачите. Тропотът на конски копита подсказваше, че полицейският началник Хошина и войниците му следваха паланкина. Хирата си помисли за Мидори и децата, които повече нямаше да види. Потискайки порива за още по-яръстна съпротива, той си наложи да лежи неподвижно. Задиша бавно и дълбоко, следвайки тайната техника, която бе усвоил от Озуно. Опитва се да почерпи сила от вътрешната си духовна енергия и да се свърже с безпределната мъдрост на Космоса, която да му даде възможност да спаси себе си и Сано.

Но ако в храма там горе, в планината, това му се бе сторило неимоверно трудно, в този момент бе направо невъзможно. Хирата едва успяваше да си поеме дъх, камо ли да управлява дишането си. Поясът в устата му бе подгизнал от слюнка, която почти го задавяше. Осакатеният му крак го болеше неистово. Паниката, която заплашваше да завладее съзнанието му, пречеше на медитацията. Проклет да е Озуно, задето го бе подвел да повярва, че от тайните бойни изкуства има някаква полза. Де да можеше да види как самият Озуно се измъква от това положение!

Само че, естествено, Озуно никога не би изпаднал в него. Той би победил Хошина и войниците му още в самото начало. Хирата бе обзет от печал, осъзнавайки, че сега вече никога нямаше да усъвършенства

тайното изкуство на дим мак. Към неволите му се прибави и срам, защото бе разочаровал Сано, защото се бе провалил като самурай. Цялата му работа, всичките му усилия, мъките, униженията се оказваха напразни.

* * *

— Всичко започна в деня след вашето първо посещение — започна разказа си господарката Мори. — Онази сутрин Укон ми каза: „Трябва да ви предупредя за госпожа Рейко. Тя е лош човек“. Аз ѝ заявих: „Не бива да критикуваш човек, който стои по-високо от теб, особено когато става дума за моя приятелка“. Но Укон настоя: „Моля, чуйте каквото имам да ви разкажа. После решавайте сама дали искате да бъдете приятелка с господарката Рейко“. Е, тогава си помислих, че това е доста самонадеяно от нейна страна.

Тя хвърли възмутен поглед към Укон. Слугинята седеше със скръстени ръце и гневно изражение.

— Ако искаш да направиш самопризнания и да умреш, твоя работа. Само не ме намесвай!

— Преди това ми беше казала, че синът ѝ Горо бил обвинен в убийството на момиче, което било забременяло от него — продължи господарката Мори. — Твърдеше, че не го е сторил. Този ден ми каза, че го арестували по ваше настояване, госпожо Рейко. Осъдил го баща ви, съдията Уеда. Накрая го екзекутирали. Тя каза, че всичко било заради вас.

Рейко си представи как, обсебена от мисълта за отмъщение, Укон бълва своята ненавист пред господарката Мори при всяка възможност, включително онази сутрин, когато ги е чул Цузуки. Как съдбата свързва хората и задвижва събитията в непредвидима последователност!

— Изказах предположение, че може би Горо е бил виновен, че може би тя просто търси виновник за смъртта му — продължи господарката Мори. — Но тя вярваше, че е невинен, въпреки самопризнанията му.

Заяви, че трябвало да бъдете наказана заради онова, което сте му сторили.

Ако Рейко не познаваше Цузуки, сега нямаше да е тук. Ако господарката Мори и Укон не се бяха срещнали, владетелят Мори щеше да е още жив, Рейко нямаше да е в беда, а най-вероятно и Сано.

— Първоначално не й повярвах — продължи господарката Мори. — Имахте вид на прекрасна и съвършено безобидна млада жена. А и не личеше да си спомняте за Укон. Казах й, че ако наистина бяхте сторили онова, което тя твърдеше, щяхте да си я спомняте.

— Би трябвало — Укон изкриви устни в зловна усмивка. — Грешката ти беше, че не ме помнеше.

Нищо от това нямаше да се случи, ако Рейко не притежаваше вкус към детективската работа и не бе открила своя частна служба за разследване. Кога в действителност бе започнало всичко това? Може би когато се бе омъжила за Сано. Запита се какво ли правеше съпругът й в този момент, и бе обладана от толкова силно предчувствие за опасност, че то спусна невидима бариера между нея и останалите в стаята. Господарката Мори продължаваше да говори, Укон я ругаеше, но Рейко не ги чуваше. В един момент само виждаше как мърдат устни. Бе паднала в плен на страха си за Сано. Едва успя да потисне неистовия си порив да хукне навън от стаята и да се втурне да го издирва.

— Но Укон не се отказа да ме убеждава, че вие сте лоша — рече господарката Мори. Попита ме: „Ако някой стореше зло на вас и на вашето семейство, как бихте се чувствали? Нямаше ли да дирите възмездие? Нямаше ли да искате той да изпита същите страдания, които е причинил на вас? Как бихте понесли да живеете, докато врагът ви е жив?“

Гласът й затрепери и секна.

— Ден след ден ми говореше едно и също. Започнах да вярвам, че синът й е бил невинен, че е бил погрешно осъден заради вас. Тогава започнах да разбирам как се чувства — сянка на вълнение помрачи лицето й. — Защото години наред се бях чувствала по същия начин.

Рейко се сепна, внезапно проумяла скрития смисъл в думите й.

— Значи е истина. Владетелят Мори действително се е забавлявал с малки момчета. Наистина е убил някои от тях. И вие сте знаели.

— Да, знаех.

Рейко се почувства реабилитирана, защото господарката Мори най-накрая бе признала, че е излъгала.

— Ненавиждали сте факта, че сте съпруга на чудовище. Затова ли е трябвало да умре?

Очевидно убийството не е целяло единствено удовлетворението на Укон, а и жертвата не е била само неин избор.

— Искали сте да си плати за това, че ви е опозорил?

— Не — господарката Мори изгледа Рейко с презрение. — Мислите се за много умна. Смятате, че сте разгадали всичко, но не е вярно. Личните ми отношения с моя съпруг не бяха от значение. Укон го знаеше отлично. Тя знаеше и всичко друго, което бе сторил. Всички в тази къща го знаеха.

Рейко се смръщи озадачена, защото бе решила, че е започнала да разплита причините за убийството, но сега за втори път се оказваше, че все още е далеч от истината.

— Какво друго е направил? Какво е знаела Укон?

— Тя ми каза: „Вие имате син. Обичате го така, както аз обичах своя. Как се чувствахте, когато бе наранен? Не мразите ли владетеля Мори за онова, което е сторил на Енджу?“

— Нима искате да кажете, че се е възползвал от Енджу по същия начин, по който се е възползвал от другите момчета? — Рейко бе потресена. — От собствения си син?

Презрението в погледа на господарката Мори се усили.

— Защо сте толкова изненадана? Владетелят Мори обичаше момчета. Когато се омъжих повторно, Енджу бе точно на възрастта, която отговаряше на вкуса му.

Рейко си помисли, че е трябвало да се досети по-рано. Владетелят Мори — властник, свикнал да получава каквото пожелае — не се е задоволявал само с момчетата от простолюдието, които е наемал, нито се е поколебал да се възползва от доведения си син. Това не беше точно кръвосмешение — Енджу и владетелят Мори не бяха кръвни роднини. Макар че, помисли си Рейко, една кръвна връзка едва ли би предпазила Енджу.

— Владетелят Мори не проявяваше никакъв интерес към мен — заяви господарката Мори. — При първата ни среща, още преди да се сгодим, той прекара цялото време в разговори и игри с Енджу. В онзи момент за мен това означаваше, че ще е добър баща — тя се засмя

горчиво. — Бях твърде наивна, за да разбера истинското значение на подобно поведение.

Защо, запита се Рейко, не бе разсъждавала за Енджу като за едно от момчетата на владетеля Мори? Може би защото самата тя като майка не искаше да повярва, че подобни неща се причиняват на деца от мъже, които се предполагаха да бъдат техни бащи. Майчинството я бе заслепило.

— Значи историята, която разказахте, за любовта си към владетеля Мори и за съвършения ви брак, бе пълна лъжа? — попита Рейко.

В очите на господарката Мори заблестяха сълзи:

— Такива ми се искаше да бъдат отношенията помежду ни.

— А кога разбрахте, че не са?

— Няколко месеца след като се омъжих за него. В този период Енджу се промени изцяло. Беше такова щастливо и общително малко момче. Стана мрачен, затворен. Нощем се будеше с писъци от кошмари. Когато го питах какво има, не ми казваше. Потърсих помощ от лекар, който го подложи на лечение, но без резултат.

Рейко си спомни разказа на Сано за онова, което Хирата бе научил от фамилия лекар на Мори. Трябваше да се досетят, че симптомите на Енджу са били вследствие на упражненото върху него сексуално насилие.

— Започна да ходи насън или поне аз така си мислех в началото. Отивах в стаята му посред нощ, за да видя как е, но той не беше там. Търсех го из цялото имение, но все не успях да го открия.

Защото е бил в спалнята на владетеля Мори, заключи Рейко, където майка му изобщо не би помислила да го потърси.

— Една вечер бях легнала в леглото му и го чаках да се върне, но съм заспала. Събудих се от плача му. Беше се свил до мен и ридаше. По кимоното му имаше кръв — лицето на господарката Мори изразяваше страха, който вероятно бе изпитала. — Съблякох го. Кръвта течеше от ануса му. Тогава разбрах какво се е случило. Някой го бе взел от леглото му и...

Тя преглътна думите, които бяха твърде ужасни, за да бъдат изречени.

— Попитах го: „Енджу, кой ти стори това?“ А той изкрещя: „Не мога да ти кажа. Той ме заплаши, че ще ме убие, ако кажа на някого“.

Следващата нощ се скрих близо до стаята на Енджу. Видях как съпругът ми дойде и го отведе в спалнята си. Последвах ги.

Господарката Мори потръпна — подобно на бурен вятър споменът разтърси тялото ѝ. Очите ѝ се затвориха, клепачите ѝ потрепераха.

— Чух Енджу да плаче, докато владетелят Мори стенеше и го бореше като див звяр.

Представяйки си ужаса на преживяното, Рейко мислено отбеляза, че част от първата история на господарката Мори е била истина. Тя действително е наблюдавала скришом сексуалните изстъпления в спалнята на мъжа си, но не между владетеля Мори и Рейко и не в нощта на смъртта му. Почувства, че на самата нея ѝ призлява.

— Как сте позволили да стори това на сина ви?

— Изпитвах ужас от него. Страх ме беше, че ако се намеся, ще убие и двамата ни — господарката Мори побърза да добави: — Но все пак се опитах да го спра. На следващия ден му казах да остави Енджу на мира. Но той ми отвърна, че отговарял за Енджу и можел да прави с него каквото си поиска — тя изхлипа от безсилие. — Отидох при брат ми, който е *даймио*. Казах му, че искам да напусна владетеля Мори. Умолявах го да приеме Енджу и мен. Но и той се страхуваше от владетеля Мори. Не искаше да започва война. Каза ми, че ако напусна владетеля Мори, ще остана сама, без нищо, а владетелят Мори ще задържи сина ми.

Рейко отново си каза, че и друга част от историята на господарката Мори е отговаряла на истината. Тя е потърсила помощ от семейството си, макар и не за да сложи край на връзката между владетеля Мори и Рейко, но не я е получила.

— Нямахме какво да правим — нито аз, нито Енджу, — освен да страдаме безмълвно — бремето на мъката и вината видимо прекършиха господарката Мори. — Дватамата се отчуждихме. Той знаеше, че аз знам какво върши владетелят Мори. Обвиняваше ме, че не го защитих. Беше само едно дете, не разбираше колко безпомощна бях. Какво бих могла да сторя? — възкликна тя умолително към Рейко в желанието си да оправдае собственото си бездействие. — Да го открадна и да се опитам да го отгледам сама?

Това щеше да е първата мисъл на Рейко при подобни обстоятелства. Но макар че се изкушаваше да се отнесе с презрение

към господарката Мори заради слабостта ѝ, знаеше, че светът е жестоко място за самотна и бедна жена. Видя смисъла в решението ѝ да остане и да търпи.

— Значи сте чакали Енджу да порасне и владетелят Мори да изгуби интерес към него?

— Да! — думата прозвуча от устата ѝ като вик на болка. — Само ако знаех какво ще последва! Владетелят Мори наистина престана да се интересува от Енджу, когато синът ми поотрасна, но не се отказа от него — чертите ѝ се изкривиха в гримаса на гняв и отвращение. — Караше Енджу да му намира момчета и да урежда доставянето им в имението.

Рейко поклати глава изумена, защото смяташе, че историята на семейство Мори не можеше да стане по-ужасна. Как би могла да допусне, че владетелят Мори ще превърне доведения си син и доскорошен сексуален обект в сводник!

— И това не е всичко — продължи господарката Мори. — Когато убиваше момчетата... — тя зарови лице в шепите си и се разрида тъй горко, че Рейко почти не разбра думите ѝ, когато продължи: — владетелят Мори караше Енджу да се отървава от трупите им.

Значи владетелят Мори бе превърнал наследника си в съучастник в убийствата! Насред новия потрес, който я връхлетя, Рейко видя възможност да разбули част от загадката.

— Какво правеше Енджу с тях?

— Отнасяше ги в крематориума в района на храма Зоджо. Плащаше на служителите там да горят трупите им и да не казват на никого. Вероятно това бе съдбата, сполетяла момчето, което бе видяла. Ето защо Сано не бе успял да намери в мъртвото тяло. Енджу или някой друг бе изпълнил обичайната процедура и момчето вече бе само шепа пепел. Рейко имаше и друг въпрос, на който отчаяно търсеше отговор.

— Появи ли се едно момче на име Джиро? Тази пролет, по времето, когато цъфтяха вишните?

Господарката Мори поклати печално глава:

— Не знам. Имаше толкова много момчета.

— Опитайте се да си спомните — подкани я Рейко, изгаряща от нетърпение да разбере дали Джиро и Лили бяха реални, и в случай че наистина съществуваха, да научи какво се бе случило с момчето.

— Не исках да гледам. Винаги извързвах глава.

Раздвоявана между жалостта и възмущението от опитите ѝ да си зарови главата в пясъка, Рейко каза:

— Все пак ви е провървяло. Имате си Енджу. Помислете за майките, които повече не са видели синовете си, след като владетелят Мори ги е взел.

Господарката Мори затисна уши.

— Не знам какво да мисля за тях. Нищо не можех да сторя. Освен това той не убиваше всички. Само че нямам представа, какво е ставало с оцелелите.

Думите ѝ възобновиха надеждата на Рейко, че Джиро наистина съществува и че може би е жив, но не я удовлетвори. Все пак сега поне знаеше голяма част от действителната история на господарката Мори. Години наред тя трупаше гняв срещу своя съпруг. После пристига Укон със собствените си сметки за уреждане. След като на сцената се появява Рейко, те откриват своите общи интереси. И двете смятат, че синовете им са станали жертва на зли и могъщи люде. И двете са жадни за отмъщение.

— И така, вие замисляте такъв план, че с един куршум да убиете два заека — само че Рейко все още имаше нужда да попълни празнините в спомените си. — Но какво точно се случи онази нощ?

— Нищо ли не си спомняш? — попита Укон.

— Нищо, откакто ми приля пред спалнята на владетеля Мори — отвърна Рейко.

Господарката Мори изстена:

— Моля ви, не ме карайте да говоря за това. Не мога да понасям дори мисълта за случилото се.

— Тогава аз ще ѝ разкажа — обади се Укон и изгледа Рейко с нескрита злоба. — Не е честно да забравиш — нетърпелива да поднесе на Рейко най-зловещата част, тя загърби предпазливостта: — Искам да чуеш всичко до най-малката подробност.

* * *

Сано лежеше изтощен в паланкина редом с Хирата. Дробовете му хъхреха от усилията, мускулите му се бяха схванали. Бе успял да

разхлаби въжетата около китките си, но не достатъчно, за да си освободи ръцете. Помисли си за Рейко, за процеса ѝ. Вече не можеше да ѝ помогне. Беше останала съвсем сама, очакваше я неизбежна смърт.

Мисълта за Масахиро го изпълни с такава тревога, че замалко не заблъска глава в твърдия дъсчен под. Смъртта му щеше да остави сина му без подкрепа, със застрашено бъдеще.

Гневът му към Хошина потискаше страха и отчаянието му. Опита се да се съсредоточи и да разбере накъде ги карат. Макар и да бе загубил чувство за ориентация, знаеше, че се движат в посока навън от града, защото обичайните шумове бяха стихнали. Хошина отвеждаше него и Хирата някъде на усамотено място, за да се отърве от тях. Сано си отдъхна известно време, после продължи с въжетата около китките си и успя да ги разхлаби още малко. Опита се да измисли някакъв план, как да спаси себе си и Хирата.

Не му хрумна нищо.

В ноздрите му нахлу позната противна миризма на гнилоч. Сега вече знаеше къде се намират — близо до селището на ета, където живееха низвергнатите. Беше ходил там веднъж, по време на едно разследване. Вонята идваше от работилниците за щавене на кожи, които се държаха от ета. Бяха разположени далеч от града, за да не може зловонието да тормози гражданите, а покварата на смъртта да осквернява техните души.

Носачите забавиха крачка и зароптаха отвратени. Капитан Торай извика:

— Хайде, по-бързо!

Нозете им зашляпаха в каналите, минаващи през селището. Смрадта на нечистотии се прибави към зловонието от работилниците за щавене на кожи и Сано усети, че му призлява. Заля го обичайната суматоха, изпълваща ежедневието на това място — тракането на ведра, ударите на брадви, смехът и ругатните, воплите на болните и умиращите изградиха звукова картина на една низвергната общност, в която човешките същества бяха принудени да живеят наблъскани в мизерия и мръсотия. Някакви мъже се разкрещяха, вдигайки шумна кавга.

— Махнете се от пътя! — викна капитан Торай.

Тълпата се разпръсна.

— Завийте наляво. По-бавно — продължи капитанът.

Сано усети как паланкинът следваше заповедите му. Отново напъна възетата. Бяха хлъзгави от кръвта, сълзяща от ожулените му китки.

— Влезте там. Добре. Сложете го на земята.

Паланкинът се наклони и се заклати, докато носачите го смъкнаха от раменете си. После с глухо тупване се установи на земята, раздрусвайки Сано и Хирата. Разнесоха се тропот на копита и потракване на оръжия, докато Хошина и свитата му се събираха около тях. Характерът на звука предполагаше широко, но все пак закрито пространство. Вонята от работилницата бе станала тъй непоносима, че Сано имаше чувството, че направо го е погълнала. Чу как войниците скачат от конете си. Последва тихото стържене на метал, което съпровождаше ваденето на мечове от ножниците.

Паника връхлетя Сано и тялото на Хирата до него. Носачите закрепяха:

— Не, господарю! Моля ви, недейте!

От ужас гласовете им бяха станали пискливи. Последваха сборичкване, свистене и трополене, панически викове, които бързо бяха заглушени. Точно когато Сано осъзна какво се беше случило, Хошина каза:

— Изкарайте ги навън.

Вратичката на паланкина се отвори. Торай и още някакъв мъж се пресегнаха, сграбчиха Сано и Хирата и ги издърпаха на земята.

Сано видя, че се намира във вътрешен двор, заобиколен от ниски постройките с олющени стени. Източникът на зловонието бе една яма в средата. От тъмната вода, която блбукаше от газове и разпръскваше наоколо разяждащи изпарения на луга, се подаваха части от умрели коне. Двама от хората на Хошина държаха мечове, от които капеше кръв. Пред тях лежаха труповете на носачите. Нещастниците бяха убити, за да не кажат на някого, че Хошина е отвлякъл двама висши служители. Други войници пазеха четирима уплашени мъже с рошави коси и боси нозе, облечени в мръсни дрипи. Те бяха ета, чиято фабрика за преработка на животински отпадъци Хошина бе заел, за да се отърве от Сано и Хошина.

Чифт нозе с богато украсени метални предпазители до коляното приближиха и спряха пред лицето на Сано. Извивайки врат, Сано видя

Хошина, който му се хилеше отвисоко.

— Е, дворцов управителю Сано — рече той, — най-накрая си сменихме позициите. Трябва да кажа, че чувството си го бива.

Гласът му бе напрегнат от вълнение, очакване и страх от собственото му безразсъдство. Хошина скрита Сано в ребрата. Сано едва се сдържа да не изстене от болка. Хошина се изсмя и нареди на войниците си:

— Сложете ги на колене пред ямата!

Хората му ги завлякоха по земята, хлъзгава от кал, кръв и вътрешности и осеяна с натрошени кости, до ръба на ямата и ги сложиха на колене. Схванат и изтръпнал от возенето, Сано се надяваше войниците да не забележат, че въжетата на китките му бяха разхлабени достатъчно, за да си освободи едната ръка. Хошина дръпна пояса, с който бе запушена устата му, после стори същото и с пояса на Хирата. Сега Сано усети вкуса на отровните изпарения, които се извиваха над тях.

— Една последна дума, преди да изчезнеш завинаги? — попита Хошина.

Сано погледна в ямата. Около разлагащите се конски трупове се образуваха зеленикави мехури. Той преглътна.

— Не смяташ ли, че съм ти избрал прекрасно място, за да приключа с теб? — в гласа на Хошина прозвуча нетърпение да получи своето удовлетворение. — Все едно двамата внезапно сте изчезнали от лицето на земята.

Защото ета щяха да се страхуват твърде много от Хошина, за да проговорят, дори и да имаше кой да ги чуе. Сано си напомни, че смъртта му е само една и тя е най-голямото изпитание за самурайската му същност. Беше длъжен да я посрещне с достойнство и кураж, а не да я опорочава със страх. Видя непреклонното изражение на Хирата и разбра, че приятелят му мисли, защото и води същата битка за самообладание в лицето на смъртта. Поне щяха да умрат заедно.

— Радвам се да установя, че все пак имаш някакво въображение — отвърна Сано на Хошина. — Смятах, че ти липсва напълно.

Макар че се засмя, Хошина изглеждаше ядосан — това не бе поведението, което изискваше от Сано.

— Все същият умник до края, така ли?

— Хайде вече да действаме — измърмори Торай, който крачеше нервно из двора с останалите.

Хошина сякаш искаше да удължи смъртта на Сано, да ѝ се наслади по-пълно.

— Държиш се така, все едно това е шега, вместо да впрегнеш прословутия си ум в преследване на някоя по-висша цел. Да ми изтъкнеш например поне една причина, поради която да ти пощадя живота.

Сано нямаше да достави на Хошина това удоволствие да го чуе как се моли за милост.

— Предпочитам да поговорим за смъртта на владетеля Мори. Ако това е краят ми, няма да ти навреди да ми кажеш как го уби и как успя да набедиш съпругата ми.

Преди да умре, поне искаше да изпита удовлетворението, че знае истината.

— Никога ли не се отказваш? — за момент върху лицето на Хошина се изписа раздразнение. — Казах ти го по-рано, заявявам ти го и сега: Нямам пръст в това убийство — изсъска той през зъби.

— Е, все пак трябва да си бил част от заговора на владетеля Мори за свалянето на владетеля Мацудайра от власт. Най-вероятно ти си подхвърлил записките ми в склада с оръжията.

— Заявявам ти го за последен път — не съм!

— Но си накарал Нього да излъже за мен по време на сеанса — продължи Сано, твърдо решен да постигне самопризнание не само заради себе си, а и защото това можеше да отложи смъртта му още известно време.

— Е, да, добре — посрещна с пренебрежителен жест думите му Хошина. — Но всичко, което сторих, бе след самия факт. За първи път чух за убийството на владетеля Мори и за жена ти точно преди да вляза на срещата ти с владетеля Мацудайра и шогуна. Само се възползвах от станалото.

— Вярвате ли му? — попита Хирата недоверчиво.

Макар и против волята си Сано наистина му повярва.

— Той вече няма причини да лъже.

Ако мозъкът зад целия заговор срещу него и Рейко наистина бе Хошина, той нямаше да пропусне да се изтъкне. Сано бе сбъркал за

него. Колко странно, че разследването му все пак щеше да завърши със сваляне на картите на масата и за двамата.

— Тогава кой е убил владетеля Мори и е набедил Рейко да понесе вината? — попита Хирата.

— Предполагам, че никога няма да разберем — отвърна Сано, примирил се с този факт.

— Достатъчно — рече Хошина.

След като си даде сметка, че Сано няма никакво намерение да се унижава, той вече бързаше да приключи. Очите му заблестяха в жестоко немирство.

— Възнамерявам да ти доставя истинско удоволствие, като ти дам възможност да наблюдаваш как приятелят ти умира пръв. Торай сан, имай честта.

29 ГЛАВА

Същия ден решихме господарката Мори да те покани на вечеря — рече Укон. — Във виното, което ти поднесох, бях сложила упойваща отвара.

— Каква упойваща отвара? — попита Рейко.

— Семена от коптис^[1], биота и лотос, плодове от лонган^[2], пъпки от бял божур, беладона и опиум.

Когато разбра, че е била упоена с такава силна смес, Рейко изтръпна от ужас. Нищо чудно, че бе загубила паметта си, че имаше бели петна в съзнанието си и смяташе, че полудява — отварата бе поразила мозъка ѝ. Все пак ѝ беше провървяло — беше жива, а и най-накрая щеше да научи какво точно се беше случило.

— Чакахме те да заспиш — продължи Укон. — Когато се измъкна от увеселението, те последвахме.

Рейко си представи как се е промъквала крадешком през имението, следвана тайно от двете жени. Ето защо тогава все ѝ се струваше, че някой я наблюдава.

— Много ни беше удобно, че спря точно пред личните помещения на владетеля Мори — изкиска се Укон. — Спести ни усилията да те носим дотам. Пък и колко добре стана, че припадна точно на прага.

— Значи ето как съм се озовала изцяло във ваша власт. Ами владетелят Мори? Той не е бил нито безпомощен, нито в безсъзнание.

— Напротив, беше. По-рано същата вечер сложих във виното му същата доза, каквато и на теб — заяви гордо Укон, доволна от находчивостта си. Рейко си спомни чашата, която бе видяла в спалнята на владетеля Мори. — А и той беше освободил охраната си.

Когато ти припадна, той вече беше съвсем сам и твърде упоен, за да се противи, тъй че съвсем спокойно те завлякохме в стаята му.

Внезапна замаяност връхлетя Рейко. Времето се завихри обратно. За момент се пренесе в стаята на владетеля Мори. Той беше в леглото. Примигна озадачен и измърмори: „Коя си ти? Какво правиш

тук?“ Видението ѝ бе действителен спомен, фрагмент от онова, което се бе случило. Сега взе да нараства, докато включи неясните фигури на господарката Мори и на Укон, които бяха с него.

— Съблякохме владетеля Мори. Беше трудно, защото, макар и да не се съпротивяваше, беше грамаден и тежък — рече Укон.

Рейко се смръщи, връхлетяна от нов проблясък.

Двете жени се мъчеха да свалят робата от отпуснатото тяло на владетеля Мори. Гласовете им отекнаха в замъгленото ѝ съзнание.

— После съблякохме и теб.

Ръцете им дърпаха грубо дрехите ѝ, обръщаха я, докато я съблякоха чисто гола, а тя лежеше отпусната и неспособна да се съпротивява.

— Бяхме замислили да убием владетеля Мори със собствения му меч — продължи Укон. — Но намерихме привързан над лакътя ти кинжал. Предпочетохме да използваме него, защото така щеше да изглежда още по-убедително, че си го убила ти. Само малко се затруднихме, когато трябваше да решим коя от двете да го извърши.

Господарката Мори, която седеше безмълвна, съсипана и нещастна, внезапно се обади:

— Толкова дълго бях мечтала да го убия, така бях чакала този миг, но когато настъпи, загубих кураж.

Застанала пред отпуснатото голо тяло на упоения владетел Мори, Укон подаде кинжала на съпругата му. Рейко бе удивена каква голяма част от информацията се бе запечатала несъзнателно в паметта ѝ, как признанията на жените бяха отприщили цял поток от спомени. Господарката Мори извика: „Не! Не мога!“

— И тогава ѝ казах: „Ти го направи“ — добави господарката Мори, изобразявайки с движения как бе тикала кинжала в ръцете на Укон.

— Пък аз ѝ викам: „Той е причинил зло на сина ти, значи е твоя грижа, ти трябва да го накажеш“ — продължи Укон.

Кинжалът се озова обратно в ръцете на господарката Мори, докато сънят на приливи връхлиташе Рейко и я повличаше в дълбините на мрака.

— Тя ме накара — рече господарката Мори.

Суматоха, викове, боричкане. Укон натисна господарката Мори да коленичи до съпруга си. „Ще ти помогна!“

— Принуди ме да хвана кинжала, държеше ръцете си върху моите. Двете вдигнахме острието над него — господарката Мори постави юмруци един върху друг и ги вдигна над главата си. — И после... — тя затвори очи, извърна лице и потръпна.

Двете забиха кинжала в корема на владетеля Мори. Бликна кръв. Рейко гледаше замаяна и вцепенена.

— Мислех, че един удар с кинжала ще е достатъчен — гласът на господарката Мори проникна в паметта на Рейко. — Смятах, че ще умре веднага.

Болката изтръгна владетеля Мори от унеса му. Той нададе ужасен вик и замята ръце и крака.

— Не трябваше да се събужда. Сигурно не бе изпил всичкото вино — каза Укон. — Тъй че се наложи доста да се поборичкаме.

Жените политнаха назад и издърпаха кинжала от тялото му. Викът на Укон се сля с пронизителния истеричен смях на господарката Мори. Рейко ахна при този сблъсък на настояще и минало.

— Опита се да се измъкне от нас — каза Укон.

Владетелят Мори бе на колене, върху лицето му бе изписан ужас, примесен с недоумение. Оставяйки кървави дири по пода, той запълзя, като се опитваше да се отдалечи от жените, от Рейко. Падна, после продължи да се влачи през стаята, а в това време господарката Мори не спираше да крещи.

— Трябваше да го довършим, но тя представляваше пълна развалина — Укон хвърли презрителен поглед към господарката Мори, в чиито очи бе избликнала паниката, която бе изпитала онази нощ. Тя затисна уста с ръце, сякаш за да задуши писъците. — Затова се втурнах след него.

Владетелят мори изкрещя: „Не! Моля ви! Спрете!“

Рейко погрешно бе решила, че той говори на нея, защото тя го е намушкала.

Укон размаха кинжала. Устата ѝ се изкриви в убийствена решителност и тя нанесе удар. Острието се заби в тялото му, той се претърколи на пода и се разрида.

— Имай милост!

Пълзеше и се влачеше в кръвта, която изтичаше от него, докато се мъчеше да избяга. В другия край на стаята съпругата му се преви надве в ъгъла и повърна.

Господарката Мори отново блъвна на пода, призлявайки ѝ от видяното през онази нощ. Рейко си помисли колко подвеждаща можеше да бъде паметта, как липсващите звена в спомените ѝ я бяха накарали да си мисли, че е извършила убийство.

— Накрая той умря — рече Укон.

Но как да си обясни другите спомени, в които се бе съвкупявала с владетеля Мори и после го бе намушкала?

— Стига вече! — господарката Мори отчаяно замахна с едната ръка, за да накара Укон да замълчи, докато с другата притискаше корема си, а тялото ѝ се тресеше. От устата ѝ се стичаше жлъчка. — Моля...

— Моля, нека да се махаме от тук!

— Не още — каза Укон — Все още имаме работа.

Стаята се завъртя около Рейко. Фенерите над главата ѝ загубиха очертанията си. Укон се появи в полезрението ѝ и се втренчи в нея с погрозняло от омраза лице.

— Не е достатъчно да те обвинят, че си го убила. Екзекуцията е прекалено добра за теб — тя се обърна към господарката Мори, която стенеше в дъното:

— Елате тук. Помогнете ми да я вдигна.

— Искам тя да чуе — настоя Укон.

Докато съзнанието ѝ блуждаеше, Рейко чу господарката Мори да казва: „Не, не искам“, а Укон я сръза: „Дължна сте. Аз ви помогнах. Сега е време вие да сторите същото за мен. Така е справедливо.“

— Издърпахме те на леглото и после сложихме владетеля Мори отгоре ти.

Лицето му се озова над нейното тъй близо, че усети възкиселия му дъх от зейналата, пълна със слюнка уста.

Рейко бе предположила, че е дъхът му, но всъщност е било зловонието на смъртта.

Очите му бяха полузатворени, лицето му — безизразно.

Защото е бил мъртъв.

— Нагласихме ръцете и краката ти около тялото му — рече Укон. — Аз седнах на гърба му и започнах да се друсам.

Тялото му се блъскаше в нейното с ритмични тласъци. Рейко усети собственото си учестено дишане, хлъзгавата им пот.

Само си е мислела, че е било пот, всъщност е била кръвта от раните му.

— Беше ужасно забавно — Укон плесна с ръце и се изкикоти. Тя яздеше владетеля Мори като кон и се смееше весело. — Какво е усещането да знаеш, че си се любила с мъртвец?

— Беше позорно — изстена господарката Мори. — Ти си толкова вулгарна, тъй мръсна и отвратителна!

Лейтенант Асукай, който досега бе слушал потресен и безмълвен, каза:

— Трябва да се срамуваш от себе си, задето си се отнесла по този начин с господарката Рейко.

Рейко се отпусна на колене, успокоена, че не е била любовница на владетеля Мори. При все това се задъха от ужас, представяйки си как Укон си е играла с тях като с кукли от плът.

— Точно това заслужаваше — реакцията на публиката не възпря злорадото ликуване на Укон. — Реших, че след като ще умреш заради убийството на владетеля Мори, няма да е зле да се присъединиш към забавлението.

Рейко изведнъж проумя истината.

— Ти си ме набедила. Ти си склучила ръцете ми около кинжала, а после си ни сложила един върху друг — възкликна тя отвратена.

От мъглата, която се стелеше пред нея, изпълнена с неясни светлини и движение, внезапно изплува владетелят Мори. Очите му бяха широко отворени, устата му — зейнала от ужас. Той протягаше ръце в безмълвна молба. Мощен замах я устреми към него. Острието на кинжала й потъна дълбоко в корема му. Той изкрещя. Не, не той, а Укон. С ликуващи възгласи тя се впусна в зловец танц около Рейко и владетеля Мори, мятеше се около тях и крещеше като побъркана.

Сега смехът ѝ отекна рязък, безумен и смразяващ.

— Това беше най-хубавата част — рече тя. — После те сложихме до трупа на владетеля Мори и изчистихме стаята. Оставихме те там. Взехме хризантемите и изрисуваната преграда и ги изгорихме в гората. После се върнахме в женското крило, за да чакаме вестта, че владетелят Мори е мъртъв и че убийцата си ти.

Най-накрая удовлетворението на Рейко, че вече знае истината, се смеси с яростно негодувание към двете жени. Но тя имаше още един въпрос.

— И последно — рече Рейко. — Ти си го сторила, за да се разплатиш с мен, господарката Мори — защото е искала да отмъсти на съпруга си. А чия беше идеята за убийството на владетеля Мори и за инсценировката, целяща да уличи мен?

* * *

Откакто капитан Торай ги бе измъкнал от паланкина, Хирата се опитваше да насочи духовната си енергия към противниците им. През цялото време, докато стоеше коленичил при ямата и слушаше как Сано си разменя реплики с полицейския началник Хошина, той се стараеше да атакува щитовете на враговете им и аурите от ментална и телесна енергия, която излъчваха. Но те, изглежда, не усещаха нищо. Хирата се почувства като дете, което стреля с въображаеми стрели, докато последните му мигове изтичаха.

Сега Торай отиде при Хирата, доволно ухилен, защото най-накрая бе настъпило време за действие. Поклони се подигравателно на Сано, който гледаше в безпомощен ужас и скришом продължаваше да напъва въжетата. Хошина застана до Сано, наблюдавайки с почти похотливо нетърпение. Хирата почувства как щитът на Торай пулсира с увереност и мощ, докато отчаянието отслабваше неговия собствен. Торай застана до Хирата и замахна с меча си. Тилът на Хирата настръхна в очакване на острието, което щеше да прекъсне нишката на живота му. Отпрати един последен, прощален енергиен удар към Торай...

... и почувства как нещо се сви в него, някакво странно съчетание от мускули и воля, което не бе подозирал, че притежава. Възприятията му се промениха. Преработвателната фабрика, другите хора в нея и целият свят изглеждаха потресаващо непосредствени, цветовете — тъй наситени, а подробностите — тъй ярки, че ослепиха очите му. Чуваше дишането на околните в шумовете на далечния град. През зловонието долови мириса на океана. Енергията изригна от дълбините на самата му същина подобно на пара от гейзер.

Тялото на Торай се разтресе, сякаш пронизано от светкавица. Той се поколеба и мечът му замръзна в най-високата точка на замаха му. Стойката му се промени. Триумфът, изписан на лицето му, премина в

объркване, когато енергията на Хирата го връхлетя и умът предупреди тялото, че е обект на нападение въпреки липсата на каквито и да било видими признаци.

— Какво чакаш? — попита Хошина.

Хирата се хвърли към Торай. От гърлото му се изтръгна неистов рев, от който всичките му мускули затрепериха. Те разкъсаха въжето, с което китките му бяха вързани за глезените му. Нозете му го отгласнаха от земята. Той удари Торай с огромна сила. Торай възкликна изненадан. Докато падаха на земята, мечът излетя от ръката му. Хирата изви гръбнак в дъга, промуши нозе през кръга, описан от завързаните му ръце, и те се озоваха пред него. Енергията, която протичаше през тялото му, сякаш втечняваше мускулите му. Той прелетя над Торай, който се сгърчи под него. Сграбчи оръжието му с вързаните си ръце. Хошина възкликна:

— Какво, по...?

Зрението на Хирата се разслои подобно на вълшебно огледало, което му показваше всичко около него дори когато погледът му бе втренчен в меч. Видя как Сано измъкна дясната си ръка от въжетата и сграбчи Хошина за глезена. Хошина извика, ритна с крак и успя да се освободи, но загуби равновесие и падна. Торай се хвърли върху Хирата. Коленете му се забиха в гърба му и го притиснаха към земята. Той сграбчи дръжката на меч едновременно с Хирата.

Последва сборичкване, в което двамата дърпаха, блъскаха и се претъркулваха един връз друг. Хирата изпусна дръжката на меч. В един момент, озовал се на задните си части, Торай го срита в корема. Хирата отхвъркна назад, но успя да се приземи на краката си. Торай скочи с вдигнат меч, готов да го посече.

Осъзнатостта на Хирата се разпростря в бъдещето. Той видя как от тленната форма на Торай се отделя негов искрящ прозрачен образ. За част от секундата проследи как този образ замахва с меч, как острието разсича въздуха, и инстинктивно подложи под него вързаните си ръце.

Настояще и бъдеще се сляха. Торай замахна с меч точно както бе предвидил Хирата. Оръжието изсвистя между ръцете на Хирата. Блестящите му студени стоманени страни ожулиха връхчетата на пръстите му и дланите му, преди острието да разсече въжето, стегнало

китките му. Ръцете му бяха свободни. Торай зяпна от почуда. И за пореден път замахна с меча.

Хирата отново видя искрящия призрак на Торай миг по-рано и отгатна пътя, който щеше да измине острието. Скочи и извъртя тялото си странично. Този път мечът на Торай срязва въжетата, стягащи глезените му. Хирата се изви във въздуха и се приземи на крака като котка. Торай викна на хората си, които се бяха вцепенили от удивление.

— Не му позволявайте да се измъкне!

Торай и войниците му се хвърлиха към Хирата, а в това време Сано и Хошина се биеха на земята. Хошина се опита да измъкне меча си от ножницата, но Сано го бе сграбчил за китките. Хошина изруга и стовари юмрук в лицето на Сано, който напъна въжетата, с които все още бе вързан. Двама от хората на Хошина се втурнаха към тях, размахвайки мечове срещу Сано.

Разслоеното зрение на Хирата мярна някакъв касапски нож, оставен до купчина кокали. Той се хвърли и ножът тутакси се озова в ръката му. Втурна се към и войниците на Хошина и препречи пътя им към Сано. Преряза гърлото на един, извъртя се и разсече въжето, с което ръката на Сано продължаваше да е вързана за глезените. Сано сграбчи с две ръце дръжката на меча на Хошина. Хошина се замята под него и впи нокти в пръстите му. Сано заби чело в носа му. Хошина изпусна меча и Сано успя да го вземе. Изправи се на крака, използва острието, за да среже въжето, с което бяха вързани глезените му, и сведе поглед към Хошина.

— Някой да ми даде меч! — кресна Хошина като обезумял.

Оръжието прелетя през въздуха. Хошина го хвана. Когато двамата със Сано се хвърлиха един срещу друг, размахвайки мечове, войниците се притекоха на помощ на Хошина. Хирата зае позиция близо до Сано, но с гръб към него. Макар че не можеше да вижда нито него, нито противника му, енергийните им полета изградиха в съзнанието му сетивна картина. Той започна да се движи заедно с тях, охранявайки гърба на Сано.

Войниците връхлетяха Сано с вихър от свистящи остриета. Но призрачните им изпреварващи образи винаги бяха стъпка пред тях. Хирата успяваше да избегне пъстроцветните дъги, очертавани от мечовете. Вдигаше ножа си, за да парира всеки удар още преди да го доближеше. Водеше сражението в друго измерение и бе единственият,

който си даваше сметка за това. Заля го въодушевление, което усили енергията му. Докато Сано и Хошина се биеха, заобикаляйки ямата, Хирата се движеше редом с тях, все едно бе сянката на Сано. Почувства как Хошина замахва срещу главата на Сано и как той се привежда, за да избегне удара. Хирата също се гмурна, избягвайки върха на вражеския меч, докато сечеше с касапския нож там, където се появяваха призраците.

Когато миг по-късно се появяваха самите войници, ножът се забиваше в истинска плът. Те сякаш сами се нанизваха на острието му. Оръжието бе продължение на самия него, направлявано от мисълта му, все едно бе свързано със собствените му мускули. Успя да обезвреди четирима, които рухнаха, виейки от болка, с бликаща кръв от смъртоносните им рани, нанесени между плочките на броните им. После примами останалите четирима, между които и Торай, встрани от Сано и неговия противник. Още един се наниза на ножа му и се строполи мъртъв. Битката се пренесе извън очертанията на фабриката за претопяване — на малка уличка между два реда колиби. Хората се разбягаха. Хирата се въртеше сред проблясващите дъги на мечовете, плъзгаше се зад противниците си и призрачните им образи, докато последните двама войници се обърнаха и побягнаха.

— Страхливци! — изкрещя след тях Торай. — На кого ли сте притрябвали?

Задъхан и плувнал в пот, той се изправи срещу Хирата с вид на обезумял, обладан от непоколебима решимост да се бие до победа. Най-добър в боя с меч от групата, той бе успял да избегне точните смъртоносни удари на Хирата. По него нямаше и драскотина. Може би самият той притежаваше някаква мистична сила.

— Мога да те убия и сам!

Хирата усети как силата му се изчерпва. Дори и тайнствената мощ, която пулсираше в него, не можеше да обезвреди отровите, които изтощението впръскваше в кръвта му. Болките в ранения му крак се засилваха. Когато двамата с Торай взеха да се дебнат в кръг, той си даде сметка, че такъв огромен разход на енергия не може да продължава вечно. Почувства как към него се устремява също толкова грамадна приливна вълна от изтощение. Трябваше да спечели тази битка в следващите мигове, преди да го и връхлети. Когато Торай се хвърли напред с насочен меч, Хирата едва можа да различи

изпреварващия му образ. С последни сили успя да се дръпне, за да избегне фатален удар във врата. Торай започна да се нагажда към тактиката му. Сега Хирата забеляза неизгодната позиция, в която се намираше, тъй като мечът на Торай бе два пъти по-дълъг от неговия нож. Парираше всички удари, но не успяваше да нанесе ни един. Призрачният образ на Торай се стопи. Другото измерение изчезна. Торай все повече набираше сила, а Хирата все повече отпаднаше. Острието на Торай срязва рамото му. Хирата усети пареща болка и видя как от раната му рухна кръв. Торай се изсмя тържествуващо.

— Сега вече те пипнах! — викна той и взе да настъпва с нарастваща увереност, като замахваше, мушкаше и сечеше все по-ожесточено.

Хирата започна да куца, което бе лош знак. Припомни си последния урок, който Озуно се бе опитал да му предаде. Докато размахваше бясно ножа с дясната ръка, той вдигна лявата и рязко я изпъна встрани от тялото си. Торай неволно я проследи с поглед. Отвлече се само за миг, който обаче се оказа достатъчен за Хирата да устреми острието към главата му. Торай възвърна концентрацията си навреме, за да парира, но ударът на Хирата бе нарушил равновесието му. Той залитна. Хирата замахна отново, но огромната вълна от изтощение се приближаваше застрашително. Ударът му се размина с Торай на цяла педя. Торай се съвзе и отново се устреми в атака. Ножът все повече натежаваше в ръката на Хирата. Тялото му отказваше да му се подчинява. Той вдигна лявата си ръка и я завъртя, насочвайки потоци енергия към различни точки от тялото на Торай. Торай се сгърчи, все едно бе уцелен в гърдите, краката и раменете. Завъртя очи, опитвайки се да установи какво го бе наранило. Замахна яростно с меча си, но острието разсече въздуха далеч от Хирата. На лицето му се изписа ужас, тъй като Хирата бе завладял съзнанието му. Техниката „без удар“ го превърна в потръпваща маса. Дватамата подхванаха странен танц, в който ръката на Хирата направляваше всяко конвулсивно движение на Торай. Следващият удар на Торай се оказа лошо премерен и инерцията увлече тялото му. Той залитна покрай Хирата, който с рязко движение навън заби ножа отстрани в тялото му. Торай изкрещя.

От раната му бликна кръв. Торай се строполи на мръсната улица, изстена и тялото му се разтресе в една-единствена мощна конвулсия.

Дивашкият блясък в очите му угасна и той се втренчи в Хирата с празен поглед.

Вълната от изтощение връхлетя Хирата с непреодолима сила. Кости и мускули се размекнаха. Ускореният ритъм на сърцето му се забави, тъй като тялото му изискваше почивка. Ножът падна от ръката му, очите му се затвориха, коленете му омекнаха. Погълна го сън, безпаметен като смърт, още преди да рухне на земята до Торай.

Последната му мисъл бе, че вече не може да помогне на Сано.

[1] Цъфтящо растение с лековити свойства, разпространено в Азия и Северна Америка — Б.пр. ↑

[2] *Euphoria longan* — вид тропическо дърво от семейство Sapindaceae с малки жълто-бели цветчета и ядивни плодчета; вирее в Азия — Б.пр. ↑

30 ГЛАВА

— Идеята беше нейна — заяви господарката Мори, сочейки Укон.

— Не, нейна — възрази Укон. И двете бяха виновни, но Рейко искаше да знае кой е подбудителят. Подозираше, че е Укон, и се питаше защо тя не бе побързала да си припише заслугите за плана им, особено след като вече бе признала основното си участие в изпълнението му. Укон заяви на господарката Мори:

— Не си ли спомняш, че тогава ми каза: „Не би ли било прекрасно да умрат и двамата — и съпругът ми, и госпожа Рейко?“

— Да... но го казах просто така — господарката Мори сбърчи чело. — Не съм го мислила сериозно.

— Напротив.

Рейко ги слушаше изненадана. Май щеше да се окаже, че милата и хрисима госпожа Мори бе замислила всичко.

— Но ти каза: „И владетелят Мори, и госпожа Рейко са в цветущо здраве, тъй че едва ли ще умрат скоро. Трябва да им помогнем“ — заяви господарката Мори.

— Е, ти пък тогава предложи: „Може някоя нощ да се промъкнем в спалнята на владетеля Мори и да го намушкаме“ — отбеляза рязко Укон. — „А следващия път, когато дойде госпожа Рейко, можем да убием и нея“.

— Ти пък заяви, че не искаш просто да видиш госпожа Рейко мъртва — отвърна на удара господарката Мори. — Преди това я искаше опозорена и наказана за нещо, което не е извършила, точно както сина ти.

— А ти пък предложи да се отървем и от двамата едновременно и да приключим с това веднъж завинаги.

— Това го каза ти! Ти реши да го убием и да нагласим всичко така, че все едно го е извършила тя.

— Може и така да е. Само че ти ме насърчи.

Ядосана и възмутена, господарката Мори възкликна:

— Ха, ти пък като че ли имаше нужда от насърчаване!

Рейко си даде сметка, че едва ли скоро щеше да разбере истината, а и вече нямаше значение. Трябваше да мисли за по-важни неща. Чу шум от битка и викове навън — войниците на владетеля Мори продължаваха да се сражават с войниците на Сано. Тя прошепна на лейтенант Асукай:

— Как ще ги изведем от имението?

— Е, щеше да се получи, ако си беше затваряла голямата уста! — заяви Укон гневно.

— Моята уста не е по-голяма от твоята! — избухна господарката Мори. — Ти издаде цялата история, защото искаше да се похвалиш пред госпожа Рейко какво си й сторила.

— Аз заговорих, след като ти вече беше казала достатъчно, за да ни убият, глупачке!

Господарката Мори се бе задъхала от негодувание:

— Ти, недодялана и мръсна селянке! Не смей да ми говориш по този начин! Ще... — тя млъкна внезапно.

Когато отпрати поглед покрай Рейко, гневът ѝ бе преминал в тревога. Рейко се обърна и видя на прага млад мъж. На лицето му бе изписан пълен потрес. Без да обръща внимание на останалите присъстващи, той се втренчи в господарката Мори.

— Енджу! — изрече тя едва чуто и се хвана за гърлото. — Откога си тук?

— Достатъчно, за да чуя всичко — той поклати глава, все едно се опитваше да отрече онова, което бе с чул. — Майко, истина ли е?

Господарката Мори потръпна от ужаса в гласа му. Сълзи на срам изпълниха очите ѝ.

— Надявах се никога да не научиш.

— Ти си убила баща ми!

Енджу изглеждаше поразен, потресен.

— Не можех да понеса мисълта някога да разбереш, че неговата кръв е по ръцете ми — господарката Мори ги протегна към него. — Направих го, за да го накажа за онова, което ти стори. Защото тогава не можех да те защитя. Ще ми простиш ли?

Енджу се устреми към нея, коленичи и взе ръцете ѝ в своите.

— О, мамо! — гласът му преливаше от вълнение.

Господарката Мори го прегърна и притисна буза до главата му. Рейко се трогна против волята си. Тя разбираше неоспоримата важност на дълга, който една майка чувства към детето си. Целта, която си бе поставила господарката Мори, бе справедлива. Само да бе избрала различни средства.

Към виковете навън се прибави и шум от тичащи нозе. Лейтенант Асукай отвори външната врата. В градината нахлуха отряд войници с герба на Сано върху броните си. Асукай викна към тях:

— Ей, какво става?

— Победихме хората на Мори и завзехме имението — отвърна командирът.

От гърдите на Рейко се изтръгна дълбока въздишка на облекчение. Лейтенант Асукай каза:

— Добре. Нуждаем се от ескорт обратно до крепостта Едо.

— Имате го — отвърна командирът.

Точно навреме. Сега Рейко вече можеше да отведе двете убийци в двореца, за да дадат показания на нейния процес и да я оневинят.

— Госпожо Мори, Укон, трябва да дойдете с нас — рече тя.

Енджу се обърна към Рейко:

— Не! — възкликна, очевидно разстроен, защото онова, което майка му бе сторила, щеше да й струва живота. Стисна ръцете й. — Няма да ви позволя да я отведете!

Господарката Мори се освободи и заговори с примирение:

— Всичко е наред, Енджу. Готова съм да посрещна своето наказание.

— Майко, недей!

Господарката Мори се изправи, а той се вкопчи в полите й като дете. Тя погали сина си по лицето, сведе поглед към него и се усмихна ласкаво:

— Него вече го няма. Мога да умра спокойно със съзнанието, че най-накрая съм отмъстила за теб.

Енджу я пусна, сведе глава и се разтrese в мъчителни ридания. Рейко изпита искрена жалост и към майката, и към сина, тъй като не можеше да не си представи как самата тя защитава Масахиро, а после я откъсват от сина й и я отвеждат да отговаря за това, че е проляла кръв заради него. Почти бе готова да прости на господарката Мори.

Господарката Мори тръгна бавно към Рейко, лейтенант Асукай и двамата войници, които бяха влезли в стаята.

— Готова съм — заяви тя със смирено достойнство.

— Аз пък не съм — заяви Укон.

Изглеждаше слисана, сякаш току-що бе осмислила факта, че е направила самопризнания за извършено престъпление и животът ѝ е в опасност. Освен това изглеждаше дълбоко засегната. Когато войниците се отправиха към нея, вдигна ръце и отсече:

— Не ме докосвайте!

— Всичко свърши, Укон. Предай се — каза ѝ Рейко.

— Не може това да е краят! — възкликна Укон, поклащайки глава в трескаво недоумение. — След всичките ми планове и надежди, след всичките ми усилия толкова време... — беше като полудяла от мъка, очите ѝ гледаха с безумен поглед. Гласът ѝ се извиси в пронизителен вой: — Ти не трябваше да победиш!

Тя пристъпи към Рейко, която се отдръпна, потресена и отвратена от страстта на Укон. Не можеше да не изпита съчувствие към желанието ѝ за отмъщение, макар че мишената бе самата тя. Кръвната вендета бе традиционна част от самурайския кодекс на честта, който бе възприела Рейко. Намеренията на Укон, макар и с погрешна насоченост също както на и господарката Мори, бяха искрени. Нима Рейко би реагирала с по-малка ярост, ако някой стореше зло на Масахиро? Тези обстоятелства не оправдаваха престъплението на Укон. Рейко каза:

— Поела си риск и си загубила. Сега трябва да си понесеш последствията. По-добре е да тръгнеш доброволно.

Укон заскуба коси.

— Няма! Не е честно първо да пратиш сина ми на смърт, а после да се измъкнеш от капана, който ти бях заложила! — тя отправи безумен поглед над хората в стаята. Господарката Мори я наблюдаваше с отвращение, а Енджу — с подозрение и интерес. — Ако ме осъдят на смърт, госпожа Рейко ще остане на свобода и ще прави зло на други хора. Не е честно! — тя раздра дрехата си и остави кървави резки по гърдите си.

— Приеми съдбата си — призова я господарката Мори. — Поне веднъж в жалкия си живот прояви достойнство.

Рейко се обърна към лейтенант Асукай:

— Не разполагаме с много време до процеса. Арестувайте я.

Той и войниците хванаха Укон за ръцете. Със сила, неочаквана за жена на нейната възраст, тя се отскубна от мъжете и се хвърли към вратата. Лейтенант Асукай се втурна след нея и я хвана за края на пояса. Укон падна на колене. Докато я дърпаше като куче на каишка, а войниците се спуснаха да му помогнат, тя се съпротивяваше, дращейки по пода, по ръкоделието на господарката Мори и по подноса с цветните конци.

— Пуснете ме!

Укон изви тяло и се устреми към мъжете като змия, която напада. В ръката си бе стиснала ножиците, които бяха малки и елегантни, но остри и направени от стомана.

— Внимавайте! — викна Рейко.

Укон замахна с ножиците срещу войниците и уцели единия в окото. Той извика и притисна ръка върху раната. Другарят му изруга, извади меч си и го насочи срещу Укон, която замахна срещу него и лейтенант Асукай.

— Не! — извика Рейко. — Трябва ми жива!

— Не е честно да се простя с мечтата си да ти отмъстя! — кресна срещу нея Укон. — Това е единственото, което ми е останало на този свят!

Хукна да бяга из стаята, изплъзвайки се на лейтенант Асукай и на войниците, които я гонеха.

Един от войниците успя да докопа ръката ѝ. Докато се бореше с нея, тя заби ножиците в бедрото му. Той извика и я пусна. Лейтенант Асукай взе да обикаля около Укон, отдръпвайки се всеки път, когато тя замахваше, за да го намушка с ножиците. Хвърли се към нея, но тя му се изплъзна за пореден път и се устреми към Рейко.

— Трябваше да те убия онази нощ, когато видяхме сметката на владетеля Мори! — изкрещя тя.

Рейко запретна ръкава си и хвана кинжала, който носеше завързан с ремък над лакътя си. Това би трябвало да ѝ отнеме не повече от един-единствен удар на сърцето, но бременността бе забавила рефлексите ѝ.

Тъй като не бе практикувала бойни изкуства от месеци, движенията ѝ бяха непохватни, а тялото ѝ — отпуснато. Преди да успее да измъкне кинжала от ножницата, Укон замахна срещу нея.

Рейко се дръпна, но не достатъчно бързо. Остриетата разрязаха рамото ѝ.

Болката изтръгна вик от гърдите ѝ. Натезалият ѝ корем наруши равновесието ѝ. Тя падна на една страна. В мига, в който се озова на пода, Укон се хвърли отгоре ѝ, замахна яростно и ножиците в юмрука ѝ се устремиха към окото ѝ. Рейко ги сграбчи. Остриетата се забиха в дланта ѝ. Укон замахна отново, после пак и пак. Рейко се отбраняваше трескаво, а тя крещеше:

— Ще те убия сега, пък ако ще това да е последното, което ще сторя на този свят!

Лейтенант Асукай я откъсна от Рейко, но Укон се заизвива бясно, размахвайки ръце и крака. Отгласна го от себе си, блъсна го в една стена и отново се хвърли върху Рейко. Още удари нанесоха нови рани по ръцете на Рейко, която ги размахваше отчаяно в опит да предпази лицето си. Тежестта на Укон я приковаваше към пода и притискаше издутия ѝ корем.

— Не е честно ти да чакаш дете, а аз повече никога да нямам друго! — изпищя Укон. От устата ѝ се разхвърча слюнка. Лицето ѝ бе така изкривено от ярост, че изглеждаше демонично. — Мразя те! Мразя те! Умри!

Замахна свирепо, насочвайки остриетата към корема на Рейко, към детето в утробата ѝ. Рейко усети, че я залива паника. Сграбчи с две ръце китката на Укон. Остриетата убодоха корема ѝ, докато Укон се опитваше да ги забие в плътта ѝ. В тази безмилостна схватка за овладяване на оръжието Рейко се сражаваше с непозната за самата нея решителност, със свирепостта на вълчица, бранеща малките си. Укон обаче бе майката, обезумяла от загубата на единственото си дете. И докато бременността отнемаше от силата на Рейко, лудостта подхранваше силата на Укон.

С мощен вик тя устреми ножиците към корема на Рейко, като ги движеше в зигзаг.

Рейко изпищя от ужас, когато остриетата се врязаха в кожата ѝ. Обладана от най-свирепата ярост, която бе изпитвала някога, тя отхвърли Укон от себе си. Укон залитна, препъна се и падна по гръб. Рейко измъкна кинжала си и се хвърли върху нея с неистов писък. Замахна с цялата си мощ към ухиленото лице на Укон.

Лейтенант Асукай я хвана, преди да успее да убие жената. Двата ранени войници сграбчиха Укон. Този път тя вече не се съпротивяваше. Пусна ножиците, изцапани с кръвта на Рейко. Задъхана и хриптяща, Укон избухна в истеричен смях. Лейтенант Асукай взе кинжала от ръцете на Рейко и я отпусна внимателно на пода.

— Добре ли сте?

— Не! О-о, не!

Ридания на ужас разтърсиха Рейко, която се бе втреничила в корема си и в тъмночервените петна по робата си.

— Дете за дете! — изграчи Укон, докато войниците извеждаха нея и господарката Мори от стаята, а Енджу бързаше след тях. — Най-накрая се разплатихме!

* * *

В преработвателната фабрика Сано и Хошина настъпваха и замахваха един към друг. И двата крака на Сано бяха изтръпнали, кръвообращението му бе нарушено от въжетата, които бяха стягали глезените му твърде дълго. Чувстваше ги вцепенени, все едно бяха късове дърво. Мъчеше се да не залита и да не показва слабостта си, но вече едва успяваше да се задържи прав. Хиляди благодарности на Хирата, че бе посякъл повечето им противници, а останалите бе отдалечил. Мистичните му бойни изкуства му се бяха отплатили за усилията в най-решителния момент. Сега обаче Хошина имаше предимство. Сано трябваше да му го отнеме или да умре.

— Остана съвсем сам — заяви Сано, докато се дебнеха, отстъпваха, нападаха и нанасяха удар след удар. — По-добре се предай!

— Същото се отнася и за теб — ухили се Хошина и го засипа с поредица от удари.

Сано едва успя да ги избегне. Усети как по прасците му плъзнаха тръпки. Замахна към Хошина и попита:

— Кога за последен път си печелил битка?

— Този път — отвърна Хошина парирайки.

— Ще ти се.

Когато Хошина се хвърли в контраатака, Сано приклепна и едва успя да избегне удар в главата. После отстъпи и заобиколи противника си.

— Кога за последен път си се бил с някого?

Хошина се извъртя с лекота, която предизвика завистта на Сано.

— Вчера, на тренировка в крепостта Едо.

Но в гласа му прозвуча раздражение, защото и двамата знаеха, че макар и преди време да бе работил като полицай, преследващ престъпници по улиците, сега бе безполезен бюрократ.

— Тренировките не могат да ти заместят битка на живот и смърт като тази — рече Сано. — Но е по-добре от нищо. Вярно, победи Призрака, но това беше преди три години. Оттогава по-често използваш четка за писане, отколкото меч!

Той замахна яростно към Сано, изтиквайки го назад. Сано усети как във вените на краката му нахлува кръв. Мускулите му се свиха в болезнени спазми. Той потръпна, докато се привеждаше и парираше. Ямата се намираше зад него. Олюлявайки се на ръба, той разпери ръце, за да запази равновесие. Хошина отпрати яростен удар към корема му. Сано се дръпна назад, краката му поддадоха и той падна в ямата.

Гъста лигава воняща течност се разплиска около него. Той потъна под бълбукащата ѝ повърхност. Лугата опари очите му, преди да успее да ги затвори. Зловонието изпълни ноздрите му и го задави. Стисна здраво устни, но въпреки това противният вкус проникна в устата му. Ямата се оказа по-дълбока, отколкото бе предполагал. Докато размахваше ръце и крака в усилие да се задържи изправен, замалко не изпусна мечта си. Показа глава на повърхността само колкото да си поеме въздух, но после нозете му се хлъзнаха по калното дъно и той потъна отново. Към него заплуваха късове разлагащо се месо.

През течността, която нахлуваше в ушите му, долови язвителния смях на Хошина. Успя да се изправи, като се давеше, плюеше и отмахваше слюзта от лицето си. С всяка своя фибра се чувстваше осквернен от покварата на смъртта. С пламнали и замъглени от лугата очи успя да различи Хошина, който бе застанал на ръба на ямата.

— Само да можеше да се видиш! — Хошина така се заливаше от смях, че чак хълцаше. — Гледката е неповторима!

Сано запристъпва с усилие към ръба на ямата. Спазмите отново сковаха прасците му и той залитна. Хошина нанесе удар към него. Сано отскочи и загуби равновесие. Замахна към Хошина и замалко не падна. Опита се да се промъкне покрай него и да се изкатери навън от ямата, но Хошина изтича покрай ръба без усилие, докато Сано едва се придвижваше в гъстата луга.

— Този път те пипнах! — възкликна Хошина и замахна с острието към Сано.

Яростта подсказа на Сано спасителна хитрост. Той изпъна рязко ръка и плисна луга към Хошина.

— Ей! — отвратен, Хошина отскочи назад от ямата, за да се предпази от скверната течност.

Сано запълзя с мъка нагоре, но се хлъзна по слузестата кал и отново се озова под повърхността. Хошина нанесе поредния си удар. Острието ожули скалпа му. Когато изскочи на повърхността, за да си поеме въздух, Хошина размаха острие току пред лицето му. Сано пое дълбоко въздух и се гмурна точно навреме. Клекна на дъното със затворени очи, приведе се напред и обхвана глава с ръце, за да се предпази, като съдържаше дъха си.

Хошина забиваше меч си в повърхността тъй шеметно, все едно хиляди остриета пронизваха тъмната слуз над Сано, кълцайки гъстата смес от гнило месо и луга. Острият му връх уцели Сано в гърба и раменете му, но той си наложи да не мърда.

След като не се показва на повърхността, ръгането престана.

В слузестата неподвижност и тишина Сано усети как Хошина оглежда острието си и се пита дали кръвта по него означава, че Сано е мъртъв. Почувства, че няма да издържи още дълго, без да диша. Сърцето му биеше оглушително, дробовете му настояваха за въздух. Лугата пареше болезнено в раните му. Опита се да прецени къде стои Хошина. Точно когато си мислеше, че вече трябва или да изплува на повърхността, или да се удави, долови, че Хошина се привежда над ямата, за да го търси.

Изригна от тинята с вдигнат меч. През гъстата течност, която се стичаше по лицето му, видя пред себе си замъгления образ на Хошина. Събра цялата си мощ и замахна към него.

Хошина изкрещя.

Вдигна своя меч, но твърде късно. Ударът на Сано бе прерязал гърлото му.

Сано усети как острието му разсича плът, мускули и кости. Върху него плисна фонтан от топла кръв. Отсечената глава на Хошина цопна в ямата миг преди трупът му да се стовари върху Сано.

31 ГЛАВА

Седмият месец на годината донесе ясно и горещо време в Едо. Най-накрая дъждовният сезон бе отминал. Рейко седеше в слънчевата си спалня заедно с Мидори, а в съседната стая Масахиро имаше урок по четене с преподавателя си. Малката Таеко надничаше през рамото му в книгата, от която Масахиро четеше на глас. Мидори помогна на Рейко да свали превръзката от корема си. Под нея се откри алена рана с нацърбени краища, която бе почнала да заздравява.

— Изглежда по-добре — отбеляза Мидори. — Няма гной. Имала си късмет.

— Вярно е — сърцето на Рейко все още се свиваше при спомена за ужасния момент, в който Укон се бе опитала да я пониже с ножиците.

През всеки от деветте дни, които бяха минали от нападението, тя бе отправяла горещи молитви на благодарност към божествата, задето остриетата не бяха проникнали по-дълбоко. Бебето прорита. На корема ѝ се появиха издутини. Мидори се усмихна.

— Виждам, че братчето или сестричката на Масахиро си е все така здраво и силно бебе.

— След всичко, което преживяхме заедно, си е направо чудо.

При все това Рейко не спираше да се притеснява как насилието и злото щяха да се отразят на детето. Мидори намаза раната с билков мехлем.

— Чудесно е, че те оправдаха.

Дълбоката драма, която се бе разиграла на процеса, и досега бе основна тема на клюките в Едо. Когато Рейко и придружителите ѝ поведоха господарката Мори и Укон към крепостта, Укон обезумя съвсем и започна да буйства така, че се наложи да вържат ръцете ѝ и да я водят като диво животно след паланкина, в който пътуваха Рейко и господарката Мори. Тя не спря да вие, да ридае и да проклина през целия път до двореца, където шогунът и владетелят Мацудайра вече бяха заели местата си.

Чакаха близо час да пристигне полицейският началник Хошина, но тъй като той не се появи, процесът започна без него. Укон не бе в състояние да даде показания, затова историята за убийството на владетеля Мори разказа съпругата му. Шогунът и владетелят Мацудайра ѝ повярваха. И тъй като Хошина не беше там, за да ги разубеди, владетелят Мацудайра препоръча госпожа Рейко да бъде обявена за невинна, а господарката Мори и Укон да бъдат осъдени на смърт. Шогунът прие предложението му.

— Онези ужасни жени бяха наказани — каза Мидори — и по-добре, че се отървахме от тях.

Господарката Мори бе поела смирено към терена за екзекуции, но Укон се бе съпротивявала докрай. Разкъса дрехите си, биеше си главата в пода, риташе и хапеше войниците, докато я извличаха от залата.

Шогунът отбеляза слисан:

— Това е най-потресавачото нещо, което съм виждал.

И точно тогава в помещението влязоха Сано и Хирата.

— Защо се забави толкова? — попита владетелят Мацудайра. — Не само че изпусна процеса на съпругата си, ами замалко да пропуснеш и своя собствен.

Сано погледна към Рейко и прочете по изражението ѝ, че е била оправдана. За миг помежду им проблеснаха облекчение и любов, след което Сано се обърна към владетеля Мацудайра:

— Моите извинения, но трябваше да свърша една важна работа.

Всички, включително Рейко, слушаха отново изумени и потресени, докато Сано разказваше как капитан Торай бе убил Лили, как полицейският началник Хошина бе отвлякъл него и Хирата и как бе протекло сражението в преработвателната фабрика.

— Хошина и Торай загубиха — завърши Сано. — И двамата са мъртви.

В последвалото мълчание владетелят Мацудайра присви очи, преценявайки какво означаваха за него тези новини. После шогунът каза:

— Тъ... това е много лошо. Всъщност аз и бездруго никога не съм ги харесвал особено.

Рейко бе изумена от безсърдечието на шогуна. Сано изглеждаше доволен, че негово височество нямаше да му дири сметка за смъртта на

двама висши служители. Той каза:

— Сега относно повдигнатото срещу мен обвинение в държавна измяна. Кълна се, че съм невинен. Някой разполага ли с доказателства за противното?

Хошина бе мъртъв, а друг нямаше.

— Препоръчвам да свалим обвиненията срещу дворцовия управител Сано и да му позволим да запази поста си — бе казал владетелят Мацудайра.

— Приема се — бе обявил шогунът.

* * *

Сега, след като си сложи нова превръзка, Рейко каза:

— Ако не беше Хирата сан, щях да съм вдовица — Сано й бе разправил подробно за битката. — Безкрайно съм му задължена, задето спаси живота на съпруга ми.

— Той просто е изпълнил дълга си — рече Мидори, но сияеше от гордост заради Хирата.

— Не съм го виждала от процеса. Къде е?

— Не знам — въздъхна Мидори. — Замина тази сутрин и не каза кога ще се върне.

Същата сутрин и Сано бе заминал в неизвестна посока за една от многобройните тайни срещи след края на процеса. Докато се чудеше какво става, Рейко се приготвяше за излизане.

— Да не продължаваш пак с твоите тайни разследвания? — попита Мидори неодобрително. — Не забравяй какво се случи последния път.

— Това е нещо, което трябва да свърша — отвърна Рейко. — Имам да изпълня едно свое задължение към мъртвите.

* * *

Заведението, известно като „Духалка на плажа“, не беше разположено на брега, а в района на театрите. Освен това не предлагаше популярната игра, в която участниците духаха стрелички

през дървени тръби срещу някаква мишена. Представляваше елегантна двуетажна къща, заобиколена с градина и висока ограда, която я отделяше от намиращите се наоколо чайни, магазини и домове на актьори. Рейко, лейтенант Асукай и останалите ѝ телохранители се отправиха към портата. Асукай удари камбанката.

На прага се показа един слуга. Щом видя Рейко, той се навъси и отсече:

— Забранено е за жени.

— За тази ще направите изключение — заяви Асукай, избута го с лакът и влезе.

Телохранителите го последваха, въвеждайки Рейко. Прекосиха предната градина, минаха през една врата и после по коридор, който водеше към уединен, скрит от хорските погледи свят. Там, под сянката на сливови дръвчета, се бяха разположили група мъже и момчета. Някои се бяха излегнали върху възглавници на тревата, а други — в голяма кръгла вана, пълна с вода. Мъжете носеха халати, препаски или бяха чисто голи. Момчетата, на възраст от пет до четиринайсет години, бяха пременени в ярки женски кимона. Между тях безмълвно се суетяха слуги, които поднасяха питиета, храна и тютюн. Музиканти, облечени като жени, но очевидно принадлежащи към мъжкия пол, свиреха на флейта, шамисен и барабан. На езика на този свят тръбата бе символ на мъжкия пенис, стреличките — на неговото семе, а мишената — на малко момче, което го възбужда срещу определена сума.

Музиката и разговорите секнаха. Всички се втренчиха в Рейко. Тя се чувстваше твърде нелепо тук, в един от най-известните мъжки публични домове в Едо, но въпреки притеснението си заговори смело:

— Търся едно момче на име Джиро. Тук ли е?

Не последва отговор, а само мълчаливо неодобрение. През тези девет дни, откакто Сано бе доказал, че Лили наистина бе съществувала, Рейко непрестанно издирваше сина на танцорката. Осланяше се на крехката възможност да е едно от момчетата, които владетелят Мори не бе убил по време на сексуален акт. Тя бе изпратила лейтенант Асукай да проучи кръга от приятели на владетеля Мори. Един от тях бе признал, че владетелят Мори му е препратил някакво момче. Този човек бил зле с парите заради дългове от комар и вместо

да върне момчето на семейството му, след като му се наситил, го продал на този публичен дом.

Сега Асукай сложи, ръка на меча си и заяви на клиентите:

— Говорете, ако не искате неприятности!

В ъгъла настъпи някакво раздвижване. Някой бутна едно момче към Рейко. Въпреки женските му одежди и ружа на устните и бузите му... или може би заради тях... Рейко видя в него Лили. Усмихна се радостна и с облекчение.

— Аз съм госпожа Рейко. Майка ти ме прати да те намеря.

Кръглите му сериозни очи я изгледаха с недоверие:

— Майка ми не ме иска. Затова съм тук.

Рейко видя, че за жалост Джиро бе увреден и загрубял от месеците, в които бе представлявал стока в търговията с плът.

— Това не е истина — тя си даде сметка, че щеше да ѝ се наложи да му обясни много неща. — Но ще говорим за това по-късно. Сега ела с мен.

Тя протегна ръка. За момент Джиро се поколеба, после сви рамене и я пое. Рейко разбра, че бе приел да ѝ се подчини само защото за него бе по-добре да тръгне с една непозната, отколкото да остане там, където се намираще.

— Ей, момчето е моя собственост — възпротиви се някакъв мъж, най-вероятно съдържателят на публичния дом.

— Млъкни и бъди доволен, че няма да те убия — заяви му лейтенант Асукай.

Докато извеждаше Джиро от публичния дом, охранявана от лейтенант Асукай, Рейко с ужас си мислеше как да каже на момчето, че майка му е мъртва. Може би Джиро щеше да почерпи някаква утеха от факта, че Лили бе намерила куража да се помъчи да си го прибере от онзи мъж, на когото го бе дала като отчаяна стъпка в борбата за оцеляването му. Рейко можеше само да се надява, че живот в нейния дом сред грижа и любов щеше да бъде някакво обезщетение за страданията му.

* * *

Пейзажът по източните хълмове извън Едо напомняше класическа картина, нарисувана от древен дворецов художник. Градът в подножието бе слънчево сияние, забулено от дима от пожарите, които се бяха разгорели с пълна сила, след като вече нямаше дъжд, който да ги възпира. Но на тази височина в гората цареше хлад. Приятен ветрец освежаваше Сано, генерал Исогай и старейшините Охгами и Уемори, които отдъхваха в живописна селска къща, построена на върха на един от хълмовете.

— Благодаря ви за оказаната чест да посетите лятното ми имение, почитаеми дворецов управителю. Хубаво е човек да избяга от горещините, нали? — каза Охгами, като си вееше.

— Да — колкото и на пръв поглед да изглеждаше, че четиримата са отишли там просто на излет, Сано не се заблуждаваше. — Може ли да ви попитам какво искате да кажете, което не може да се каже в града?

Старейшините си размениха неодобрително погледи. Уемори смукна няколко пъти от лулата си, закашля се и после отбеляза:

— Не сте се променили въпреки неотдавнашните си премеждия. Продължавате с тази ваша склонност към прямота.

— По мое мнение това е в негова полза — отпрати усмивка към Сано генерал Исогай. — Поздравления, че се измъкнахте от тая каша. Мислех, че този път с вас вече е свършено.

— Радвам се, че си върнахте благоразположението на владетеля Мацудайра — добави Охгами.

— Би трябвало да имате повече вяра в мен.

Сано говореше ведро, но в тона му се долавяше упрек към събеседниците му и към останалите му съюзници, които го бяха изоставили в такъв тежък за него момент. После се бяха точили на дълга върволица пред къщата му, за да му изразят почитта си, бяха донесли щедри дарове, за да го умилостивят и да се покаят. Вместо да ги накаже, той им е бе простил.

— Надявам се, че следващия път ще знаете на чия страна да застанете. Защото, ако загубите, победителят може да не е толкова великодушен.

— Великодушие, щуротии! — отсече генерал Исогай. — Ние имаме общи интереси.

— Така е — съгласи се благо Сано. Нямаше спор, че се нуждаеха един от друг. — Никой от нас не може да се справи сам.

— Всяко зло за добро — отбеляза Уемори. — Отървахте се от Хошина, значи неприятностите ви не са били напразно.

— След неговата смърт поддръжниците му се стопиха до шепа заядливи недоволници — отбеляза Охгами. — Никой от тях не е достатъчно силен, че да застане между вас и владетеля Мацудайра.

— Всъщност това ви спаси — напомни Уемори на Сано. — Като го няма Хошина да го настройва срещу вас, владетелят Мацудайра с охота приема, че владетелят Мори наистина е бил изменник, за разлика от вас.

— Макар че вие така и не го доказахте — подчерта Охгами, имайки предвид факта, че в края на разследването си Сано не разполагаше с по-солидни доказателства, отколкото в началото. — Признанията на момичето медиум не се броят. Възможно е да сте я принудили да заяви, че онзи сеанс е бил фалшив.

Следователно и досега си оставаше думата на Сано срещу думата на враговете му. Сано знаеше, че много хора, между които и присъстващите, не бяха много сигурни в невинността му. Но никой не смееше да го направи на въпрос.

— Смятате ли, че за владетеля Мацудайра дворцовият управител Сано наистина е невинен? — обърна се Уемори към Охгами и генерал Исогай.

Генерал Исогай сви рамене:

— Няма значение. Такова трябва да му е официалното становище.

Защото Сано бе по-силен от всякога и почти нямаше кой да оспорва властта му, след като фракцията на Хошина се беше разпаднала. Мнозина от някогашните другари на Хошина бяха побързали да се обявят за негови поддръжници. Сано бе станал най-могъщият човек в Япония след владетеля Мацудайра. Всички щяха добре да се замислят, преди да го обвинят отново в каквото и да било. Първоначално той се ядосваше, че над него продължава да виси известна сянка на подозрение, но всъщност нямаше основания за недоволство — тя беше за предпочитане пред задължителното ритуално самоубийство.

— Нещата за вас сега стоят по-добре, отколкото преди убийството на владетеля Мори — заяви Охгами.

— Това не е новост — каза Сано, без да нарушава благоприличния тон. — Простете за нетърпението, но бихте ли продължили по същество?

Старейшините погледнаха към генерал Исогай, който се озърна, за да се увери, че няма опасност някой да ги чуе, и после се обърна към Сано:

— Не се отдавайте на самодоволство, владетелят Мацудайра продължава да представлява опасност за вас.

— Нима смятате, че не го знам? — попита Сано, осъзнавайки, че сега представляваше още по-голяма мишена, а положението му бе по-несигурно от всякога.

— Знаете го без съмнение — каза генерал Исогай, — но онова, което според мен не осъзнавате, е, че е време да се опълчите срещу владетеля Мацудайра.

Макар че не би трябвало да се изненадва, в първия момент Сано не можа да реагира.

— Този, който пръв нанесе удар и завари противника си неподготвен, печели преимущество — Уемори говореше от позицията на мъдростта, натрупана през десетките години, в които изпълняваше длъжността на главен военен съветник на режима.

— Сега е шансът ви — отбеляза Охгами.

Възвърнал самообладание, Сано попита:

— Искате от мен да сваля от власт владетеля Мацудайра?

— Точно така — отвърна генерал Исогай. — Ние и останалите ви съюзници ще ви подкрепим изцяло.

— Разбираме, че промяната е твърде внезапна и че поради прекомерна заетост не сте имали възможност да правите някакви планове — заяви Уемори. — Затова ще ви дадем време да обмислите предложението ни.

— Само че не се бавете много — каза генерал Исогай. — Колебанието ще ви коства живота.

* * *

Храмът не се беше променил, откакто Хирата си беше тръгнал от там. Планината Йошино бе все така забулена в мъгла, орлите продължаваха да кръжат над пагодите, камбаната все така отекваше над боровата гора. Но докато изкачваше издяланите в скалата стъпала, Хирата почувства как осъзнатостта му за мястото обхваща всичко — от най-малките птички, насекоми и лишеи по дърветата до планетите, звездите и безкрайния Космос отвъд. Духът му постигаше равновесие в тяхната пълнота. Енергията, която течеше през него, заличи умората от петнайсетдневната езда от Едо. Той влезе през портата на храма и спря, а сетивата му се изостриха, дирейки във въздуха някакви признаци за присъствието на Озуно.

Пулсирането на енергийния щит на учителя му го отведе в главната част на храма, където в неголям двор се издигаше постройката за богослужение. Озуно закуцука към него по калдъръма, опирайки се на тоягата си. Двамата се срещнаха на средата.

— Не очаквах да се върнеш — заяви рязко Озуно, сприхав както винаги. — Какво се е случило? Да не би режимът на Токугава да те е изритал в задника, та сега няма къде да отидеш?

— Не — отвърна Хирата, — случи се чудо.

— Какви ги плещиш?

— Най-накрая разбрах какво искаш да ме научиш. Използвах го, за да победея враговете си. Спасих живота на своя господар.

Докато Хирата разказваше най-подробно, върху лицето на учителя му се изписа изражение на изумление. Озуно зяпна, почеса се по главата и клекна на земята, сякаш смален от голямата новина.

— Космични ветрове, отвейте ме в ада! — възкликна той.

Моментът си заслужаваше всички мъки и страдания, които бе изтърпял Хирата, всички хули, които бе отнесъл от Озуно.

— Последния път, когато се видяхме, ми каза, че ако се случи чудо, ще възобновиш обучението ми.

— Сериозно? Предполагам, че очакваш да удържа на думата си — попита Озуно, възвръщайки сприхавостта си.

Хирата разпери ръце:

— Кога започваме?

— Няма по-добро време от настоящето.

Озуно се изправи и впери изпитателен поглед в него, очаквайки да му сервира поредното извинение.

— Добре — отвърна Хирата.

Сано му бе разрешил безсрочен отпуск като награда за героизма му. Шогунът и владетелят Мацудайра бяха дали съгласието си. За първи път Хирата разполагаше с цялото време на света, което да посвети на обучението си. Единственият му проблем бе, че трябваше да се раздели с Мидори и децата. Но предишните му занимания по мистични бойни изкуства, макар и повърхностни, бяха поставили началото на нещо, което трябваше да се завърши, независимо от изискваната жертва. Онзи ден в селището на ета го бе проводил до път, от който нямаше връщане назад.

— Добре — отстъпи Озуно. — Ще започнем с десет дни медитации и упражнения за дишане.

— Пак ли! — възкликна недоволно Хирата. — Не доказах ли, че съм ги овладял?

Озуно се навъси укорително:

— Доказа, че не си се променил толкова, колкото си мислиш. Все си си същият вироглав глупак. Не проумяваш, че един воин не трябва да спира да тренира основните практики.

— Но аз вече съм подготвен за нещо по-сложно — възрази Хирата.

— Тъй ли?

Озуно замахна към него с тоягата си. Хирата изобщо не видя връхлитания го удар, който се стовари право в корема му. Той извика от изненада, преви се от болка и в този момент Озуно го срита отзад. Хирата се озова проснат по лице на калдъръма.

— След като си толкова напреднал, би трябвало да усетиш, че възнамерявам да те ударя, и да ме атакуваш — заяви Озуно.

Хирата се претърколи по гръб и изстена.

— Спечелването на онази битка е било просто късмет на новака. Ставай, глупако. Чака те дълъг път.

* * *

— Нали не възнамеряваш да изпълниш онова, което искат от теб генерал Исогай и старейшините? — попита Рейко обезпокоена. — Няма да се обявиш против владетеля Мацудайра?

— Трябва да го обмисля — отвърна Сано.

Двамата с Рейко седяха в беседката в градината сред хладината на вечерта. Говореха полугласно, в случай че в сенките се спотайваха шпиони. Зад прозорците на къщата светеха фенери. Горящ ароматен тамян прогонваше комарите. В другия край на градината Масахиро събираше с фенер в ръка червей за предстоящия риболов. Рейко се втренчи в Сано изумена.

— Искаш да кажеш, че е възможно да извършиш онова, в което бе обвинен несправедливо — да предадеш владетеля Мацудайра?

Тя бе толкова потресена, че няколко пъти отвори и затвори уста, все едно бе загубила дар слово. Мрачен и видимо разкъсан от вътрешни противоречия, Сано отвърна:

— Знам как звучи.

— Ще се опиташ да завземеш властта, след като едва не беше осъден на смърт за държавна измяна?

— Не става въпрос толкова за амбиции, колкото за оцеляване.

— Генерал Исогай и старейшините ли те накараха да повярваш в това? — попита Рейко недоверчиво.

Той се изправи и застана при парапета с гръб към съпругата си.

— Не. Бях изненадан, че те застават зад подобна идея, но аз самият бях разсъждавал над възможността да се обявя против владетеля Мацудайра още преди да ми направят това предложение.

— Нима? — Рейко бе смятала, че вече нищо не може да я изненада.

— Мисля за това всеки път, когато се сетя колко ми е омръзнала необходимостта постоянно да се защитавам от владетеля Мацудайра — призна Сано, — всеки път, когато почна да се чудя какво да направя, за да няма повече кризи като тази, която изживяхме току-що. И всеки път си представям колко по-хубав би бил животът ми, ако владетелят Мацудайра си отиде, тъй че свалянето му от власт изглежда единственото логично разрешение.

Гневът в гласа му разтревожи Рейко, макар че го разбираше — тя също бе ядосана на владетеля Мацудайра, защото той замалко не я бе осъдил на смърт за престъпление, което не бе извършила. При все това не можеше да се съгласи със Сано.

— Опасно е. Би могъл да загубиш.

— Бих могъл да загубя заради бездействието си — възрази той. — Сега владетелят Мацудайра ме харесва, но във всеки един момент може да се обърне срещу мен. Не му е много удобно, че съм станал толкова силен. А и аз все още имам врагове. Те не биха имали нищо против да се съюзят с владетеля Мацудайра, за да ме унищожат, докато все още могат.

Рейко не можеше да оспори това негово твърдение, но имаше други, по-силни възражения:

— Да измениш на своя господар, е нарушение на самурайския код на честта.

Сано се обърна леко и светлината от къщата озари унилата усмивка на лицето му.

— Бушидо^[1] обслужва двоен стандарт. От една страна, държи самураите с по-нисш ранг в подчинение. От друга, всеки военачалник, който се е издигнал във властта, го е направил за сметка на някой вишестоящ и това не се смята за позорно.

Цинизмът му я обезпокои. В рамките на няколко дни той се бе променил и от нейния съпруг, следващ една ясна разграничителна линия между доброто от злото, се бе превърнал в непознат, който възприемаше безброй оттенъци помежду им. При все това тя се улови, че кима. Този случай на убийство бе променил и нея. Също като Сано и на нея ѝ беше дошло до гуша владетелят Мацудайра да я подозира, да я обвинява и да я заплашва. Може би беше време да се защитят, за да подсигурят бъдещето на своите деца. А и Сано заслужаваше да получи възможност да управлява страната по-справедливо, отколкото предшествениците му. Но идеята да организира преврат я ужасяваше, макар че неговите съюзници и армия бяха силни и шансовете му за победа си заслужаваха риска. Мисълта за война и кръвопролитие плашеше всяка майка, дори и една жена самурай.

Тя се изправи, застана до Сано и сложи ръка върху неговата.

— Обещай ми, че няма да действаш безразсъдно.

Той сложи другата си ръка върху нейната.

— Давам ти думата си, че всичко, което върша, ще бъде внимателно обмислено.

Двамата заедно впериха поглед във фенера на Масахиро, който се движеше в зигзаг през тъмната градина.

— Току-що изкопах един голям червей! — извика той въодушевено — Утре ще улова много риба.

Рейко се усмихна, за момент отвлечена от мислите си.

— Това разследване не се разви, както ни се искаше. Сякаш представлява само началото на нещо много по-сериозно.

Сано кимна и после се замисли.

— Това не е единствената причина, поради която не съм удовлетворен от резултата. Имам чувството, че нещо не е, както трябва, че нещо е останало неразрешено.

— Така ли? Аз също! — възкликна Рейко доволна, че той споделя подозренията ѝ.

— Така и не разбрах кой е подхвърлил бележките ми в онзи склад — рече Сано. — Моите хора продължават да разследват, но засега не са попаднали на никакви улики.

— Установи ли кои са били участниците в заговора на владетеля Мори за свалянето на владетеля Мацудаира?

— Не, и не защото не съм опитал. Това е другото, което ме безпокои. Все едно заговорът, който замалко не ми костваше живота, изобщо не е съществувал.

— Не мога да повярвам, че няма връзка с убийството на владетеля Мори — каза Рейко — или че може просто да изчезне подобно на пушек след потушен пожар.

— И аз — съгласи се Сано. — Има нещо, което пропускаме в този случай.

— Но какво може да е?

— Ще ми се да знаех — Сано впери поглед в осеяното със звезди небе. — Астролозите твърдят, че движенията на едно небесно тяло, намиращо се далеч, много далеч в космическото пространство, имат способността да определят съдбата ни. Ние не можем да го видим, но то е там.

[1] Самурайският кодекс на честта; принципите на самурайския морал — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Звездите примигваха над селцето Тоцука на ден път от Едо. Там настоящият изгнаник и бивш дворецов управител Янагисава пушна двама странници в малката си бедна колиба, потулена сред боровите дървета. Бръснатата му глава и шафрановата му роба сияеха на светлината на горящия фенер. Мъжете се поклониха пред него и махнаха шапките, които засенчваха лицата им.

— Поздрави, татко — рече Йоритомо.

— Добре дошъл, сине — Янагисава се обърна към втория си гост: — Добре дошъл, Енджу сан. Или е по-добре да кажа „владетелю Мори“.

— Да — отвърна Енджу. — Сега, след като вторият ми баща вече не е между живите, аз съм *даймио*.

— Новото положение ти отива — рече Янагисава, забелязвайки, че Енджу вече не е свенливият младеж, криейки трупана цял живот болка зад спуснатите ресници и застиналото изражение. Сега лицето му бе ведро и спокойно, а погледът му — прям и открит. Увереността го бе заредила с нова жизненост. Стоеше по-изправен, сякаш бе свалил от плещите си ся тежък товар.

— Имам голям дълг към вас — каза Енджу. — Без всичко, което сторихте, нямаше да съм там, където съм днес. Хиляди благодарности.

— Заслугата не е изцяло моя — отвърна скромно и Янагисава. — Част от нея принадлежи на Йоритомо за това, че ни събра.

Той се усмихна на сина си, който се изчерви от радост заради похвалата. Йоритомо се бе оказал интелигентен съучастник, който не бе пропилял изминалите три години в двора. Беше ги прекарал в гледане и слушане. Беше подбрал хора, които Янагисава да включи в кампанията си за превземането на властта. Част от тях бяха някогашни съюзници, избягали войници от собствената му армия, кланове на *даймио*, потискани и тормозени от владетеля Мацудайра. Други бяха просто отегчени, нещастни или дирещи своя кауза. Йоритомо ги беше вербувал, беше ги довел тайно в храма и те бяха дали съгласието си да

подготвят завръщането на Янагисава. Заедно с войниците си вече наброяваха хиляди. Един от тях бе Енджу.

Те седнаха и докато наливаше саке, Янагисава заяви:

— Трябва да отбележа, че нещата се развиха добре за всички ни.

— Несъмнено — потвърди Йоритомо, поемайки чаша. — Със смъртта на Мори владетелят Мацудайра загуби един от най-важните си съюзници.

— А аз спечелих свой — рече Янагисава и подаде чаша на Енджу, който бе обещал да му предостави огромната армия на Мори. — Наздраве за нашия съюз. Нека възтържествува над враговете ни!

Тримата отпиха.

— Благодарение на него моят най-жесток враг вече е отстранен — заяви Енджу с нескрито задоволство.

Когато Енджу бе дошъл в храма за пръв път, на Янагисава не му бе отнело много време да измъкне от него причините за неприязънта му към света като цяло и към втория му баща в частност. В онзи момент Енджу копнееше за състрадателен слушател. Янагисава бе изслушал разказа му за това, как владетелят Мори го бе принуждавал да понеса сексуалните му извращения, а после го бе превърнал в сводник и съучастник в убийството на осигуряваните от него малки момчета.

Янагисава се бе опитал да използва Енджу да премахне владетеля Мори, но Енджу се бе уплашил. Янагисава трябваше да признае, че в крайна сметка събитията се бяха развили по още по-добър начин.

Енджу напълни повторно чашите на тримата.

— Да прием за покойния ми втори баща. Нека се наслаждава на мястото си в ада, запазено за перверзници и убийци — той вдигна чаша и всички пиха. — Но да не забравяме и скъпата ми майчица. Дано прекара вечността със своя зъл съпруг!

Янагисава бе научил също, че ненавистта на Енджу към владетеля Мори се бе прехвърлила и върху майка му, която го бе пожертвала, за да угоди на съпруга си. След тоста той каза:

— Твоята майка ни направи голяма услуга. Добре е схванала намеците ти, че владетелят Мори заслужава да умре. После само е подхвърлила идеята на онази своя прислужничка и останалото е история.

Енджу се изкиска, опиянен по-скоро от въодушевление, отколкото от алкохола.

— Трябваше да ги чуете как спореха чия е идеята за убийството му. Тя беше забравила, че е моя. Поее вината и ме защити. Изобщо не подозираше, че я ненавиждам. Изиграх добро представление, ако мога така да се изразя. Тя до края не разбра, че съм я използвал да ми свърши мръсната работа.

— Да прием за покойната господарка Мори — рече Янагисава и тримата за пореден път опразниха чашите.

— И като сме я подкарали, долу владетелят Мацудайра! — възкликна Енджу.

Той ненавиждаше владетеля Мацудайра, задето бе опрощавал сексуалното насилие, упражнявано от владетеля Мори както над него, така и над стотици други деца срещу обещаната военна подкрепа. Янагисава знаеше, че години наред Енджу бе прикривал своята ненавист и се бе правил на верен поданик. Но това бе мястото, където нямаше защо да се преструва. Тук бе намерил поддръжник, който щеше да застане на негова страна и в замяна щеше да му вземе душата.

— Предлагам да вдигнем тост за моя прекрасен баща — възкликна Йоритомо и отпрати към Янагисава изпълнен с възхищение поглед. — Беше превъзходна идея да накараме твоя човек от свитата на владетеля Мори да прати на Хирата онова анонимно писмо с информацията, че владетелят Мори е изменник, а после да им пробута онези пушки в склада.

— Както и да открадне онези бележки от коша за отпадъци на дворцовия управител Сано и да ги тикне при пушките — добави Енджу.

На това място Йоритомо доби тревожно изражение, макар че пиеше наравно със събеседниците си.

— Дворцовият управител Сано винаги е бил мой добър приятел. Налагаше ли се да го атакуваме?

— Да — отвърна твърдо Янагисава. — Нищо лично, но ми е заел поста. Искам да се махне.

Макар че кимна, Йоритомо не изглеждаше особено убеден.

— Всички събития трябваше да протекат според замисъла, иначе нямаше да се получи — каза Янагисава в усилие да изглади конфликта между себе си и сина си, от когото зависеше бъдещето му. — Сано

очевидно представляваше част от големия план. Ако го бях оставил на мира, сега можехме да не седим тук и да се поздравяваме.

— Неведоми са начините, по които съдбата управлява живота ни — съгласи се Енджу. — Иначе как да си обясним причината, поради която госпожа Рейко се оказа замесена в заговора ни?

Янагисава се засмя.

— Това бе неочаквана награда. Още щом моят шпионин ми донесе вестта, че владетелят Мори е убит, веднага ми стана ясно кой го е извършил, но когато научих, че главният заподозрян е госпожа Рейко, бях истински изненадан.

— На мен пък ми стана жал за нея — рече тихо Йоритомо.

Не и на Янагисава. Рейко твърде често му бе създавала неприятности, помагайки на съпруга си, а и един удар срещу Рейко на практика бе удар срещу Сано.

— Нека ѝ е за урок да не се меси там, където не ѝ е работата. Но за мен най-щастливото стечение на обстоятелствата е, че полицейския началник Хошина вече го няма. Сега, след като фракцията му е разбита, пътят ми към върха значително се улеснява.

Янагисава се бе опитал да изкара Хошина изменник, използвайки пушките, които неговите поддръжници бяха откраднали от оръжейния склад на полицията, за инсценировка на заговор, който щеше да вкара в клопката и други негови врагове. Но в крайна сметка не това бе довело до желаната развръзка.

— Да пием за Сано, който премахна Хошина — обяви Енджу, вдигайки чаша за поредна наздравица, и отново тримата опразниха чашите си.

— Лошото е, че Сано все още е дворецов управител, при това посилен от всякога — отбеляза Янагисава. — Но няма да е задълго.

Въздухът се насити с мрачно въодушевление, когато тримата мъже се замислиха за предстоящия решителен сблъсък на силите.

— Няма да сториш зло на дворецовия управител Сано, когато го отстраниш, нали, татко? — попита с тревога Йоритомо.

— Няма, обещавам.

Но Янагисава смяташе, че обещанията спокойно могат да се нарушават в случай на нужда. Освен това знаеше, че някой трябва да бъде унищожен по време на опита му да завземе властта и да оглави режима на е Токугава. По-добре да е Сано, отколкото той самият.

РЕЧНИК НА ИЗПОЛЗВАНИТЕ ЯПОНСКИ ДУМИ

бакуфу — военно феодално правителство на Япония

банчо — жилищен район на потомствените васали на Токугава

бушидо — Пътят на воина; моралният кодекс на самурая

даймио — едър феодален владетел в средновековна Япония

дошин — низш служител в силите на реда и полицейски патрул

йорики — началник на отдел в силите на реда

мецуке — таен шпионин на шогуна, правителствен шпионин

ронин — самурай без господар

сама — господар, учтиво обръщение към вишестоящ

сепуко — ритуално самоубийство, при което коремът се разпаря с кинжал; привилегия на кастата на воините след опозоряване или при смъртна присъда

сосакан — личен следовател на шогуна

суши — малки питки от студен ориз, гарнирани със сурова риба

татами — сламени рогозки, стандарт за определяне размерите на стая

футон — сламени рогозки

шамисен — японска старинна триструнна китара

Издание:

Лора Джо Роуланд. Кикунохана

ИК „Труд“, София, 2009

Редактор: Надежда Делева

Коректор: Юлия Шопова

ISBN 954-528-761-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.